

JOHN BEVERE

autor bestselleru *Satanova návnada*

DOBŘÉ NEBO OD BOHA?

PROČ TO DOBRÉ BEZ BOHA NESTAČÍ ...



OBSAHUJE DVD S MATERIÁLY *DOBŘÉ NEBO OD BOHA?*

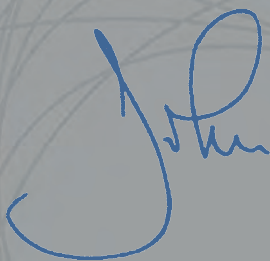
Milý příteli,

když vstoupíme do vztahu s Bohem, změní to každý aspekt našeho života. Pokud je Ježíš Kristus náš Pán, nabízí nám hojný život a Svou milost každý den.

Dobré nebo od Boha? je mnohem víc, než jen kniha. Je to poselství, jež může lidi po celém světě inspirovat k tomu, aby se připojili ke hnutí svatosti. K tomuto hnutí se můžete připojit tím, že je přinesete k vedoucím, do shromáždění, k rodinám či přátelům. K tomu, aby byli zasaženi všichni, již bydleli v Asii, během dvou let nebylo potřeba víc než jen jednoho muže, Pavla, který vyučoval hrstku lidí v malé škole. Ti pak nesli přítomnost Boží (viz Skutky 19,1-10). Co by mohl Bůh udělat skrze nás, kdybychom se sjednotili a společně pro Něj začali hořet?

Pán toto poselství rozdmýchal na mém srdci a já se o ně s Vámi i vedoucími po celém světě musím podělit. Rád bych Vás vybavil, abyste toto zjevení nesli dál do světa, který můžete ovlivnit. Přijměte je, prosím, s veškerou mou láskou a podporou. Velmi rád se dozvím, jak toto poselství ovlivnilo Vás i ty, které máte ve své péči.

Upřímně Váš



John Bevere.

JohnBevere@ymail.com



MESSENGER
INTERNATIONAL

MessengerInternational.org



DOBŘÉ
NEBO
OD BOHA?

PROČ TO DOBRÉ BEZ BOHA NESTAČÍ ...



CO O TÉTO KNIZE ŘEKLI JINÍ VEDOUcí?

„*Kniha Dobré, nebo od Boha?* je mocnou cestou skrze Bibli, jež vám bude výzvou a změni váš pohled na to, co to znamená žít dobrý život.“

- Mark Batterson, autor bestselleru *The Circle Maker*, New York Times

„*Dobré, nebo od Boha?* je úžasnou lekcí v rozlišování. Vybídne vás skutečně hledat Pána a Jeho dokonalou vůli pro váš život.“

- Joyce Meyer, učitelka Bible a autorka mnoha bestsellerů

„John Bevere je uznávaný učitel, vedoucí a autor. Ze všeho nejvíc je však dobrý přítel a spolupracovník v Božím království. Jeho touha uvidět každého člověka, jak žije nejen dobrý život, ale život od Boha, bude inspirací pro vaši víru a vybídne vás ke smělému vkročení do všeho, co pro vás Ježíš má. Johnovo vyučování a osobní zjevení vám poskytne nový náhled na Boží vůli a Jeho nejlepší plány pro váš život.“

- Brian Houston, starší pastor Hillsong Church

„Když si pročítám příběhy lidí, jež učinili neslýchané věci jen kvůli tomu, že milují Boha, chci patřit mezi ně. *Dobré, nebo od Boha?* mluví o tom, co se děje uvnitř mysli i srdce těch, kteří se doopravdy chopí Božího nejlepšího, namísto aby se spokojili se snadnějšími napodobeninami. Pokud sdílíte touhu Boha znát a sloužit Mu takovýmto radikálním způsobem, pak vás vybízím, abyste si tuto knihu přečetli.“

- John C. Maxwell, mluvčí a autor mnoha bestsellerů

„*Kniha Johna Bevera Dobré, nebo od Boha?* vás vybídne k tomu, abyste se nikdy nespokojovali s něčím míň, než je Boží nejlepší. John nám skvělým způsobem připomíná, že Boha nalezneme, když Jej budeme hledat.“

- Jentezen Franklin, starší pastor sboru Free Chapel,
autor bestselleru *Fasting* (Půst), New York Times

„*Dobré, nebo od Boha?* s vámi od základů zatřese. Pokud si chcete žít tak, jak jste dosud žili, není to kniha pro vás. Pokud však chcete, aby se navždy změnil váš pohled, pak čtěte toto poselství. Změní váš život!“

- Christine Caine, zakladatelka kampaně A21
a autorka bestselleru *Unstoppable* (Nezastavitelný)

„Je to výzva. Je jasná. Je potřebná. Kniha *Dobré, nebo od Boha?* je nezbytnou připomínkou toho, že dobré není hlavním cílem. Zdůrazňuje potenciál pro lidi, již se přesunou od světského života pouhé morální poslušnosti k úžasnému životu, který přichází od samotného Ježíše.“

- Louie Giglio, pastor sboru Passion City Church v Atlantě
v Georgii, zakladatel konferencí *Passion*

„Jako hořící zápalka, jež rozhání naprostou temnotu, osvěcuje John Bevere cestu vstříc zjevené Boží přítomnosti, zatímco zapaluje neukojitelnou touhu ve čtenáři, jenž není uspokojen ničím jiným, než důvěrným vztahem s Bohem samotným.“

- Bishop T. D. Jakes, autor New York Times, CEO a TDJ Enterprises

„Boží dobrota je všude kolem nás, ale opravdu jí rozumíme? V knize *Dobré, nebo od Boha?* zkoumá John Bevere, co to znamená být dobré a co s tím má společného Bůh. Když si tuto důležitou knihu budete pročitat, budete popíchnuti, vyzváni i motivováni hledat Boží nejlepší pro sebe i k tomu, abyste se o toto poselství sdíleli s druhými lidmi.“

- Craig Groeschel, starší pastor Life Church.tv
a autor *From This Day Forward* (Od tohoto dne nadále)
a Five Commitments to Fail-Proof Your Marriage
(Pět věcí, aby vaše manželství neselhalo)

„John Bevere opět přináší neuvěřitelné, život měnící volání ke skutku pro celé tělo Kristovo. V jeho nové knize *Dobré, nebo od Boha?* ukazuje čtenáři, jak může ze svého vztahu s Bohem získat co nejvíce a jak si pro každou oblast života ustanovit vyšší standart.“

- Matthew Barnett, starší pastor sboru Angelus Temple v Los Angeles v Kalifornii, spoluzakladatel centra *Dream Center*

„V knize *Dobré, nebo od Boha?* nás John Bevere vybízí přehodnotit své chápání Boží dobroty a rozeznat oblasti, ve kterých jsme přijali své vlastní standardy místo těch Božích. John nás inspiruje pomocí biblických náhledů a zranitelných okamžiků svých vlastních zkušeností k tomu, abychom odmítli padělky a napodobeniny dobroty, již nabízí svět, a znovu odevzdali své srdce dokonalé svatosti a nebeskému Otci. *Dobré, nebo od Boha?* je knihou, kterou by si měl přečíst každý, kdo následuje Ježíše a odmítá se spokojit s něčím méně, než s Božím nejlepším.“

- Chris Hodges, starší pastor sboru Church of Highlands, autor *Fresh Air* (Čerstvý vzduch) a *Four Cups* (Čtyři číše)



JOHN BEVERE

DOBŘÉ
NEBO
OD BOHA?

PROČ TO DOBRÉ BEZ BOHA NESTAČÍ ...

Good or God?, Czech by John P. Bevere, Jr.

Copyright © 2017 Messenger International

Originally published in English as Good or God? by John P. Bevere, Jr.

Copyright © 2015 by John P. Bevere, Jr.

Messenger International, P.O. Box 888, Palmer Lake, CO 80133-0888, USA

MessengerInternational.org

Additional resources in Czech are available for free download at:

www.CloudLibrary.org

This book has been distributed to leaders and emergent leaders

FREE OF CHARGE and is not to be sold. It is a gift from

Messenger International, the Ministry of John and Lisa Bevere.

To contact the author: JohnBevere@gmail.com

Dobré nebo od Boha?, v českém jazyce, John P. Bevere, Jr

Copyright © 2017 Messenger International

Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem: Good or God? -

John P. Bevere, Jr.

Copyright © 2015 by John P. Bevere, Jr.

Messenger International, P.O. Box 888, Palmer Lake, CO 80133-0888, USA

MessengerInternational.org

Další materiály v českém jazyce jsou dostupné a zcela zdarma ke

stažení na: www.CloudLibrary.org

Tato kniha je distribuována vedoucím a potenciálním vůdčům

ZDARMA a nesmí být předmětem prodeje.

Je to dar společnosti Messenger International,

což je služba Johna a Lisy Bevere.

Kontakt na autory: JohnBevere@gmail.com, LisaBevere@gmail.com

Copyright© 2017 Syloam pro český jazyk

Vydavatel: SYLOAM – Křesťanská mezinárodní misie

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam-international.org

www.media.syloam-international.org

Překlad: Mgr. Markéta Bystrická

Jazyková oprava: Mgr. Hana Švédová

Redaktoři vydavatelství: Miroslav Čobrda a Miroslav Fic

Grafika: Darko Brvenik

ISBN: 978-80-89414-75-8

Použité citáty jsou převzaty z: Český studijní překlad, 2009, Nadační fond překladu Bible. Dodatky u veršů v závorkách jsou přeloženy doslova dle anglického rozšířeného překladu Bible (Amplified Bible, zkratka AMP).

*Tuto knihu věnuji našemu synu ...
Ardenovi Christopheru Bevereovi*

*Jsi pilný, pevný, jemný a moudrý.
Žasnu nad tvou vnímavostí vůči těm, již jsou zranění.
Jsem na tebe, synu, velmi hrdý a miluji tě navždy.*

OBSAH

Poděkování	13
0 této knize	15
Úvod	17
1. Co je dobré?	19
2. Jak k tomu došlo?	31
3. Všeobecné měřítko dobrého	45
4. Základy	63
5. Stačí jen touha?	81
6. Naše vnitřní navigace	97
7. Žárlivý na nás	115
8. Přátelství	129
9. Pravda, které se vyhýbáme	147
10. Palivo	165
11. Dobré nebo užitečné?	187
12. Trénink ke svatému životu	203
13. Naše motivace	219
14. Naše parametry	239
15. Rozlišení	259
16. Celkový pohled	277
Ztišení a otázky k diskuzi	283
Poznámky	309

PODĚKOVÁNÍ

Své ženě, dětem a vnoučatům: Jste obrovským Božím darem a přinesli jste do mého života plnost. Miluji vás navěky a navždy.

Svému týmu, pomocníkům a členům Messenger International: Děkuji, že stojíte za mnou i Lisou. Nemohli bychom si od Boha přát věrnější a opravdovější přátele, kteří s námi podnikají tuto cestu v dosahování národů světa slavným evangeliem Ježíše Krista.

Brucovi, Jaylynn, Vincentovi, Allison, Addisonovi a Loran: Děkuji za vaši píli a pečlivost, s níž jste „vyleštili“ toto poselství, když jste dělali korektury. Jsem v úžasu, když sleduji dary, jež vám Bůh dal.

Allanovi: Děkuji ti za jedinečnou obálku pro toto poselství. Je jasná a má styl.

Addisonovi, Colleen, Esther, Tomovi, Mattovi, Ardenovi, Allanovi, Jaylynn a Davidovi: Děkuji vám, že jste si toto poselství přečetli v náčrtu a poskytli jste moudré a přínosné rady ohledně obtížnějších pasáží.

Tomovi, Esther, Addisonovi, Austinovi a Johnovi: Děkuji za váš přínos praktické moudrosti při vydávání a marketingu této knihy.

Robovi a Vanesse: Děkuji za vaši neúnavnou práci při přinášení tohoto poselství všem národům světa.

Našemu Otci, Pánu Ježíši Kristu a Duchu Svatému: Děkuji za záchranu od všech našich hříchů a za přijetí za vlastní děti. Děkuji za toto poselství pro Tvůj milovaný lid. Tobě patří veškerá sláva.

O TÉTO KNIZE

Knihu *Dobré, nebo od Boha?* je možné přečíst od začátku do konce jako kteroukoli jinou knihu. Pro ty, již si ji přejí používat interaktivně ke studiu, jsem na její závěr přidal rozšiřující materiál. Toto studium je možné samostatně nebo ve skupince lidí. Bylo navrženo na dobu šesti týdnů, ale můžete si jej jakkoli upravit dle svých vlastních potřeb.

Každý týden studia obsahuje:

- Otázky ke skupinové diskuzi či osobnímu přemítání
- Týdenní zamyšlení, jež můžete začlenit do svého osobního ztišení s Bohem
- Přemítej: verš, nad kterým je možné celý den přemýšlet a rozjímat
- Aplikuj: jednoduchý způsob, jak použít to, co jsme zjistili, v našem každodenním životě

Kapitoly knihy, které odpovídají každému týdnu, jsou uvedeny v úvodu u otázek k diskuzi.

Pokud čtete tuto knihu jako součást studia kurzu *Dobré, nebo od Boha?*, pak doporučujeme, abyste každý týden zhlédli nebo vyslechli příslušné vyučování a odpověděli na otázky v diskuzi, jež jsou uvedeny v závěru knihy. Poté ať si každý člen skupiny přečte do dalšího setkání vaší skupinky odpovídající kapitoly knihy a zamyšlení. Pro každý týden studia je navržena jedna studijní část.

Hodně zábavy!

ÚVOD

Nedávno jsem si telefonoval s jedním velice uznávaným vedoucím. Už jsme se loučili, když náhle neočekávaně řekl: „Johne, počkej ještě chvíličku. Něco ti musím říct. Napsal jsi během posledních dvaceti let bezpočet knih, ale teď je tu něco, co ještě musíš napsat. Je to nadčasové a prorocké poselství církvi. Máš k tomu nebeský mandát.“

Než přestal mluvit, byl jsem v naprostém úžasu na kolenou v přítomnosti Boží. Během několika týdnů po tomto telefonátu se ve mně zrodila přemáhající touha napsat tuto knihu.

Toto poselství se soustředí na jedinou otázku: Stačí to dobré?

V dnešní době se slova dobré a Boží zdají být synonymy. Jsme přesvědčeni, že co je všeobecně přijímáno za dobré, musí být v souladu s Boží vůlí. Štědrost, pokora a spravedlnost jsou dobré. Sobectví, arogance a krutost jsou špatné. Rozdíl mezi nimi je přece zřejmý. Je to ale všechno? Jestliže je dobré tak zřejmé, proč nás Židům 5,14 učí, že musíme mít rozlišení, abychom je rozeznali?

Apoštol Pavel píše: „ A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé.“ (Římanům 12,2). Nemůžeme rozpoznat, co je pro náš život opravdu dobré, aniž bychom nejdříve neobnovili svou mysl. Bez proměny, ke které dochází při obnově mysli, přicházíme o ten nejužasnější, Bohem vdechnutý život, který je nám v Kristu dostupný.

Již před založením světa měl Bůh pro váš život plán. Má to být život, jenž má záměr, přetéká neskonale radostí a nebývalým uspokojením. Boží vůle pro vás a Jeho plán jsou dokonalé a naprosto dobré. Existuje však napodobenina, která vám může zabránit chopit se toho Božího nejlepšího.

Je to smutné, ale mnoho z nás se spokojilo s touto náhražkou. Nevědomky (někdy však i vědomě) jsme odmítli Boha a usilujeme o to, co je zdánlivě dobré.

Vedoucí prvotní církve neustále varovali před tímto podvodem (být podveden znamená uvěřit, že jsme v souladu s pravdou, i když tomu tak ve skutečnosti není). Dokonce i Ježíš varoval, že v naší době bude podvod tak chytře zamaskován, že mu podlehnou i vyvolení. Můžeme tato varování brát na lehkou váhu? Můžeme je ze sebe setřást a předpokládat, že jsme nad veškerým podvodem a dobré od zlého dokážeme instinktivně rozeznat?

Dobrá zpráva je, že se Bůh své nejlepší před námi nesnaží ukrýt. On se nám nesnaží dávat před oči stínítka. Slibuje, že ti, kteří hledají, naleznou. Pokud se vydáme za hledáním pravdy, nebudeme napáleni nějakou napodobeninou. Otázkou však zůstává: „Budeme hledat zdroj pravdy nebo se uspokojíme s povrchní znalostí Boha a Jeho dobré vůle?“ Věřím, že když budete číst tuto knihu, rozhodnete se pevně nikdy se nespokojit s ničím míň, než s Božím nejlepším.

Než začneme, pojďme se modlit:

Otče, ve jménu Ježíš, otevři mi oči, uši i srdce, abych viděl/a, slyšel/a a vnímal/a Tvou vůli pro můj život. Duchu Svatý, uč mě do hloubky cestám Ježíše Krista, když budu tuto knihu číst. Vzhlížím k Tobě jako ke svému učiteli. Kéž ke mně promlouváš z každé věty v této knize. Ať je můj život proměněn navždy.

Amen.

CO JE DOBRÉ?

„Nikdo není dobrý, jen jediný: Bůh.“
- Marek 10,18

Všechno ve vesmíru je dobré jen do té míry, do jaké se to přizpůsobuje povaze Boží, a zlé, pokud to tak nečiní.
- A. W. Tozer

Dobro a zlo. Všichni víme, jaký je mezi nimi rozdíl, že ano? Cožpak nejste na tento svět zrozeni s vrozeným smyslem poznání toho, co je dobré a co zlé?

Mnohokrát jsem slyšel, že jsou lidé v podstatě dobří. Je to pravda? Všichni víme, že filmy, dokumenty i další pořady, které nás hřejí u srdce, jsou ty, jež ukazují dobrotu lidstva. Nejsem si vědom jediného příběhu, románu nebo filmu, který by získal ohromnou popularitu, a přitom by v něm vyhrálo zlo nad dobrem.

Všichni jsme vyrůstali a sledovali ty dobré hrdiny, kteří prochází mnoha těžkými výzvami. Všechno stálo proti nim, čelili nevyhnutelné porážce, častokrát téměř až do samotného konce, když tu najednou získal náš hrdina vítězství a spravedlnost. Všichni jsme na tento konec čekali a tleskali jsme. Očekávali jsme, že dobro nakonec zvítězí, protože i Bůh je koneckonců na straně dobra, nebo ne?

V poslední době producenti filmového průmyslu přišli s myšlenkou reality show, ve kterých se odehrává nějaká zásadní proměna. Začalo to s pořady o proměnách bydlení rodin, které měly finanční potíže. Seděli jsme přilepení k obrazovkám a žasli nad štědrostí filantropů, kteří tak pomáhali chudým a potřebným. Očekávali jsme, že ti, jichž se to týkalo, zažijí šok a pak že v danou chvíli propuknou v pláč, až uvidí jejich nový domov. Potom se objevil další pořad, ve kterém získali pomoc „ztracenci“ bojující s obezitou nebývalé míry. Jiné pořady se zabývaly oblečením, účesy, make-up a podobně.

Zanedlouho se do všeho připojily celebrity. Uznávání umělci tak umožnili lidem, kteří by se k tomu nikdy nedostali, předvést svůj hlas nebo talent. Všichni jsme jásali, když jsme viděli, jak zcela neznámý člověk získal šanci stát se přes noc hvězdou. To je tedy laskavost, to je štědrost, to je dobrota!

Jakýkoli pořad, který ukazoval benevolenci a ochraňoval nevinné či věnoval čas tomu, že pomáhal smolařům, okamžitě získal na popularitě. Náš seznam pořadů by mohl zahrnout také ty, jež ukazovaly policisty či dobrovolné lovce zločinců a kriminálních. I tyto pořady se staly nejvíce sledovanými.

Abych to zkrátka shrnul, zábavní průmysl se často zaměřuje na dobro lidstva.

Teorie prodeje a marketingu 101 vyučuje, že produkt musí vypadat, znít, chutnat nebo vonět dobře, aby byl na trhu úspěšný. Musí přivést smysly a pocity zákazníka k lepšímu a šťastnějšímu stavu. Víme, že dobré věci se budou prodávat. Kdo by si chtěl koupit něco špatného? Jedině pokřivení lidé by toužili získat zlé.

Častokrát slyšíme hlášky typu „je to dobrý chlap“ nebo „je to fajn ženská“ a obyčejně toto hodnocení přijímáme. Zranitelní lidé okamžitě poleví v opatrnosti a uvěří každému výroku o *dobrotě* člověka. Myslí si, že jsou tedy důvěryhodní a v pořádku. Jsou však tyto výroky vždy přesné?

Nemohlo by se stát, že někdy upadneme do omylu a nazýváme to, co je správné, špatným, a to, co je špatné, *správným*? Cožpak nepoznáme rozdíl mezi nimi? Proto přece není možné, abychom někdy upadli do pastí podvodu a nazvali dobré *zlým* a zlé *dobrym*. Je to tak?

Zvažte toto. Před mnoha stoletími přišel jeden mladý, bohatý vedoucí k Ježíši. Byl to upřímný, čestný a velice morální člověk. Nikdy nespáchal cizoložství, nikdy nezavraždil, nelhal, nekradl ani nikoho nepodvedl. Vždy měl úctu ke svým rodičům. Byl to vzorný občan a mnozí lidé si jej velice vážili. Poctil Ježíše a pozdravil Jej: „Dobrý mistře.“

Zde jeden vedoucí promlouvá ke druhému. Jeden dobrý člověk jedná s jiným dobrým člověkem. Sdílel s pozoruhodným učitelem, kterého nikdy osobně nepotkal, mnoho společného. Možná si sám pro sebe říkal: „Jestliže zalichotím srdci tohoto učitele tím, že jej nazvu dobrým, získám pak možná příznivou odpověď na svůj dotaz.“ Nicméně než Ježíš vůbec odpověděl na jeho otázku, reagoval slovy: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jen jediný: Bůh“ (Marek 10,18).

Proč by Ježíš opravoval člověka, který Jej nazval dobrým? Copak Ježíš nebyl dobrý? Samozřejmě, že byl! Proč to tedy řekl? Nemohlo to být z důvodu, že „dobrý“ bylo špatným měřítkem posuzování? Jinými slovy: není možné, že lidské měřítko toho, co je dobré, je jiné, než to Boží?

Kdybychom byli v kůži tohoto člověka my, jak bychom dopadli, kdybychom Ježíše pozdravili slovy „dobrý mistře“? Za sebe dokážu odpovědět. Poté, co jsem už léta Božím dítětem, Bibli jsem přečetl více než jednou, hodiny jsem studoval, každý den se modlím a dokonce sloužím Bohu na plný úvazek a napsal jsem několik knih a křesťanských bestsellerů, uslyšel bych stejnou odpověď, jako tento bohatý mladík. Ježíš by řekl: „Johne, proč mě nazýváš dobrým?“ úplně

stejně. Jak to mohu vědět? Boží Duch se mnou jednal podobně, jako jednal Ježíš s tímto mladým vedoucím.

Šokující zpráva

Rád bych vám to vysvětlil. Na konci 90. let jsem letěl do Švédska na konferenci. Byl to noční let, který přistával ve Stockholmu brzy ráno. Poté, co jsem přistál, vyzvedl si zavazadla a prošel celnicí, mě vřele přivítal můj švédský hostitel. Než jsme opustili letiště, informoval mě o tom, co bude hlavní zprávou roku a pravděpodobně i desetiletí.

Řekl: „Johne, včera v noci, když jsi byl v letadle, se stalo něco velmi tragického. Asi o tom nevíš, proto ti řeknu, co se stalo.“

„Co se stalo?“ zeptal jsem se. Byl jsem znepokojen, ale i zvědavý.

Můj hostitel mi vyprávěl o smrtelné nehodě, která se stala před několika hodinami. Jednou z obětí byla pravděpodobně nejuznávanější a nejmilovanější osoba na této planetě. Vše, co udělala, bylo ve zprávách. Se svou ženou Lisou jsme si vážili její charitativní práce a rádi jsme o ní četli články v časopisech a novinách. Nyní se dotýkám citlivého tématu, ale nejenže jsme rádi četli články v novinách, také se nám líbily fotografie z jejího života. Zkrátka řečeno, byl jsem její fanoušek. Pokaždé, když se ve zprávách objevilo něco o jejím životě, přestal jsem dělat, co jsem dělal, a poslouchal jsem.

Zprávy o smrti této ženy mě šokovaly tak, že se mi nedostávala slova. Byla to mladá žena, matka malých dětí, nejen aktivní žena v politice, jež byla moudrá i krásná. Používala svůj celosvětový vliv, aby pomáhala sirotkům a obětem válečných neštěstí v zemích rozervaných válečným konfliktem. Už to stačilo, aby si získala mé srdce. Měla však ještě více přitažlivých vlastností. Milovala své příznivce a vždy si jich vážila. Zdravila je s upřímným úsměvem nebo jiným vřelým, osobním způsobem.

Byl jsem v šoku a nevěřil jsem zprávám o jejím odchodu. Jak by mohla být mrtvá? Jak by se to mohlo stát?

Můj hostitel mě odvezl do hotelu. Když jsem vešel do pokoje, okamžitě jsem zapnul televizi. Zprávy o této autonehodě byly na každém programu. Většinou jsem nerozuměl, protože byly švédsky, tak jsem prohledával programy tak dlouho, až jsem narazil na CNN a zprávy BBC Sky News. Seděl jsem na kraji postele, zavazadla nevybalená, a nevěřil tomu.

Zprávy ukazovaly tisíce naříkajících před domem této ženy. Sešli se tam lidé všech věkových kategorií. Kamery je zabíraly, jak pokládají u bran květiny a slzy se jim valí po tváři. Mnoho se jich objímalo nebo se seskupili k modlitbám. Svět byl v šoku.

Další čtyři dny plnila tato tragédie přední stránky všech světových novin. Zprávy o nehodě, vyšetřování, reakcích rodiny a o pohřbu byly hlavním tématem všech médií. Představitelé států, světoví vedoucí a tisíce celebrit se účastnily jejího pohřbu, jenž byl nejsledovanější událostí v historii televizního vysílání.

První den ve Švédsku jsem hodinu za hodinou smutnil a nebyl jsem ani schopen připravit se na nadcházející službu. Mysl se mi neustále vracela k otázkám, kterých byla plná, a bojoval jsem s hněvem na nesmyslné události, které vedly až k její smrti. Přesto jsem přes všechno ten smutek vnímal myšlenku, jež se snažila prodrat napovrch.

Snažil jsem se ji zaplašit, ale nešlo to. Nakonec jsem po několika hodinách toho, kdy jsem vnímal neshodu mezi svými pocity a svým duchem, poklekl na kolena a začal se modlit. „Otče, jsem smutný ze smrti této ženy. Nicméně ve svém srdci vnímám, že je něco špatně. Co se děje?“

Téměř okamžitě jsem hluboko ve svém srdci uslyšel: „Přečti si Zjevení 18. kapitoly.“ Neměl jsem v té době ani tušení, co je ve Zjevení v 18. kapitole. Musím smutně přiznat, že jsem tuto knihu nestudoval příliš do hloubky. Otevřel jsem Bibli a začal číst. Srdce se mi splašilo, když jsem se dočetl až k sedmému verši:

„nakolik oslavila sebe a užila hýření, tolik jí dejte trýzně a žalu. Neboť si ve svém srdci říká: ‚Jsem královna, nejsem vdova a jistě mne nepotká žal.‘ Proto v jednom dni přijdou její rány: smrt, žal a hlad, a bude spálena ohněm. Protože silný je Pán Bůh, který ji soudí.“ I budou nad ní plakat a bít se v prsa králové země, kteří s ní smilnili a hýřili, až uvidí dým z jejího požáru.“
(Zjevení 18,7-9)

Pocítil jsem nával emocí okamžitě, když jsem si tyto verše přečetl. Existovala zde naprosto zřejmá spojitost mezi ženou popsanou v této pasáži a tou, která zaplňovala všechna média. Připadalo mi, jako by mě někdo polil kbelíkem ledové vody. Cítil jsem šok, byl jsem zmatený a udivený. Jak by se tyto verše mohly týkat té laskavé celebrity?

Je důležité zmínit, že zde apoštol Jan nemluví o žádném konkrétním člověku. Tato pasáž ukazuje ducha, jenž je všudypřítomný v našem padlém světě. Nicméně se v této pasáži skrývalo tolik podobností se současnou situací, že si ji Duch Svatý použil k tomu, aby upravil mé chápání. Stalo se vám někdy, že si Bůh použil nějakou událost z Bible, aby promluvil ke konkrétní situaci? Právě to se teď dělo.

Duch Boží zatřásl tím, jak jsem já hodnotil dobré stejným způsobem, jakým to udělal Ježíš v případě bohatého mladíka. Byl jsem si vědom toho, co mi Bůh zjevuje, ale ve svém hotelovém pokoji jsem nahlas zaprotestoval: „Pane, jak by s ní mohl mít tento verš cokoli společného? Vždyť byla zapojena do veliké humanitární práce pro oběti důlních neštěstí a pro sirotky a ... „

„Chlubila se svým vzdorem vůči autoritě a svým cizoložstvím před celým světem“, reagoval Bůh. „Mně poddána nebyla.“

Stále jsem tomu odmítal uvěřit a opět jsem protestoval: „A co všechno to dobré, co prokázala lidstvu?“

Pak jsem uslyšel Božího Ducha, jak říká: „Synu, Eva nebyla přitahována k tomu *zlému* na stromě poznání dobrého a zlého, ale k tomu *dobrému*.“

Tato slova, jež byla promluvena tak jasně do mého srdce, mě ochromila. Po několika okamžicích jsem si otevřel Bibli v 1. Mojžíšově 3. kapitole, abych se ujistil o tom, co jsem právě slyšel. Začal jsem číst:

Žena viděla, že je to strom *dobry* k jídlu a *lákavý* pro oči, strom *žádoucí* pro získání moudrosti. Vzala z jeho ovoce a jedla.
(1. Mojžíšova 3,6).

Uviděl jsem slova *dobry*, *lákavý* a *žádoucí* a spadla mi brada. Pak jsem uslyšel Božího Ducha: „Existuje dobro, které není ze Mne. Není mi poddáno.“

Seděl jsem a vstřebával to, co jsem četl a slyšel. Slovo Boží mě odhalilo a napravilo. Mé měřítko dobra bylo zcela jasně odlišné od Božího měřítko dobra.

Bůh pokračoval a mluvil dál k mému srdci. Ukazoval mi, jak ti „nejlepší“ lidé a obzvláště křesťané nejsou přitahováni k obscénním sexuálním orgiím, temné hudbě s nestydatě vzpurnými texty, rockovým hvězdám, jež na svých koncertech oslavují satana, hromadným vraždám, ohromným krádežím nebo podobnému špatnému chování. Většina jich je podvedena a přitahována k chování a věcem, jež jsou zdánlivě správné, dobré a moudré, ale jsou v protikladu Boží moudrosti. Můžeme číst:

Některá cesta připadá člověku *správná*, avšak nakonec je cestou smrti.

(Příslaví 14,12)

Pojďme se nejdříve podívat na tu druhou část tohoto verše: „avšak nakonec je cestou smrti“. Mnoho křesťanů těmto slovům nevěnuje

pozornost, protože si říkají: „Jsem spasený. Mířím do nebe a nezakusím smrt.“ Jsou přesvědčeni, že se tento výrok týká pouze nevěřících. Nicméně se pojďme zamyslet nad tím, co zde Bůh říká.

Podívejte se na výraz „cesta smrti“. Bible se opakovaně zmiňuje o cestě života a cestě smrti. Bůh prohlašuje k těm, co mu patří (ne k těm, již nejsou Jeho): „A tomuto lidu řekni: Toto praví Hospodin: Hle, kladu před vás cestu života a cestu smrti.“ (Jeremjáš 21,8).

Cesta zde znamená moudrost, kterou žijeme. To slovo můžeme vidět v celé Bibli často. Ježíš to vyjádřil takto: „široká je brána a prostorná cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kteří jí vcházejí. Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života ...“ (Matouš 7,13-14). Mluví zde Ježíš jen o věčnosti?

Bůh umístil doprostřed edenské zahrady strom života. Ten představoval Boží způsob života, Jeho moudrost. Další ústřední strom v této zahradě byl strom poznání dobrého a zlého. Ten představoval cestu smrti, zastupoval lidskou moudrost bez Boha. Když Adam s Evou pojedli ovoce z tohoto stromu, neovlivnilo to pouze jejich život po smrti. Ovlivnilo je to okamžitě. Před tímto pošetilým skutkem byli ničím neomezení, plodní, zdraví a úspěšní, ať dělali cokoli. Když však pojedli ze zakázaného stromu, život se stal těžkým. Byli sužováni nemocí, nedostatkem, těžkou dřinou a obtížemi, které dříve neznali. Vstoupili na novou cestu smrti.

Přesto všechno je Bůh Vykupitelem. Okamžitě naplánoval jak člověku navrátit to, co ztratil. Učinil smlouvu, aby jej mohl obnovit pro cestu života. Boží moudrost měla opět přinášet opravdové štěstí, příjemný život, pokoj, hojnost a další skvělé užitky:

Blahoslavený je člověk, který našel moudrost, člověk, který získal rozumnost. Neboť zisk z ní je lepší nežli zisk ze stříbra a její výnos je nad zlato. Je vzácnější nežli drahokamy, nic z toho, po čem toužíš, se jí nevyrovná. V její pravici jsou dlouhá

léta a v její levici bohatství a sláva. Její cesty jsou cesty příjemné, všechny její stezky jsou pokoj. Je *stromem života* pro ty, kdo se jí chopí, ti, kdo se jí drží, jsou šťastní.

(Příslaví 3,13-18)

Bible nám ukazuje, že Boží moudrost, kterou použijeme ve svém životě, přináší plodný život, úspěch, dlouholetost, pokoj v mysli a čest. Strom je něco, z čeho mají užitek i ostatní. Když podle Bible následujeme cestu života (moudrost), stáváme se stromem života, zdrojem potravy pro ty, kteří si berou to, co plodíme. Opak je také pravdou. Žijeme-li podle lidské moudrosti, stáváme se zhoubným stromem a ti, již se účastní toho, co plodíme, budou naplnění dřinou, stresem, neplodností, nemocí, sobectvím a dalšími vedlejšími produkty duchovní smrti.

Vraťme se nyní k Příslaví 14,12, kde čteme: „Některá cesta *připadá* člověku *správná*, avšak nakonec je cestou smrti.“ Když se podíváme na první část tohoto verše, je zřejmé, že ji lze použít na každého, na křesťana i nevěřícího. Některá cesta se zdá být *správná*, *připadá* nám dobrá, moudrá, přínosná, strategická, přijatelná, užitečná, a tak dále. Přesto je zde jasné varování: To, co se zdá být dobré, může být ve skutečnosti zhoubné, škodlivé, neproduktivní. Je to cesta smrti.

Pisatel listu Židům napsal věřícím následující ostré napomenutí:

O něm máme mnoho co říci a je to obtížné slovy vysvětlit, protože jste se stali línými ke slyšení. Neboť ačkoliv jste tou dobou měli být učiteli, opět potřebujete, aby vás někdo učil počáteční základy Božích výroků. Stali jste se těmi, kteří potřebují mléko, a ne hutný pokrm. ... Pro dokonalé je však tuhý pokrm, pro ty, kteří mají *smysly návykem vycvičeny k rozsuzování dobrého a zlého*.

(Židům 5,11-12; 14).

Je zřejmé, že rozlišování je klíčovým faktorem při určování toho, co je skutečně dobré a co zlé. Jinými slovy to, co je skutečně dobré, není vždy jasné našemu přirozenému smýšlení, zdůvodnění a smyslům.

Možná se zeptáte: „A nezmínil pisatel listu Židům, že lze naše smysly vycvičit k tomu, aby rozeznaly rozdíl?“ Ano, zmínil. O jakých smyslech ale zde mluví? Všimněte si, že na začátku tohoto verše zmiňuje, že píše křesťanům, kteří se stali líní ke slyšení. Jaké slyšení má na mysli? Potřebovali všichni tito židovští věřící naslouchadlo? To sotva. Mluvil o schopnosti naslouchat svému srdci. Ježíš neustále vyučoval: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“ (Matouš 11,15). Je jasné, že všichni, kdo jeho učení poslouchali, měli fyzické uši, a přesto ne všichni měli srdce, jež bylo schopno rozlišit, aby mohli uslyšet Boží Slovo, což bylo pro jejich život nejlepší.

O duchovním rozlišování se budeme bavit více do hloubky později v této knize. Nicméně v této chvíli je důležité zdůraznit, že dobro a zlo nemůže být vždy rozpoznáno na povrchu. Než jsem byl v tom hotelovém pokoji ve Stockholmu konfrontován pravdou, byl jsem přesvědčen, že dobro i zlo je před našima očima, že je to jasné a evidentní. Zkuste vzít v úvahu ještě jeden příklad: Jeden z hlavních mužů v Ježíšově týmu mluvil k Ježíši o ochraně a dlouhém životě. Zdálo se, že svému Mistru dává dobrou radu. Přesto jej Ježíš přísně napomenul a řekl mu, že má na mysli své vlastní zájmy a ne ty Boží (viz Matouš 16,21-23). To je jen jeden z mnoha příkladů v Bibli, které bych mohl uvést jako vysvětlení toho, že co je dobré a co zlé není na první pohled až tak zjevné.

Šalomoun se modlil: „Dej svému otroku vnímavé srdce, aby mohl ... a rozlišovat mezi dobrem a zlem.“ (1. Královská 3,9). Abychom rozpoznali to, co Bůh nazývá *dobrým* a *zlým*, potřebujeme mít osvětlené srdce, takové, jež je vycvičeno. Eva byla v každém ohledu dokonalá. V zahradě, kde přebývala, byla velice silná a mocná Boží přítomnost. Přesto to, co se rozhodla pokládat za dobré, lákavé a žádoucí bylo v podstatě zlé a pro její život škodlivé. Byla podvedena a kvůli tomu pak trpěla.

A to nás přivádí k záměru této knihy: vysvětlit pomocí biblických veršů a Ducha Svatého rozdíl mezi tím, co je dobré pro váš život,

a tím, co by pro něj bylo nakonec ničivé. Jestliže Eva, jež byla dokonalá a žila v bezchybném prostředí, mohla být podvedena, o co snadnější je nechat se podvést a věřit, že co je ve skutečnosti ničivé, pokládáme za dobré, pro nás, již máme nedokonalou mysl a žijeme v tomto zkorumpovaném světě a pokřivené společnosti!

JAK K TOMU DOŠLO?

Nemylte se, moji milovaní bratři.
Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry,
sestupuje od Otce ...
- Jakubův 1,16-17

Křesťan se nedomnívá, že nás Bůh bude milovat,
protože jsme dobří, ale nás Bůh učiní dobrými,
protože nás miluje ...
- C. S. Lewis

V ten den jsem ve Švédsku seděl ve svém hotelovém pokoji omráčen a zuřily ve mně různé emoce. Žasl jsem nad Boží reakcí na můj zármutek nad smrtí celebrity, a přesto jsem byl znepokojený. Byl jsem zmatený a plný otázek. Léta už jsem ve službě, píšu knihy a vyučuji věřící na všech kontinentech (kromě Antarktidy), a přesto byla nyní odhalena má nevědomost ohledně toho, co je skutečně dobré.

Hlavní otázky, které dominovaly mé mysli, byly: „Co ještě jsem pokládal za dobré a v Božích očích to dobré není? Jaké to mělo důsledky?“ Ta druhá byla ještě důležitější.

Než se začnu těmto otázkám věnovat, bude přínosné vrátit se tam, kde to vše začalo. Do edenské zahrady. Je to logický krok, protože to je místo, které Duch Svátý použil, aby získal mou pozornost tenkrát

v tom hotelovém pokoji. Ohledně tohoto příběhu v zahradě existuje jedna nepříjemná otázka, se kterou se já i mnozí další léta potýkáme. Jak se to hadu povedlo, že se Eva otočila k Bohu zády?

Pojďme si to promyslet. Eva žila v dokonalém prostředí. Nikdy ji nezneužíval její otec, ani manžel, příbuzný, šéf nebo učitel. Žila v dokonalém pokoji a klidu a měla veškeré zaopatření bez nemocí či nějakého nedostatku. Co bylo nejlepší – žila v souladu se svým Stvořitelem. Boží přítomnost naplňovala atmosféru planety Země a On sám se s Adamem a Evou často v edenské zahradě procházel. Jak tedy had dokázal, že se žena, ale muž také, otočili k Bohu zády?

Pokud zodpovíme tuto záhadu, získáme užitečný pohled na to, jak může nepřítel dosáhnout toho samého v dnešní době. Pokud budeme znát jeho taktiku, nestaneme se snadnou kořistí jeho podvodu a neupadneme v neposlušnost vůči svému Stvořiteli.

Velkolepá zahrada

Na počátku stvořil Bůh dokonalý svět. Svět, který byl krásný, bezchybný a plný různých zdrojů a dalších potěšení pro duši. Bůh nestvořil pouze několik druhů zvířat, stromů a krajin. Navrhl a stvořil více než milion živých tvorů, více než dvě stě padesát tisíc rostlin, přes sto tisíc druhů stromů a nescíslně nejrůznějších kamenů, druh půdy a přírodních zdrojů. Země byla mistrovské dílo. O tisíce let později ji vědci studují a žasnou nad její složitostí. Ještě nedošli veškerého poznání našeho světa a pravděpodobně k tomu ani nikdy nedojde.

Bůh toto vše navrhl a stvořil pro objekt své náklonnosti, pro lidstvo. Ačkoli se naše planeta zdá být naprosto úžasná, Stvořitel šel ještě dál. On osobně zasadil, ne vytvořil, překrásnou zahradu.

Mám moc rád krajiny a zahrady. Budu zde opravdu upřímný. Nerad na nich pracuji, zeptejte se Lisy. Bude se mračit, když se jí zeptáte na opovržení zahradničením. Co mám ale velmi rád, je jen tak sedět nebo se procházet krásnými zahradami, sady, vinicemi a lesíky. Obdivuji všechny ty barvy, vůně, půdu a různé druhy stromů a rostlin.

Nedávno jsem přednášel v Konstanci v Německu. Město získalo své jméno podle sousedního jezera. Jezero Konstanc je největším jezerem v Německu, neboť do něj přitéká voda tajícího sněhu a ledu z Alp. Navštívili jsme tam s Lisou naše blízké přátele, kteří jsou také pastoři, Freimuta (dobré německé jméno) a jeho ženu Joannu.

Během své cesty jsme měli pár volných dnů a naši hostitelé nám přichystali nejrůznější aktivity, aby vyplnily náš volný čas. Zjistili jsme, že v Konstanci je pořád co dělat. Nicméně to, po čem jsem toužil nejvíc, nám vůbec nenabídli.

Uprostřed jezera Konstanc je ostrov, který se jmenuje Ostrov květin. Jeho správné jméno je Mainau, ale Ostrov květin je výstižnější, protože je celý ostrov obrovskou zahradou. Chtěl jsem si jej projít, ale bylo by k tomu potřeba celý den.

Lisa, Joanna i Freimut si zpočátku mysleli, že si dělám legraci, když jsem řekl, že bych tam chtěl jet. Koneckonců, koho by napadlo, že chlapík, který miluje sporty a soutěživé aktivity, bude chtít dělat něco tak nudného, jako je procházka velkou zahradou? Poté, co jsem to však připomenul několikrát, naši přátelé odpověděli: „Nemysleli jsme si, že to myslíš vážně. Opravdu bys tam chtěl zajet?“

„Ano“! odpověděl jsem. Tak jsme si naplánovali náš výlet i přes velmi malé nadšení ostatních.

Byl to úžasný den. Na ostrov jsme se dostali přes most, zaplatili jsme vstupné u přední brány a začali naši tour. Netrvalo to dlouho a byl jsem naprosto uchvácen. Žasnul jsem nad krásou a složitostí této ohromné zahrady. Dobré bylo, že jsem nebyl jediný. Vtipkování a popichování ostatních tří ustalo ve chvíli, kdy jsme hleděli na toto mistrovské dílo.

Každá část obří zahrady byla pastvou pro oči. Překrásné záhony květin se dokonale linuly podél pěších chodníků a byly navrženy tak,

aby bylo na každou květinu dobře vidět. Květiny tvořily nejrůznější vzory a obrovské sochy zvířat, dětí. Dokonce tam byly domy vytvořené z nejrůznějších stromů, rostlin a květin. Všude byly rovněž k vidění úžasné vodní plochy a prvky.

Všichni jsme si užili krásu a kreativitu místa, k jehož zhlédnutí by bylo potřeba mnohem více než jen půl dne. My jsme viděli sotva polovinu! Mnohokrát mě to odpoledne napadlo: „Jestliže lidé dokázali vytvořit tento úžasný ostrov, překrásnou pastvu pro oči se vší hojností barev a vůní pro potěchu smyslů, jak asi musela vypadat edenská zahrada? Neboť tu nenavrhl žádný zručný zahradník ani zahradní architekt. Byl to Pán Stvořitel osobně.

Bůh vysadil překrásnou, přepychovou zahradu Eden, umístil do ní Adama a přivedl k němu každé zvíře. Pán chtěl, aby Adam pojmenoval každého z těch 1,25 milionů druhů zvířat na zemi. Jakou inteligenci musel tento muž mít! Adam měl nejen schopnosti každé z těchto zvířat pojmenovat, ale také kapacitu si jejich jména zapamatovat. A to bez pomůcek, jako jsou iPad nebo Google! Adam byl úžasný!

Nicméně Bůh zvířata nepřivedl k Adamovi jen proto, aby je pojmenoval. Chtěl také vidět, které z nich si Adam vybere za společníka.

Člověk pojmenoval všechny ptáky a ostatní zvířata, ale žádné z nich nebylo vhodným společníkem, jenž by mu byl pomocí. Pak uvedl Bůh na člověka hluboký spánek. Zatímco člověk spal, vzal jedno z jeho žeber a zavřel to místo masem. Zformoval ženu a přivedl ji k muži. Pak Adam řekl:

„Teď je to kost z mých kostí a maso z mého masa! Bude se nazývat ženou, protože byla vzata z muže.“

(1. Mojžíšova 2,23)

Dokonalým společníkem pro muže byla žena. Navzájem se doplňovali. Spolu přijali úkol ochraňovat a chránit planetu a obzvláště zahradu Eden.

Předtím, než Bůh stvořil Evu, dostal Adam jasný příkaz: „A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromů zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.“ (1. Mojžíšova 2,16-17).

Neznáme přesný okamžik, kdy došlo k další zmíněné události. Mohlo to být o několik týdnů později, o několik let, desetiletí či ještě déle. Nadešel den, kdy nejchytřejší ze zvíře, had, přišel k Evě a zpochybnil Boží příkaz.

(Jak mohl had mluvit? Osobně věřím tomu, že před pádem člověka mohla zvířata s člověkem komunikovat. Právě proto vidíme, že Eva není překvapena ani zaskočena, když k ní had přistoupil. Toto poznání ohledně toho, že zvířata mluvila, se muselo pak po generacích předávat dál, protože když promluvila Bileáмова oslice, ani ten se tomu nedivil. Viz 4. Mojžíšova 22,21-35. Prostě se se svým zvířetem začal bavit a neukázal na sobě žádné známky překvapení nebo uleknutí.)

Jak to udělal?

Rád bych znovu připomněl záměr našeho zkoumání toho, co se stalo v edenské zahradě. Snažíme se zjistit, jak mohl tento ďáblem posedlý had přimět Evu, aby se k Bohu otočila zády v dokonalém prostředí. Pojdme prozkoumat následující:

Had byl nejchytřejší ze vsí polní zvíře, kterou Hospodin Bůh učinil. Řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?

(1. Mojžíšova 3,1)

Touto otázkou učinil had první krok své strategie. Jeho cílem bylo odklonit Evu od Boží moudrosti. Umně položená otázka přiměla ženu, aby na okamžik ztratila z dohledu všechny ty nespočetné ovocné stromy a zaměřila svou pozornost na ten jediný.

Boží přesná slova, která řekl Adamovi a Evě, byla: „Ze všeho stromoví zahrady směle jez, ale ...“ Ve své štědrosti zdůraznil: „Ze všeho stromoví směle jez...“ Na světě jsou dnes tisíce známých ovocných stromů a já odhaduji, že každý z nich byl v této zahradě zastoupen. Jak chytrý byl had? Eva mohla pojíst z tisíců stromů, ale po jeho vychytralé otázce už nedokázala sejmout zrak z toho jediného, který byl zakázán.

Dnes to není jiné. Bůh nám zdarma dává tolik darů, každé požehnání, jež nebe nabízí (viz Efezským 1,3). Bylo by potřeba napsat celou knihu, kdybychom je chtěli jen vyjmenovat! Také nám řekl, že nám v Kristu Ježíši patří všechno (viz 1. Korintským 3,21-23). Jaká je však strategie našeho nepřítel? Od té, kterou použil v zahradě, se vůbec neliší. Snaží se zakrýt Boží štědrost, abychom viděli pouze to, co je nám „odepřeno“. Proč nás Bůh v určitých věcech omezuje? Na tuto důležitou otázku se zaměříme o pár stránek dál, ale kdybychom to chtěli zjednodušit, tak je to pro naše vlastní dobro. On ví mnohem lépe než my, co je pro nás nejlepší.

Eva se držela pravdy, kterou znala, a pohotově hadovi odpověděla:

Žena hadovi odpověděla: „Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete.“

(1. Mojžíšova 3,2-3)

Je zajímavé povšimnout si nepřesnosti v Evině odpovědi. Bůh nikdy neřekl nic o tom, že by se jej neměli dotýkat. To se zdá být nedůležité, poskytuje to však klíč k tomu, proč had přistoupil k ní a ne k Adamovi.

Eva ještě nebyla, když byl původní příkaz vydán, takže jej neslyšela přímo z Božích úst tak jako Adam. Já jsem osobně přesvědčen, že někdy předtím spolu s Adamem procházeli zahradou a narazili na strom poznání dobrého a zlého. Adam na něj ukázal a řekl Evě, co o tomto konkrétním stromu Bůh řekl. Takovému druhu poznání říkávám *předaná* znalost či poznání. Pro Adama však byl tento příkaz *zjeveným poznáním*. Jaký je mezi nimi rozdíl? Zjevené poznání je, když nám Bůh přímo něco ukáže.

Jednoho dne se Ježíš zeptal svých učedníků: „„Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ (Matouš 16,13). Jeden po druhém začali vyjmenovávat vše, co od druhých lidí slyšeli: vzkříšený Jan Křtitel, Eliáš, Jeremjáš nebo jiný z proroků. To vše tito muži slyšeli a dozvěděli se z jejich verze dnešního Twitteru, Facebooku, Instagramu a blogů.

Když si Ježíš vyslechl to, co zjistili skrze předané poznání, zeptal se: „„A za koho mě pokládáte vy?“ (verš 15).

Učedníci zůstali stát ohromeni bez odpovědi. Kdyby se Ježíš nezeptal tu první otázku, pravděpodobně by byli ovlivněni výroky ostatních a jejich odpověď by odrážela předané poznání. Svými dvěma otázkami však Ježíš usiloval o to zbavit je druhořadého poznání, aby mohl zjistit, co jim zjevil Bůh. Petr byl jediný, kdo měl odpověď. Vyhrknul: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ (verš 16).

Dokážu si představit, jak se Ježíš usmál, položil Petrovi ruku na ramena, aby ho tak ujistil, a oznámil: „Nezjevilo ti to tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích.“ (verš 17). Petr nepapouškoval informaci, kterou zahlédl někde online nebo náhodou přečetl v článku jiného člověka uveřejněném v časopise! Sdílel se o pravdu, kterou do něj vložil přímo Bůh.

Ježíš pak prohlásil, že tento druh *zjeveného poznání* je to, na čem bude zbudována církev, a že ani veškerá síla pekla nebude moct zastavit ty, již je mají. Na druhou stranu pekelné síly mohou snadněji podvést ty, již vlastní pouze *předané poznání*.

Zjevené poznání získáváme mnoha způsoby. Můžeme jej přijmout, když čteme Bibli nebo nějakou inspirovanou knihu, když se ztišíme v modlitbě, nasloucháme pastorovi a jeho kázání, když přijmeme vizi jako například Petr na střeše domu (viz Skutky 10,9-16), nebo je přijmeme, když nám jednoduše zjeví Boží Slovo do našeho srdce Duch Svátý. Je velmi těžké zobecnit, jak k němu dochází. Někdy můžete zaslechnout jemný, tichý hlas někde hluboko ve svém srdci. Jindy to zkrátka víte, protože vám bylo poznání vloženo do ducha. Potom se může stát, že vám začne bít srdce na poplach a vy vnímáte Boží přítomnost, když čtete Bibli. Ať k tomu dojde jakkoli, důležité je, že víte, že jste slyšeli Boha a toto zjevené poznání vám už nikdy nikdo nevezme.

Na druhé straně předané poznání přichází pouhým slyšením nebo četbou výroků někoho jiného o tom, co oni slyšeli Boha říkat. Toto poznání může být přesné, ale jestliže je Duch nezjeví vašemu srdci, může se snadno překroutit.

Například jsem slyšel, jak lidé směle staví na odiv svou znalost Bible: „Víš, Johnne, peníze jsou kořenem všeho zlého.“ Co tito popletení lidé četli nebo slyšeli, byl citát z 1. Timoteovi 6,10, v němž se praví: „Neboť kořenem všeho zlého je *láska k penězům* ...“

Lidé, kteří vynášejí taková mylná tvrzení, vlastní pouze předané poznání a ne to zjevené. Ze zkušenosti vím, že toto předané poznání je někdy nebezpečnější než vůbec žádné poznání.

Slova, jež Eva použila, když popisovala příkaz nedotýkat se ovoce toho stromu, naznačují, že vlastnila pouze předané poznání. Boží přítomnost v zahradě byla. Krácel s Adamem a Evou a to pravděpodobně každý den (viz 1. Mojžíšova 3,8). Je naprosto v pořádku, že se Adam podělil se svou ženou o to, co mu Bůh přikázal, ale ona už pravděpodobně nehledala svého Stvořitele a to, co řekl, přímo a sama za sebe.

Znakem těch, kteří hledají Boha, by mělo být to, že usilují o hlubší poznání a porozumění Bohu. Poslyšte, co udělali lidé v Beroji, když jim Pavel přinesl nebeské poselství:

A tamější Židé byli ušlechtilejší než ti v Tesalonice: přijali Slovo se vši dychtivostí a denně pečlivě zkoumali Písma, zdali je tomu tak.“

(Skutky 17,11)

Berojané to pochopili! Poslouchali pozorně Pavla a pak sami zkoumali Písma. Moc se mi líbí slovo ušlechtilejší (*přístupný názorům, vnímavý* – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). Jejich mysl byla vnímavá vůči hlasu Ducha. Cesty mezi jejich duchem a myslí byly čisté a byli přístupní a vnímaví přijmout zjevené poznání.

Na rozdíl od tolika věřících dnes tito věřící v Beroji nepřijali své poznání z podcastů, blogů nebo diskuzí na Twitteru či Facebooku. Ani Ježíš, když se učedníků ptal na svoji totožnost, neměl zájem slyšet, co říkají lidé na sociálních sítích těch dnů. Chtěl vědět: „Kluci, co vám zjevil Bůh?“

Je možné, že na jedné jejich společné cestě uslyšel Petr, jak někdo říká: „Ježíš je určitě Kristus.“ V tu chvíli v jeho mysli i srdci vybuchlo uvědomění dotvrzené přítomností Ducha Svatého. „To je ono! On je Syn Boží! On je Kristus! No páni až dosud jsem to nedokázal pojmenovat a přijít tomu na kloub, ale nyní vím, že On je Kristus!“ Častokrát to i my podobně prožíváme, když Bůh zjeví našemu srdci Svou pravdu.

Nebo to u Petra bylo možná jiné. Možná jeho srdce přijalo toto zjevení jedné tmavé noci, kdy usínal, nebo během dne, když byl na cestách po malých městečkách, nebo v okamžiku, kdy sledoval, jak Ježíš promlouvá k ostatním členům týmu. Možná Petrovi v jednom z těchto okamžiků Bůh připomenul, aniž si to Petr uvědomil, starozákonní verš, například Izajáše 9,6-7, který předpovídal Kristův příchod.

Možná prožil Petr tento okamžik zjevení, když Ježíš někoho uzdravil. Najednou si učedníci vzpomněli, jak jim kdysi v dětství rabín předčítal starozákonní proroctví o příchodu Mesiáše: „On sám naše slabosti vzal a nemoci nesl.“ (Matouš 8,17; Izajáš 53,4).

Je spousta způsobů, kterými mohl Petr zjevení o pravé totožnosti Ježíše přijmout. Důležité však je, že mu je zjevil osobně sám Bůh.

Myslím si, že mohu s jistotou říct, že totéž neplatí o Evě. Ona nevlastnila zjevené poznání. Uspokojila se s předaným poznáním. Možná jí Adam poslal přímý vzkaz přes Twitter: „Hej, miláčku. Viděl jsem, že si prohlížíš strom poznání dobrého a zlého. Nedotýkej se ho! Bůh řekl, že zemřeme, pojíme-li z jeho ovoce!“

Druhá fáze

Nyní, když se hadovi podařilo, aby byla Evina pozornost plně zaměřena na ten jediný zakázaný strom, mohl začít druhý krok své přesvědčivé hry. Tento krok měl být přímým protikladem toho, co Bůh řekl. Nicméně bylo potřeba jej chytře zaobalit, aby to znělo velmi rozumně, a přibalit k tomu také příslib nějakého užitku. Satan spustil:

Had ženě řekl: Jistě nezemřete, *neboť Bůh ví*, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé.

(1. Mojžíšova 3,4-5)

Přemýšlejte o hadových slovech: „neboť Bůh ví“. Naznačují, že jim bylo něco odepřeno. A ne jen tak ledaco, ale něco, co mohlo život Adama a Evy učinit lepším. Tohle něco je mělo vzít do vyšší úrovně! Protože v tomto stromě bylo i dobré, had si pečlivě spočítal, že musí použít logiku, aby se to zdálo být rozumné. A zabralo to.

Žena viděla, že je to strom *dobry* k jídlu a *lákavý* pro oči, strom *žádoucí pro získání moudrosti*. Vzala z jeho ovoce a jedla. Dala také svému muži, který byl s ní, a jedl i on.

(1. Mojžíšova 3,6)

Když tam Eva stála a dívala se na ten strom, začaly jí myslí běhat naprosto jiné myšlenky: „Počkat. Na tom stromě je něco dobrého a užitečného. A Bůh nám to zakázal. Mohli bychom mít s manželem lepší život. Mohli bychom být moudřejší a šťastnější, ale je nám to odepřeno. Myslela jsem, že je náš Stvořitel milující a laskavý, ale ve skutečnosti nás podvedl. Něco před námi skrývá.“

Každou sekundu, kdy tyto myšlenky běhaly Evinou myslí, byla touha ochutnat to ovoce větší. Byla ospravedlněna tím víc, čím déle věřila tomu, že na tom stromě bylo pro ni něco dobrého.

Konečnou taktikou hada bylo pokřivit Boží charakter v Eviných očích. Kdyby uspěl, mohl by dokázat, aby se od Boha odvrátila. Proč? Protože Boží vláda je založena a podepřena Jeho charakterem.

Král David napsal: „Spravedlnost a právo jsou základ tvého trůnu“ (Žalm 89,15). David byl král a věděl, že jsou tyto vlastnosti základem každého dobrého vůdce. Jestliže je král pravdivý, spravedlivý a moudrý, jeho vláda nepozná konce. Jestliže je však nečestný, prolhaný a nespravedlivý, jeho vláda nevydrží.

Boží charakter je dokonalý, ale had se Evu chystal přesvědčit o opaku. Usilovat o pokřivení důkazů. Vzhled zakázaného stromu byl dobrý a lákavý. Zdálo se, že díky němu člověk získá moudrost, ale vzhled může často klamat. Právě proto je nám řečeno: „když nehledíme na věci viditelné, ale na neviditelné“ (2. Korintským 4,18).

Nenechte se podvést

Nepříteli se podařilo přimět Evu k tomu, aby se obrátila zády ke svému Stvořiteli, tím že podkopal její vnímání Božího charakteru.

Mnohokrát jsem uprostřed bitvy i já musel bojovat s podobnými myšlenkami, když jsem neviděl odpověď na modlitbu tak rychle, jak jsem doufal. V takových situacích si připomínám Boží věrnost. Snažím se projít realitou a říkám si: „Problém není u Boha. On mi nic nezadržuje. Bůh je dobrý a laskavý Otec.“

Had přiměl Evu uvěřit, že před ní Bůh něco dobrého zadržuje. Jestliže toho mohl úspěšně docílit v dokonalém prostředí u ženy, která nikdy předtím nezakusila zneužívání, urážku, využívání, o co snazší je úkol nepřítele dnes v padlém světě plném urážek, korupce, perverze a podvodu? Právě z toho důvodu nás apoštol Jakub přísně varuje:

Nemylte se, moji milovaní bratři.

(Jakubův 1,16)

Jak řád říkávám, na podvodu je jeden jediný problém: Je to podvod a klam! Člověk, který je podveden, pevně věří, že se nemýlí, že má pravdu a je přesný. Ve skutečnosti však se mýlí, je nepřesný a nestojí na straně pravdy. Není to děsivé?

Eva byla podvedena a následně upadla do hříchu. Jakub nás varuje, abychom nespádli do té stejné pasti. Pojdme si pročíst celý jeho výrok:

Nemylte se, moji milovaní bratři. Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry, sestupuje od Otce světél, u něhož není proměny ani zatmění z odvrácení.

(Jakubův 1,16-17)

Jakub neříká, že většina dobrých darů přichází od Boha. Mnozí mají takový názor. Ne, výslovně uvádí, že každý dobrý a dokonalý dar přichází od Boha. Mohli bychom klidně také napsat: „Není pro vás nic dobrého mimo Boží vůli.“ Neberte nadcházející výrok na lehkou váhu nebo jen povrchně, protože je velmi hluboký. *Nezáleží na tom,*

jak dobré něco vypadá, jak šťastní díky tomu jste, kolik potěšení vám to přináší, jak bohatí nebo úspěšní se pak stanete, jak duchovně se to tváří, jak rozumně to zní, jak je to populární nebo běžné (a seznam by zde mohl pokračovat dál). Jestliže je něco v protikladu k Boží moudrosti (nebo moudrosti Slova Božího), nakonec vám to přinese zkázu a zármutek v životě.

Eva byla zcela přesvědčena, že učinila moudré rozhodnutí a také dobré rozhodnutí. Takové, které zlepší život jí i jejímu muži. Nestalo se tak. A pokud si o tisíce let později myslíte, že je vaše moudrost ohledně toho, co je dobré, přínosnější než ta Boží, tak jste podvedeni úplně stejně jako byla Eva a padnete do velkého zármutku.

Vím, že si možná myslíte, že jsem zde velice negativní a úzkoprsý, ale to není mým záměrem. Jen vás chci zkrátka varovat. Tato kniha je plná návodů jak rozpoznat, co je skutečně dobré pro váš život, pro vaši službu, vaše podnikání, vztahy a další. Nicméně abych přednesl poselství Ježíše Krista v plnosti, musím vás nejen *vyučovat*, ale také *varovat*. Pavel toto dotvrzuje, když píše:

Jeho my zvěstujeme *napomínající* každého člověka a *vyučující* každého člověka ve vši moudrosti, abychom každého postavili dokonalého v Kristu.

(Koloským 1,28)

Nelze dosáhnout vyzrálost bez obojího, varování i vyučování. Já na to pohlížím takto. Kdykoli si koupíte nějaké nové elektronické zařízení, přístroj nebo nástroj, na první nebo druhé stránce manuálu o použití najdete tento nápis: „Varování. Před použitím pozorně přečtěte.“ Výrobce pak uvádí několik varování jak s danou věcí zacházet, a mnohem častěji co s ní nedělat. Tato varování jsou tam vypsána proto, abyste získali informace ohledně toho jak si neublížit nebo jak nepůsobit škodu a poruchu na zařízení, jež jste si zakoupili. Pokud tato varování neporušíte, bude vám zařízení dlouhou dobu dobře sloužit. Pokud by je tam však výrobce nevypsal, mohli byste

nevědomky udělat něco, co by vám mohlo ublížit, nebo by se zařízení mohlo rozbít. Pak byste psali nepěkný dopis výrobci a stěžovali si, že vás předem pořádně nevaroval.

Pavel nás vybízí, že máme věnovat pozornost varováním v Novém Zákoně. Pokud je poslechneme, získáme roky úspěšného života v souladu s naším Stvořitelem. Pokud je však budeme ignorovat nebo porušovat, pak budeme také trpět podobným způsobem jako Adam s Evou. Pak budeme psát dopisy, stížnosti a e-maily o tom, jak je život nespravedlivý, a o všech těch souženích a zármutcích, které nám připravil. Přesto Bůh říká naprosto jasně:

Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Budeš nad ním rozjímat ve dne i v noci, abys zachovával a konal všechno, co je v něm zapsáno, protože tehdy dosáhneš na své cestě *úspěchu* a tehdy budeš *rozumně jednat*.

(Jozue 1,8)

Bůh nám zaručuje úspěšný a zdárný život, jestliže budeme pečlivě poslouchat, co je zapsáno v Jeho manuálu o použití. Tato kniha však neobsahuje pouze motivační a potěšující vyučování. Jsou v ní také varování.

Bohužel se v dnešní době služebníci a učitelé často vyhýbají těmto důležitým varováním. Na takové části Bible se pohlíží jako na negativní a my nechceme z kazatelný slyšet odrazující vyučování, protože je tento přístup neatraktivní a účast by se na setkáních zmenšila. Jako následek je mezi věřícími mnoho ztroskotanců, kteří by tak nemuseli dopadnout, kdyby byli nejen vyučeni, ale také varováni.

Rád bych vás vyzval, abyste přijali toto: Mimo Boží moudrost a Jeho slovo pro vás není nic dobré, vůbec nic. Pokud uvěříte tomuto, pak můžeme pokračovat v našem pátrání po rozdílech mezi dobrým a tím od Boha.

VŠEOBECNÉ MĚŘÍTKO DOBRÉHO

Každá Boží řeč je přečištěná.
- Přísloví 30,5

Omylu se lze nejlépe postavit tím,
že budeme vyhlašovat pevné poznání slova pravdy ...
- Matthew Henry

V této knize se dotknu tří aspektů konceptu *dobra*. Ten první se zaměřuje na náš vztah s Bohem, druhý na náš charakter a třetí na naše plány a strategie. Navzájem spolu úzce souvisí, protože ten první je naším základem, ten druhý představuje to, co drží náš život pohromadě, a ten třetí růst našeho života. Pokud jsou první dva aspekty pevné, bude naše práce maximální a trvalá. Pokud je na nich však něco špatně, i v našem životě to půjde ztěžka a bude jen povrchní.

Pamatuji si na to, jak jsme stavěli náš první dům, jako by to bylo včera. Celý ten proces od počátku až do konce nás s Lisou naprosto pohltil. Když začala stavba, každý den jsme na stavenišťe jezdili, abychom viděli, jak pokračuje.

Základy až tak zajímavé nebyly, proto jsme tam nakonec až tolik času netrávili. Ve stejnou dobu si postavili mnohem pěknější dům i naši přátelé. Po několika letech se jim však na zdech objevily hluboké

praskliny, které se táhly od stropu až po podlahu. Jednou jsme tam byli na večeři a všimli si těchto problémů. Zeptali jsme se, co se stalo. S velkou nelibostí nám sdělili, že má dům špatně postavené základy. Jejich stavitel základy zmenšil, a když se snažili o nápravu, neuspěli. Když se celý problém snažili vyřešit a základy opravit, bylo to nakonec velice nákladné a časově náročné. Díky jejich zkušenosti mi došlo, jak důležité je mít dobré základy. I když pokládání základů nebylo tou nejúžasnější částí procesu stavění domu, bylo to to nejdůležitější, aby dům vydržel.

Když se postavily základy našeho domu, přišly na řadu obvodové zdi. Tato fáze byla pro nás mnohem zajímavější. Naše návštěvy na stavbě byly delší, protože jsme si nyní mohli celý dům procházet. Byli jsme nadšení, když jsme viděli, jak místnosti dostávají svůj tvar, a před očima nám vznikal stále reálnější obrázek toho, jak bude dokončený dům vypadat.

Poslední fáze byla ta nejúžasnější a trávili jsme prohlížením domu více času, než kdykoli předtím. Jakmile byly hotové obvodové zdi, sledovali jsme nahazování omítek, pokládání podlah, instalaci vestavěných skříní, konečné úpravy stropů a nakonec i zavedení světel. Byl to náš první dům a mohli jsme si jej zařídit a vyzdobit, jak jsme jen chtěli. Každý den nám připadal jako Štědrý večer. Začalo to vypadat slušně.

Stejným způsobem i poslední aspekt této knihy, jenž je o našich životních plánech a strategiích, bude tím nejzábavnějším. Bude se týkat rozhodnutí, jež činíme v práci či službě, i našeho životního hledání.

V těchto oblastech čelíme rozhodnutím, již se zdají být dobrá. Častokrát však nejsou od Boha. Pokud se pro ně rozhodneme, okrade nás tato cesta o maximální potenciál. To je neměnná pravda: „Hospodin ... neodepře dobro těm, kdo žijí bezúhonně“ (Žalm 84,12). Bůh chce pro vás dobro. Jeho dobro je vždy velkolepé.

K této problematice se vrátíme o něco později, ale stejně jako se stavitel pozorně zaměřil na první krok stavby, musíme i my v této knize položit základy a teprve potom začít stavět obvodové zdi.

Co je to dobro?

Pojďme se podívat na slovo dobro. Hebrejské slovo pro dobro je *tob*. Několik málo definic, jež nalezneme ve slovníku *The Complete Word Study Dictionary* je: „být šťastný, přijatelný, dařit se, být správný“. *New International Encyclopedia of Bible Words* vysvětluje jeho hlubší význam:

Toto jednoduché slovo znamená „dobro“ v nejširším možném významu. Zahrnuje v sobě krásu, přitažlivost, užitečnost, zisk, něco žádaného, morálně správného.

Koncept, který spojuje všechna tato hlediska „dobra“, je hodnocení. Aby člověk určil, co je dobré, musí věci, vlastnosti a děje srovnávat s jinými věcmi, vlastnostmi a ději ...

Událost stvoření vysvětluje biblicky slovo *tob*, protože zde Bůh na práci každého dne pohlíží jako na dobrou. I Bůh hodnotí. Ve skutečnosti je to právě díky tomu, že se Bůh s lidstvem podělil o svou podobu a povahu, má i lidstvo schopnost hodnotit a činit úsudky. Hřích však vnímání lidstva překroutil. Kvůli tomu je Bůh jediný, kdo je schopen hodnotit dokonale. Pisatelé Starého Zákona byli přesvědčeni, že Bůh je nejen dárce a měřítkem dobrého, ale také že On jediný ví, co je pro nás vskutku dobré a morálně správné. Jen proto, že se Bůh o své hodnocení dobra podělil ve svém Slovu, jsme my, již se spoléháme na Něj, schopni s důvěrou říct, že jsou určité věci, vlastnosti, cesty nebo skutky užitečné.¹

Klíčovým slovem je *hodnocení*. Adam s Evou se rozhodli ohodnotit, že je to dobré a přijatelné bez Boží rady. Učinili hodnocení na základě jiného měřítka: jejich vlastního. To se stalo kořenem nepřátelství mezi člověkem a Bohem od té doby napořád. Toto nepřátelství na sebe

bere nejrůznější podoby a formy, ale vždy je základem jeden jediný motiv: „Já vím, co je pro můj život *správné*, a nepotřebuju, aby mi nikdo jiný říkal, co mám dělat.“ Přesto Bůh prohlásil: „Některá cesta připadá člověku *správná*, avšak nakonec je cestou smrti.“ (Příslaví 16,25).

V první kapitole jsem citoval úplně stejná slova, ale odkaz v Bibli byl Příslaví 14,12. Není náhoda, že se tento výrok v Bibli opakuje. Kdykoli se něco v Bibli opakuje, je to kvůli důrazu. Musíme mít vždy na mysli, že některé věci jsou pro Boha důležitější (viz Matouš 23,23). Když se výrok opakuje, musíme mu začít věnovat větší pozornost. V tomto případě jde o přísné varování.

Bůh ví, jak snadno se dá hranice mezi dobrým a zlým posunout. Pokud k tomu došlo v zahradě, o co snadnější je to dnes? Bůh nás varuje, že vždy budou existovat cesty (chování, myšlenkové procesy, přesvědčení, zvyky, a dokonce i tradice), které se podle našeho hodnocení budou zdát přijatelné, ale nakonec se osvědčí jako špatné pro základ našeho života. Během doby si vyberou svou daň. Někdy to může trvat měsíce či roky, než se dostaví výsledek, a někdy se nedostaví až do soudného dne. Pavel píše: „Hříchy některých lidí jsou zcela zjevné a předem vedou k soudu, u jiných se však také ukazují až potom.“ (1. Timoteovi 5,24). Nevím, jak to vnímáte vy, ale druhá část tohoto verše ve mně vyvolává chvění. Nejenže ve mně budí bázeň Boží, spíše jsem ale vyděšený, že bych měl být daleko od Něj.

Rozhodující je, zda opravdu věřím, že je pro mě Boží moudrost dokonalá, a zda Mu důvěřuji, že On ví, co je pro můj život nejlepší? Každý člověk si na tuto otázku musí odpovědět ve svém srdci sám. A toto přesvědčení nemůže být různé pro různé věci a oblasti. Buď je Boží moudrost dokonalá ve všem, nebo se mýlí a pak je lepší, abychom si o svém životě rozhodovali sami bez Boha.

Jaké je tedy měřítko dobra, kterému máme důvěřovat? Co vede k cestě života? Apoštol Pavel nám říká:

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vstrojený ke každému dobrému skutku.

(2. Timoteovi 3,16-17)

Pojďme se zaměřit na klíčové části Pavlova výroku.

Veškeré Písmo. Ne jen nějaké. Ne jen ty verše, které se nám líbí nebo se kterými souhlasíme. Ne jen verše, které nám zapadají do toho, jak smýšlíme nebo čemu věříme. *Veškeré Písmo.* Buďte k sobě upřímní. Nepohlížíte na Boží moudrost jako na něco správného v určitých oblastech a přitom si v jiných říkáte, že je zastaralá nebo irelevantní?

Eva věděla, že je Bůh Stvořitel, a užívala si bohatství Jeho dobroty současně s Jeho přítomností. Měla zaručené překrásné prostředí, nádherné okolí, pokoj, soulad, zdar a hojnost výtečného jídla z celého sadu stromů. Přesto, jakmile se nechala přesvědčit, že existuje oblast, kde Boží moudrost není správná, vstoupila na cestu smrti. Jestliže se nechala svést v bezchybném, dokonalém prostředí, jakou ochranu máme my uprostřed zkaženosti? Nemáme nic jiného než samotné Písmo.

Písmo je užitečné k učení, abychom rozpoznali, co je dobré a co pravdivé. Je možné, že se něco tváří jako dobré, a přesto je pravým opakem dobra. Existují představy, domněnky, názory, vlastnosti, způsoby myšlení a smýšlení, které se zdají být dobré, a přesto nejsou. Právě kvůli těmto skrytým nebezpečím nám dal Bůh návod na použití pro život, abychom nevědomky nenabrali špatný směr, nesešli z cesty pravdy a nevstoupili na cestu smrti. Tím návodem je Bible.

Každý se musíme zeptat (a také si upřímně odpovědět) na otázku: „Čtu Bibli pravidelně? Studuji ji? Věnuji čas tomu, že hledám Boží moudrost pro svůj život? Nebo stejně jako Eva předpokládám, že jsem v Jeho Slovu již zběhlý/á? Jsem já, i když žiju na zkažené planetě a potýkám se s náladami, lepší než Eva v chápání pravdy a dokážu zůstat na správné cestě?“

Veškeré Písmo je vdechnuté (inspirované) Bohem. Neexistují výjimky ani skryté výroky uprostřed vět. Je to buď anebo. Jestliže není inspirované všechno písmo, pak máme špatný návod pro použití.

Jistota Bible

Pojďme si zopakovat několik podrobností ohledně Bible. Skládá se z 66 knih, jež jsou napsané v různých jazycích během období asi 1 500 let více než 40 pisatelů na třech kontinentech (Afrika, Asie, Evropa). Tito pisatelé pocházeli z nejrůznějších prostředí, zaměstnání a měli různá stanoviska a názory. Někteří byli rybáři, jiní pastýři, vojáci, králové, královští číšníci, lékaři, výběrčí daní, výrobci stanů a mnoho dalších. Někteří psali z vězení, zatímco jiní svá slova zapisovali v palácích.

Přestože se spisy těchto mužů dotýkají bezpočtu témat, jednota, kterou nacházíme ve všech jednotlivých knihách, je pozoruhodná. Určitě však ne náhodná. Ústředním tématem je toto: potíže lidstva s hříchem, jenž vyústil v oddělení od Stvořitele, neschopnost člověka obnovit svůj vztah s Ním a Boží řešení v osobě Mesiáše, Pána Ježíše Krista. Tento obsah je vetkán neustále do všech kapitol od Genesis po Zjevení.

Skutečnost, že se pisatelé Bible nemohli sejít (a také nesešli), aby si naplánovali, co všichni napíší, budí bázeň! Nad tímto procesem nedohlížel žádný ustanovený člověk ani výbor. Byl to sám Bůh. Protože byla Bible psána po tak dlouhou dobu, většina pisatelů se navzájem ani neznala, nebo žila v jiné době. K existující sbírce byly postupně přidávány další knihy, jak byly během těch 1 500 let psány. (Na chvíli se zastavte a přemýšlejte, co bylo před 1 500 lety. Je to tak dávno, že v té době ještě neexistovalo Britské impérium. Úžasné!)

Nyní o mnoho generací později je naprosto zarážející, když pomyslíme na to, že Bible, kterou čteme jako jednu knihu, byla napsána lidmi, kteří vůbec neměli žádné zřetelné poznání tohoto díla jako celku. Jejich jednotlivé role by se daly popsat jako úkol lidí z různých generací a kultur, již píšou kapitoly románu, a přitom nikdo

z nich nemá celkový náhled nebo nezná hlavní dějovou linii, podle které by se řídil. Neuvěřitelná spojitost této knihy dokazuje její Božský původ. Je jako symfonie. Každá jednotlivá část Bible přispívá k celkové harmonii, kterou diriguje jediný Bůh.

Už jen toto vědomí dokazuje Božskou inspiraci Bible. Zajděme však o krok dál a prostudujme přesnost těchto různých pisatelů.

Proroctví, která předpovídají příchod Mesiáše, byla zapsána v různých starozákonních knihách během období stovek let. V některých případech až tisíce let před narozením Ježíše. Většina Biblických vědců souhlasí, že se ve Starém Zákoně nachází více než tři sta takových proroctví. Když přišel Ježíš Kristus na tento svět, prohlásil před Otcem: „Hle, tu jsem - v svitku knihy je napsáno o mně -, abych vykonal, Bože, tvou vůli.“ (Židům 10,7). Před lidmi pak prohlásil: „a právě ona (Písma) svědčí o mně“ (Jan 5,39).

To, jak Ježíš naplnil všechna prorocká písmena, je nezvratným důkazem toho, že je Bible inspirována Bohem. Pokud se někdo snaží tyto důkazy vyvrátit, pak to znamená, že dokáže najít jinou historickou osobu, jež by těmto prorockým písmům odpovídala. Nicméně najít někoho, kdo by naplnil každé jedno z těchto proroctví, je ve skutečnosti naprosto nemožné.

Dovolte mi to vysvětlit. Následující stránky budou poněkud technického a vědeckého rázu, ale ujišťuji vás, že jsou tyto informace důležité a stojí za to se jimi zabývat.

Přesnost Bible

V polovině 19. století publikoval profesor Peter Stoner knihu, jež se jmenovala Věda mluví (Science Speaks). Ve své práci se zabýval proroctvími o Kristu ve světle vědy a pravděpodobnosti. Co se týče jeho zjištění, napsal H. Harold Hartzler, PhD. v předmluvě k této knize:

Rukopis knihy *Věda mluví* byl pečlivě prozkoumán radou složenou ze členů Americké vědecké společnosti (American Scientific Affiliation) a také radou Výkonného výboru téže společnosti. Byl shledán věrným a přesným, co se týče vědeckého materiálu, jenž je zde uveřejněn. Matematická analýza, jež je v něm zahrnuta, se zakládá na principech pravděpodobnosti, které jsou zcela přesné, a které profesor Stoner aplikoval řádným a správným způsobem. ²

Stoner tuto studii neprovedl sám. Použil k ní závěry více než šesti set studentů z dvanácti různých ročníků. Pečlivě zvážil jejich zjištění a pak je upravil, aby byla data ještě více konzervativní. Jejich původní hodnocení obsahovalo těchto osm následujících proroctví o Ježíši Kristu:

1. Kristus se má narodit v Betlémě
(prorokováno v Micheáši 5,2; naplněno v Matouši 2,1-7; Janovi 7,42; Lukáši 2,4-7).
2. Před Kristem přijde jeho posel, jenž ohlásí Jeho příchod
(prorokováno v Izajáši 40,3 a Malachiáši 3,1; naplněno v Matouši 3,1-3; 11,10; Janovi 1,23; Lukáši 1,13-17).
3. Kristus má do Jeruzaléma přijet na oslátku
(prorokováno v Zacharjáši 9,9; naplněno v Lukáši 19,28-37; Matouši 21,1-11).
4. Kristus má být zrazen přítelem
(prorokováno v Žalmu 41,10 a 55,13-15; naplněno v Matouši 10,4; 26,47-50; Janovi 13,21-27).
5. Kristus má být prodán za třicet stříbrných
(prorokováno v Zacharjáši 11,12; naplněno v Matouši 26,15; 27,3).

6. Peníze, za které byl Kristus prodán, mají být hozeny hrnčířovi v Hospodinově domě
(prorokováno v Zacharjáši 11,13; naplněno v Matouši 27,5-7).
7. Kristus má před těmi, kdo jej obviňují, mlčet
(prorokováno v Izajáši 53,7; naplněno v Matouši 27,12; Markovi 14,60-61; 15,3;5).
8. Kristus má být popraven ukřižováním jako zločinec
(prorokováno v Žalmu 22,17; Zacharjáši 12,10 a Izajáši 53,5; 12; naplněno v Lukáši 23,33; Janovi 20,25; Matouši 27,38; Markovi 15,24-27).

Než budeme pokračovat, dál bych trochu vysvětlil vědecký princip pravděpodobnosti. Představte si, že vezmeme devět žlutých tenisových míčků a jeden bílý a vložíme je do kbelíku, kde je všechny zamícháme. Potom přivedeme člověka, jenž má zavázané oči, a požádáme ho, aby jeden míček z kbelíku vytáhl. Šance, že vybere bílý míček, je jedna z deseti. To je jednoduše pravděpodobnost.

Přesně podle tohoto principu vypočítal Stoner následující číslo pravděpodobnosti týkající se osmi proroctví, která jsme uvedli výše:

... Zjistíme, že pravděpodobnost, že by někdy žil člověk a naplnil všech osm proroctví, je jedna ku 100 000 000 000 000 000.³

Tato statistika je ohromující, ale pokud nejsme matematik nebo vědec, je pro nás velice těžko pochopitelná. Stoner uvádí jasný příklad, který zkusím parafrázovat. Kdyby bylo možné, abychom dostali 100 000 000 000 000 000 stříbrných mincí, měli bychom problém je někam uložit. Na celém světě neexistuje skladiště nebo budova dostatečně veliká. Bylo by jich tolik, že by mince pokryly celý stát Texas do výšky 60 centimetrů. To je ohromné množství mincí.

Řekněme, že bychom tyto mince opravdu dostali. Na jednu z nich bychom si pak udělali značku, zamíchali ji do té ohromné hromady a znovu je všechny rozložili po státě Texas. Přivedli bychom člověka se zavázanýma očima, který by nasedl do helikoptéry. Pak by létal nad celým státem a my čekali, až dá pokyn přistát. Ve chvíli, kdy bychom již byli na zemi, on by vystoupil z helikoptéry, stále by měl zavázané oči a vybral jednu jedinou minci. Pravděpodobnost, že vybere tu označenou ze všech mincí pokrývajících stát Texas, je naprosto stejná, jako pravděpodobnost, že jediný člověk od dob proroků až do dnešní, moderní doby naplní všech osm mesiášských proroctví.

Stoner napsal:

To znamená, že už jen fakt, že došlo k naplnění těchto osmi proroctví, dokazuje, že Bůh inspiroval jejich zapsání s naprostou jistotou, která se může mylit pouze jedna ku 100 000 000 000 000 000.⁴

Zamyslet se nad těmito výsledky je dechberoucí. Nicméně se Stoner nezastavil u počátečních osmi proroctví. Odhodlal se vzít v úvahu ještě dalších osm starozákonních proroctví (celkem tedy šestnáct), která předpovídala Ježíše. Stoner uvádí:

Pravděpodobnost, že by jeden člověk naplnil všech šestnáct proroctví, je jedna ku 1045.⁵

O jaké číslo jde? Bylo by to číslo 1 a za ním 45 nul. Neboli:
1 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000

Stoner i tuto pravděpodobnost vysvětluje a já budu jeho ilustraci parafrázovat. Kdybychom měli přijmout toto množství stříbrných mincí, celá země by byla příliš malá na to, aby je pojala. Museli bychom je spojit do jedné pevné koule. Tato koule by měla poloměr šedesátkrát větší, než je vzdálenost Země od Slunce – a to je 8,8 miliard kilometrů!

Rád bych vám pomohl pochopit, jak obrovská by tato koule byla. Já často létám do různých zemí, abych tam vyučoval Boží Slovo. Je to úžasné, ale nyní je možné doletět bez zastávky na druhou stranu zeměkoule během dvaceti čtyř hodin. Apoštolům by se naše doba moc líbila! Nicméně kdybychom chtěli obletět naši kouli ze stříbrných mincí v tryskovém letadle, nezvládli bychom to, protože by to trvalo déle, než trvá život jednoho člověka. Trvalo by to něco kolem čtyř set let, přičemž by to musel být neustálý, nepřerušovaný let! Kdybychom tento let odstartovali v roce 1620, kdy do Plymouthu v Massachusettsu dorazili první osadníci, pak bychom ještě stále kolem této stříbrné koule kroužili i dnes.

Také musíme mít na paměti, že tentokrát to není stejné jako v případě stříbrných mincí, jež pokrývaly stát Texas do výšky 60 centimetrů. Ne, nyní je ze stříbrných mincí vytvořena celá ohromná koule.

Představte si, že bychom jednu z těch mincí označili, pořádně je všechny promíchali, poté někomu zavázali oči a řekli mu, ať si nějakou z těch mincí vybere. Očekávali byste, že to bude ta označená? Tak nyní máme představu, jaká je pravděpodobnost, že jeden člověk naplní všech šestnáct proroctví, která byla o Ježíši napsána stovky let předtím, než se narodil.

Ale je toho mnohem víc! Stoner se nezastavil ani u šestnácti naplněných proroctví, ale pokračoval dále ke čtyřiceti osmi. Už se to nedá ani pochopit, ale pokusme se o to:

I když to překročí veškeré lidské chápání, zkusme vzít v úvahu všech čtyřicet osm proroctví stejným způsobem, jako těch původních osm, jejichž pravděpodobnost jsme počítali. Tentokrát ale použijeme mnohem střídmější číslo ... Budeme-li aplikovat stejný princip pravděpodobnosti, který jsme zatím používali, dojdeme ke zjištění, že pravděpodobnost, že by jeden člověk naplnil všech čtyřicet osm proroctví, je jedna ku 10157.⁶

To je číslo, kdy za jedničkou stojí 157 nul. Abych se je snažil napsat, bylo by to pro mě mrhání papírem. Stoner nám opět pomáhá představit si toto číslo ilustrací. Tentokrát by byla stříbrná mince až příliš veliká. Musíme použít mnohem menší předmět.

Elektron je tím nejmenším předmětem, který známe. Elektrony jsou tak malinké, že kdybychom je poskládali vedle sebe na čáru o délce 2,5 centimetrů, trvalo by nám více než devatenáct milionů let je spočítat při rychlosti 250 elektronů za minutu. Jsou opravdu malinké. Nezapomeňte, že to by byla jediná čára o délce 2,5 centimetrů. Nerad bych vás zahltil tím, kolik času by bylo potřeba k sečtení 2,5 centimetrů čtverečních nebo kubických. Bylo by to nepředstavitelně mnohem déle.

S tímto faktem na mysli si teď zkusme představit, jak velká by byla koule, jež by obsahovala 10157 elektronů. To snad není ani možné.

Pravděpodobnost, že bychom zavázali oči jednomu člověku a přivedli ho ke kouli elektronů, aby vybral ten správný označený elektron, je stejná, jako ta, že jeden člověk v dějinách lidstva naplní čtyřicet osm proroctví o Kristu, která byla zapsána různými pisateli Starého Zákona.

Chtěli byste, abych pokračoval a začal brát v úvahu více než tři sta proroctví, která jsou v Bibli zapsána? Pravděpodobně si říkáte: „Už dost!“ Doufám v to, protože je opravdu nemožné snažit se to vysvětlit způsobem, který by naše omezená mysl dokázala pochopit.

Takže si to shrňme. Máme více než tři sta proroctví z pera různých lidí různých jazyků z různých zemí, která byla zapsána během stovek let, a všechna naplnil jediný Člověk! Jak by mohl někdo popírat, že opravdovým pisatelem Bible je samotný Bůh?

Každá Boží řeč je přečištěná. (Příslaví 30,5; pravdivá – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)

On je ten, kdo prohlašuje: „Dobře jsi viděl, protože bdím nad svým slovem, abych ho uskutečnil.“ (Jeremjáš 1,12). A právě z tohoto důvodu „nezapadlo (neselhalo) jediné slovo ze všech jeho dobrých slov“ (1. Královská 8,56).

Boží Slovo je spolehlivější než slunce, které každé ráno vychází, což dotvrzuje i Ježíš, když říká: „Nebe a země pominou, ale má slova jistě nepomnou.“ (Matouš 24,35). Náš Stvořitel nám zanechal nepopiratelný otisk toho, že On je Bůh a že je Jeho vůle zjevena v Bibli.

Bud'te obezřetní

Rád bych znovu zopakoval Pavlova slova z 2. Timoteovi 3,16: „ Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti.“ Toto není žádná složitá myšlenka. Je to jednoduchá skutečnost. Písmo je Boží Slovo a můžeme mu důvěřovat jako univerzálnímu standardu pro posuzování a určování toho, co je opravdu dobré. Pokud si myslíte, že vaše vlastní moudrost, moudrost vašeho přítele, nějakého znalce či společnosti je užitečnější než Boží moudrost, pak to, prosím, znovu zvažte. Bible totiž říká:

Bůh shlíží z nebes na lidské syny, aby viděl, zda je někdo rozumný, zda někdo hledá Boha. Všichni společně odpadli, jsou zvrácení. Není, kdo by činil *dobro*, není ani jednoho.

(Žalm 52,3-4)

Již jsme v této kapitole mluvili o tom, že Bůh zajistil nepopiratelný důkaz o pravosti Bible. V těchto verších žalmista zdůrazňuje fakt, že jakákoli jiná moudrost, která je v protikladu Boží moudrosti, dokonce i když se zdá být dobrá, je ve skutečnosti zvrácená a přináší nám jen zkázu.

Pojďme prostudovat slova, která se nacházejí v blízkosti Pavlova výroku Timoteovi:

Ty však zůstávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi *byl plně přesvědčen* (že je to pravdivé – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele), věda, od koho ses to naučil; od dětství přece znáš svatá Písma, jež ti mohou dát moudrost k záchraně skrze víru, která je v Kristu Ježíši. Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné *k učení* (toho, co je pravda – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele), k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku.

(2. Timoteovi 3,14-17)

Musíme zůstat věrní tomu, co jsme se naučili. Pavel zde neodkazuje na názory lidí, na psychologii, sociologii ani žádnou jinou moudrost předávanou tímto světským systémem. Mluví zde o Bibli. Apoštol vybízí svého duchovního syna, aby jí zůstával věrný. Poukazuje na důležitost toho, že si ji musí uchovávat ve svém srdci. Kdyby toto udělali Adam s Evou, žili bychom dnes v úplně jiném světě.

Zapřemýšlejme nad tímto hypotetickým scénářem. Čeká vás cesta, kdy musíte přejít přes ohromné minové pole. Nejenže tam jsou skryté výbušniny, ale jsou tam také tekuté písky, smrtelné nástrahy, jedovaté rostliny a bažiny.

Než vyrazíte, dostanete do ruky mapu, na které je vyznačena každá výbušina a bažina, stejně tak také vodítka, jak se vyhnout nástrahám, tekutým pískům a jedovatým rostlinám. Jak byste s touto mapou zacházeli? Strčili byste ji do batohu spolu s čokoládovou tyčinkou a lahví vody, ale kvůli těžkostem, kterým po cestě budete čelit, byste si ji zapomněli prostudovat? Podívali byste se do ní jenom ve chvíli, kdy by se to hodilo? Bylo by to pro vás nezajímavé čtení? Mrkli byste na ni na začátku cesty a pak ji složili s důvěrou, že si všechny informace budete schopni zapamatovat? Popisuje něco z toho, co byste udělali? Pokud ano, pak byste pravděpodobně prošli tímto polem těžce zranění nebo by vás z něj vynesli v rakvi.

Dovolte mi prohlásit něco, co je naprosto zřejmé. Moudrý člověk by si mapu pečlivě prostudoval, vstřebal by informace a pak ji schoval někam, kde ji bude mít rychle po ruce. Během své cesty by se k ní často vracel a opatrně volil svou cestu podle toho, co z ní vyčetl. Kdyby vás čekala podobná cesta, cožpak byste neudělali totéž?

Faktem je, že takové cestě čelíme každý den a naší mapou je Bible. Mějte to na mysli a naslouchejte Božím radám v Písmu. Uvedu několik klíčových veršů. Prosím, neproleťte je rychle očima, ale pečlivě pročtete každické slovo. Mají vás jak povzbudit, tak varovat ohledně toho, jak zacházet s touto „biblickou mapou“ během naší cesty přes smrtící minové pole tohoto světa. Když je budete číst, všimněte si obzvláště slov *pozorně* nebo *pečlivě*.

„Proto *pečlivě* dodržujte, co vám Hospodin, váš Bůh, přikázal.“
(5. Mojžíšova 5,32 NBK, Bible21)

Ne jen něco, ale vše, co Bůh přikázal. Máme pečlivě dodržovat každou maličkost z Božích příkazů. On nás velice miluje a nechce, abychom byli vážně zraněni nebo při své cestě zemřeli. A opět:

Slyš je, Izraeli, a *pečlivě* je dodržuj. Pak se ti povede dobře ...
(5. Mojžíšova 6,3 NBK, Bible21)

Pokud činíme oboje, tedy slyšíme i pečlivě dodržujeme, pak se nám ve všem dobře povede. Bůh to sám zaručuje svým slibem! Stejný pokyn můžeme najít i v 5. Mojžíšově 8,1; 12,28 a 28,13. Vyhledáte-li si je, zjistíte, že pokud pečlivě dodržujeme Boží příkazy, budeme si užívat života v plnosti, naše práce pokvete a bude přinášet mnohý užitek, ve společnosti budeme vždy ti nahoře a nikdy ne dole nebo vzadu. Už vám dochází, jak důležité je číst, poslouchat a činit Jeho slova?

Možná namítnete: „Ale Johne, tyto příkazy byly vydány pod zákonem. Jsou to starozákonní požadavky. My jsme již nyní ve

smlouvě milosti. Cožpak nás Ježíš neosvobodil z toho příšerného pouta?“ Ježíš nás vysvobodil od zákona, ale ne z nadále trvající rady pečlivě dodržovat Boží Slovo. To je pro nás stále životně důležité. Poslechněte si tyto novozákonní příkazy:

Mojžíš řekl: „Proroka vám vzbudí Pán, váš Bůh, z vašich bratrů jako vzbudil mne; toho budete poslouchat ve všem, co by vám řekl.“

(Skutky 3,22)

Opět zde vidíme příkaz poslouchat ve všem, ne jen ve většině věcí, co nám Ježíš říká. Poslechněte si apoštola Jakuba:

Kdo se však (*pozorně* – angl. překlad Bible; pozn. překladatele) zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, kdo se nestane zapomnětlivým posluchačem, nýbrž činitelem skutku, ten bude blahosladen ve svém jednání. (Jakubův 1,25)

A další pokyn:

Ten krásný svěřený poklad zachovej (*pečlivě* – angl. překlad Bible; pozn. překladatele) skrze Ducha Svatého, který v nás přebývá.

(2. Timoteovi 1,14)

Proto musíme věnovat *mnohem větší pozornost* tomu, co jsme slyšeli, abychom nebyli strženi proudem.

(Židům 2,1)

Ke stržení proudem nedochází vědomým rozhodnutím, ale děje se to nevědomky. Když jsem jako malý kluk rybařil na jezeře, někdy jsem byl tak natěšen, že už začnu, že jsem zapomněl spustit kotvu, než jsem se do rybaření pustil. Začal jsem chytat ryby a o půl hodiny později jsem zjistil, že už nevidím známý břeh a nevím, kde jsem. Nedopatřením mě strhnul proud.

Pokud nevěnujeme pravdě náležitou pozornost, necháme se strhnout proudem. To se stává, když nečteme Bibli, neposloucháme ji, nerozjímáme o ní a nečiníme to, co je v ní napsáno. To, na co se záměrně nezaměřujeme, nám nakonec vybledne. Pak je snadné nechat se strhnout proudem a Boží vůle je nahrazena vlivem lidí kolem nás a hlasem naší společnosti. Pak se začneme chytat toho, co se nám podle našeho vlastního úsudku zdá být dobré.

V minulé kapitole jsme položili základ jedné důležité pravdy: pokud to není Boží vůle, není to pro nás dobré, ať je to cokoli. Souhlasíte, že Bible zjevuje Boží vůli? Pokud ano, je načase vystavět základy.

ZÁKLADY

... spravedlivý však má věčný základ.
- Přísloví 10,25

Jestliže z evangelia věříte jen tomu, co se vám líbí,
a zřeknete se toho, co se vám nelíbí, pak nevěříte
evangeliu, ale sami sobě.

- Svatý Augustýn z Hippony

Rád bych znovu zopakoval tři hlavní aspekty poselství této knihy. První se dotýká našich základů, druhý toho, co drží náš život pohromadě, a třetí představuje stavbu našeho života. Tyto aspekty budou nyní až do konce knihy zaměřením naší diskuze.

Základy jsou pro správný vztah s Bohem životně důležité. Jestliže jste věřící již dlouhou dobu, pak vám vřele doporučuji, abyste nepřeskočili výstižnou rozpravu, která bude následovat. Bude užitečná nejen k tomu, aby upevnila vaše základy, ale také k tomu, abyste mohli pomoci těm, co vedete nebo na které máte vliv, k lepšímu vztahu s naším Stvořitelem.

Čteme:

„Jak je napsáno: ‚Není spravedlivého, není ani jednoho, není, kdo by rozuměl ... *není, kdo by činil dobro, není ani jeden*.“

(Římanům 3,10-12)

Není, kdo by činil dobro, není ani jeden. Kromě Ježíše Krista neexistuje lidská bytost, která kdy žila nebo kdy bude žít, jež by neustále činila dobro podle Božích měřítek. Toto je důvod: každá lidská bytost se narodí jako otrok. Ano, i vy jste se narodili jako otrok. Stejně tak já. „Otrok čeho?“ můžete se ptát. Hříchu. Pavel píše těm, již byli osvobozeni: „jste sice byli otroky hříchu“ (Římanům 6,17).

Adam a Eva zemřeli ve chvíli, kdy neuposlechli Boha. Bůh je před tímto osudem varoval ještě dřív, než pojedli zakázané ovoce. Nicméně to trvalo ještě roky, než zakusili fyzickou smrt.

To nás přivádí k otázce: „Jak Adam s Evou zemřeli, když pojedli ovoce?“ Smrt vstoupila do jejich vnitřní podstaty – do jejich ducha. Byli odděleni od Boha, dárce života, a nyní zdělili vlastnosti, které byly s těmi Božími v protikladu. Jako následek se jejich potomci rodili s těmi stejnými nedostatečnými vlastnosti, jež se předávají z generace na generaci až do dnešního dne. 1. Mojžíšova 5,3 tuto skutečnost potvrzuje: „Když měl Adam 130 let, narodil se mu syn, který byl stejný jako on, byl to jeho duch a jeho podoba“ (The Message; angl. překlad Bible – pozn. překladatele).

Lidstvo nyní nebylo schopné opravdu poznat a činit dobro. Jeho vnitřní morální kompas byl pokřiven. A proto tudíž jedině Boží vliv na zemi dokázal člověka nasměrovat k tomu, co bylo skutečně dobré a správné, neboť člověk byl nyní ovládán hříchem. Bez Božího vedení bylo dobro a zlo zkreslené. Nový pán a vládce lidstva byl nyní ten, který ovládl hada. Dábel, král neposlušnosti.

Bůh svěřil zemi lidem. Dal jim ji, aby nad ní panovali, ale oni svou autoritu a moc předali satanovi. O tisíce let později vzal dábel Ježíše na vysokou horu a ukázal Mu celou zemi a směle prohlásil: „Všechnu tuto pravomoc a jejich slávu dám tobě, protože mně je dána, a komukoli chci, tomu ji dám.“ (Lukáš 4,6). Dábel to mohl prohlásit, protože mu byla vláda nad zemí předána v zahradě.

Bůh nemohl přijít na zemi a zachránit nás v Božské podobě, protože země byla předána lidem. Lidstvo se zřeklo své autority a jen člověk ji mohl získat zpět. Bůh vymyslel plán ještě dávno před Adamovým přestoupením, protože věděl, jaké Adamovo rozhodnutí bude, ještě dávno před existencí času. Vymyslel strategii přijít jako Člověk a vykoupit lidstvo z otroctví zpět do svobody. Bůh poslal svého Syna, Ježíše Krista, narozeného z ženy, což z Něj učinilo sto procentního člověka, ale počatého z Ducha Svatého, což z Něj učinilo sto procentního Boha. Proto Ježíš nepodléhal prokletí otroctví, do kterého jsme se my všichni narodili.

Ježíš žil na zemi dokonalý život. Nikdy neučinil nic neposlušného. Jako ten jediný neviný člověk, který kdy žil, dal svůj život za svobodu celého lidstva. Na kříži přijal soud každého muže a ženy, kteří kdy žili nebo budou žít. On prolil svou královskou krev jako mzdu, aby nás vysvobodil z otroctví.

Zemřel a byl pohřben. Protože ale žil před Bohem dokonalý život, Duch Boží Jej o tři dny později vzkřísil z mrtvých. Nyní je posazen po pravici všemocného Boha, který vydal toto rozhodnutí:

Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.

(Římanům 10,9-10)

Ve chvíli, kdy přijmeme Ježíše Krista jako svého Pána, dojde k úžasnému zázraku. Naše přirozenost hříchu a smrti pomine a zrodí se zbrusu nový člověk, jenž je stvořen k podobě samotného Ježíše. Toto nové narození proběhne v našem duchu (našem skutečném já), ne v našem fyzickém těle. Naše fyzické tělo je nadále zkažené a jednoho dne zemře. Nový život přichází zcela jako dar Boží milosti a není v žádném případě spojen s jakýmkoli dobrým chováním či zásluhami za skutky, jež jsme vykonali. Tečka.

Je velmi důležité, abychom si všimli, že verš z Římanům, který jsme výše citovali, říká, že musíme vyznat *Pána Ježíše*, ne *Spasitele Ježíše*. Zde se nachází základní chyba, která se nese celou západní církví. Slovo *pán* v řečtině je slovo *kurios*, což znamená „pán, vlastník, nadřazený v autoritě a moci“.

Když vyznáte Ježíše pouze jako Spasitele, nepřinese to svobodu nebo nový život. Jsem si vědom, že je to silný výrok, který se opět trefuje do toho, co se všeobecně přijímá a říká při výzvách ke ztraceným lidem, ale je podle Bible pravdivý.

Slovo *spasitel* se v Bibli nachází 36krát. Slovo *pán* se tam objevuje více než 7 800krát. Na co si myslíte, že klade důraz sám Bůh? *Pán* odkazuje na *postavení*, jež v našem životě zastává, kdežto *spasitel* popisuje práci, kterou pro nás On udělal. Nemůžeme se těšit z užitku Jeho *práce*, pokud jsme se nepodřídili Jeho *postavení* jako Pánu a Králi.

My jsme se narodili jako otroci. Jednoduše řečeno nás vlastnil hřích. Přesto jsme byli stvořeni se svobodnou vůlí. Proto se musíme rozhodnout, že chceme změnit svého pána. Spasení bylo zaopatřeno pro každého člověka, ale jako jednotlivci se musíme rozhodnout přijmout je za Božích podmínek.

Vězeňský tábor na ostrově

Abych tuto pravdu blíže osvětlil, použiji vymyšlený příběh.

Na určitém ostrově je celá vaše rodina ve vězeňském táboře krutého pána. Země kdysi patřila vašemu pradědečkovi a dostal ji od dobrého krále z daleké země. Nicméně váš pradědeček udělal obrovskou chybu a nechránil ji. Tento krutý pán přišel s hordou rebelů se zbraní v ruce a zabral ji a z vašeho pradědečka a všech jeho potomků učinil otroky. Zlý pán a jeho kohorty pak zbudovali vězeňské tábory a celou vaši rodinu strčili za mříže.

Život na ostrově rychle přešel podobu zlého pána a jeho skupiny a brzy upadl do naprosté zkaženosti a zhýralosti. Dobrý král posléze celý ostrov odsoudil. Protože však miluje vaši rodinu, ještě před zatracením ostrova přišel a bojoval s armádou krutého pána, kterého porazil.

Potom otevřel brány všech vězení a prohlásil: „Všichni vězni jsou nyní svobodní. Kdokoli z vás může z tohoto vězení odejít, pokud se zřeknete vlády zlého pána a budete svou věrnost přísahat mně.“

Díky laskavosti dobrého krále získala vaše rodina touženě očekávanou svobodu. Přesto vás dobrý král nebude nutit k tomu, abyste jej následovali. Každý vězeň se musí rozhodnout sám. (Kdyby následování král vyžadoval místo toho, aby dal každému vězni na výběr, byla by to jen jiná podoba tyranie.) Pokud se rozhodnete chopit se svobody, pak je potřeba, abyste vykročili ze své cely, následovali svého krále k jeho lodi a odpluli s ním do jeho země, kde se stanete jeho poddaným a budete žít podle zákonů jeho země. Příležitost tu je, ale vy se musíte rozhodnout souhlasit s jeho podmínkami.

Dobrý král se jeví jako spasitel vaší rodiny. Nicméně k tomu, aby měl užitek z jeho záchrany každý člen rodiny, musí se sám rozhodnout souhlasit a poddat se mu z celého srdce, což znamená i poddat se zákonům jeho vlády. *Ani jeden člen vaší rodiny nemůže jen přijmout královu záchranu z ostrova a přitom se nepoddat jeho vládě.*

Rozhodnete-li se nenásledovat dobrého panovníka, pak jednoduše zůstanete tam, kde jste. Jakmile však král opustí ostrov, jeho bitevní lodě jsou rozmístěny kolem ostrova a jsou připraveny na ostrov zaútočit a odsoudit jej k záhubě. Ti z vaší rodiny, kdo se rozhodnou nepoddát se panství a vládě dobrého krále, budou odsouzeni ke stejnému osudu, jako zlý pán se svými jednotkami, přestože dobrý král zvítězil, aby je osvobodil, a otevřel brány všech vězení.

Poslyšte, drazí čtenáři. Bůh nikdy nestvořil peklo pro vás ani pro jinou lidskou bytost. Stvořil je pro ďábla a jeho padlé anděly. Ježíš v soudný den řekne těm, kteří se nepoddali pod Jeho svrchovanou vládu:

„Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, který je připraven pro Ďábla a jeho anděly!“

(Matouš 25,41)

Peklo je skutečné místo. Ježíš o něm mluvil častěji než o nebi. A to, že je popisoval a mluvil o utrpení, které v něm je, a o tom, že je věčné, neřikal jen kvůli tomu, že by neměl dostatek slitování. Je to věčný domov těch, kteří zemřou a odmítnou Jeho laskavou vládu.

Podle Ježíše nebylo toto místo trestu a nekonečného utrpení připraveno pro lidské bytosti. Bohužel však kvůli své neposlušnosti nás náš otec Adam zahrnul do tohoto odsuzujícího soudu. Nyní je osud ďábla i naším osudem, pokud nezměníme svého pána. I když Ježíš vysvobodil celé lidstvo před Božím hněvem, mnoho lidí bude odsouzeno spolu s ďáblem, protože stále mají jeho přirozenost. V podstatě se rozhodli zůstat na ostrově.

Možná namítnete: „Proč nemohl být Bůh milosrdný a proč nevpustí lidi do svého království tak, jak jsou?“ Ti, kteří se nepoddají vládě Ježíše, mají stále duchovní podstatu, jež je zkažená a zlá. Jakmile jednou opustí tuto zemi, jejich podstata zůstává navěky. Kdyby byli vpuštěni do Božího království, znečistili by je a přinesli by zkázu spoustě nevinných lidí.

Právě z toho důvodu vypověděl Bůh Adama a Evu pryč ze zahrady, kde byl strom života:

I řekl Hospodin Bůh: Hle, člověk je jako jeden z nás v tom, že zná dobré a zlé. Ať teď nevztáhne ruku, aby vzal a jedl také ze

stromu života a žil navěky! Proto Hospodin Bůh poslal člověka pryč ze zahrady Eden ...

(1. Mojžíšova 3,22-23)

Boží láska nás ochránila, abychom neměli přirozenost smrti navěky.

Panství

Protože se v západní církvi zdůrazňuje práce, kterou pro nás Ježíš udělal jako náš Spasitel spíše než Jeho postavení Pána, způsobil nedostatek podřízení jeho autoritě zásadní problém v našich základech. Poslyšte Pavlova slova:

Když jste tedy přijali Krista Ježíše, *Pána*, pak v něm žijte, zakořenění a *budování v něm* ...

(Koloským 2,6-7)

Pavel zde nepíše „Když jste přijali Krista Ježíše, Spasitele“. Náš život musí být poddán Jeho postavení panství a musí být budován na tomtéž, ne na Jeho práci Spasitele. Jiný způsob jak to vyjádřit, je tento. Podřizujeme se Mu jako svému svrchovanému Králi a pak získáváme užitky z Jeho spasení. To se projevuje v prvé řadě tím, že pevně stojíme za Jeho Slovem, držíme se Jeho moudrosti, rady, příkazů, nápravy a výchovy, ať už pro ně vidíme důvod či ne. Již se nekrmíme ze stromu svého vlastního úsudku toho, co je správné a co špatné. Žijeme v NĚm. Jeho život se stává naším.

Přemýšlejte o tom. Během tří dekád manželského života s Lisou si užívám života se skvělou kuchařkou. Lisa vytváří naprosto výtečné pokrmy. Stalo se nám, že naši přátelé Lisu žádali, aby jejich manželky naučila dělat omáčky pesto, salátové dresinky a další chuťovky.

Někdy Lise říkám, že je to můj „malý šéfkuchař“. Možná jsem ji tak během našeho manželství nazval asi tucetkrát, ale během těch třiceti let, co jsme spolu, jsem o ní častěji mluvil jako o své manželce. Proč? Protože to označuje postavení, které v mém životě zaujímá. Ten druhý titul postihuje užitek, který přijímám z toho, že je mou manželkou.

Jen to, že mi Lisa vaří, neznamena, že jí patřím. Když jsem byl svobodný, jednou mi k narozeninám uvařila skvělé jídlo. To nám ale nepřineslo žádný trvalý vztah. Byla to smlouva, do které jsem vstoupil a ve které jsem souhlasil, že se zřeknu všech ostatních dívek, dám své srdce cele jí a budu jejím manželem, co zpečetilo náš manželský vztah.

Podobně je tomu s naším vztahem s Ježíšem. Abychom přijali jeho spasitelskou práci, musíme se podřídit Jeho panství, vlastnictví a vládě. Vydáváme mu cele svůj život, protože jsme přesvědčeni, že je dokonalý vůdce, má dokonalý charakter, miluje nás a ví, co je pro nás nejlepší. Přestože velice touží po tom, abychom byli svobodní, a miluje nás neskonale, je Králem králů a Pánem pánů a nebude v našem životě hrát druhé housle vedle nikoho a ničeho jiného.

Mnohokrát jsem byl v církvích v Americe a západním světě svědkem toho, jak služebníci vyzývali ztracené ke spasení, aniž by zmínili Ježíšovo panství. „Vše, co musíte udělat, je vyznat Ježíše jako Spasitele, a stanete se Božím dítětem“, prohlašovali ti služebníci. „Proč neučinit Ježíše svým Spasitelem právě dnes?“ „Pojďme se modlit tuto modlitbu: Ježíši, přijď do mého srdce a zachraň mě. Děkuji Ti, že jsi mě učinil Božím dítětem. Amen.“ Všechny ty výzvy k připojení se do Boží rodiny postrádají jediné slovo o tom, že je potřeba zřít se světa, jeho cest i svých vlastních, a následovat Jeho.

Takové poselství se zdá být dobré a souhlasí s verši v Novém Zákoně. Shoduje se ale s celkovými pokyny Nového Zákona? Je to Boží moudrost? Nebo jsme skutečné poselství o spasení zkrátili a upravili, abychom přinesli něco, co zní dobře a je to pro hledající mnohem přitažlivější? Nepojídáme náhodou ze stromu svého vlastního úsudku?

Zapřít sám sebe

Pojďme se podívat na poselství našeho Pána. Ježíš to před zástupy řekl zcela jasně:

„Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne. Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však zahubil svou duši kvůli mně a evangeliu, zachrání ji.

(Marek 8,34-35)

Pokud Jej chceme následovat, musíme zapřít sami sebe. Tečka. Co to znamená? Jednoduše to, že nemůžeme sloužit dvěma pánům, protože lze být zcela oddán pouze jednomu ve chvíli, kdy každý z nich volá po jiném skutku nebo reakci. Když chce naše tělo, jež je stále nevykoupeno, něco a Boží Slovo nás vede jiným směrem, pak se, jestliže jsme se ještě nerozhodli pro Ježíše jako svého svrchovaného Pána, snadno rozhodneme pro svou vlastní cestu, a přitom budeme stále hledět k Ježíši jako ke svému Spasiteli a budeme Jej jako Spasitele vyznávat. Je možné nechat se takto svést a začít se tak chovat?

Možná právě proto Ježíš řekl: „Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám?“ (Lukáš 6,46). Oslovení *Pán* se pak stává prázdným, bezvýznamným titulem. Pokud to opravdu nemyslíme vážně, když Jej nazýváme Pánem, byl by Ježíš raději, abychom Jej oslovovali „velký Učitelí“. Pak bychom mohli alespoň přijmout užitek z Jeho učení a nebyli bychom podvedeni a nemysleli si, že Mu patříme, když tomu tak ve skutečnosti být nemusí.

Podle Marka 8,34-35 a mnoha dalších veršů v Novém Zákoně není záležitost zapření se v otázce našeho následování Ježíše „z odsouzeného ostrova na loď“ volitelnou věcí. Zjistil jsem, že pro lidi ze Západu je to něco, co nedokážou pochopit. Věřím, že důvodem je to, že se snažíme pochopit principy *království demokratickým smýšlením*. Demokracie funguje ve Spojených Státech a jiných západních zemích, ale pokud se snažíme pochopit Boha demokratickým smýšlením, nebude to fungovat. On je král, skutečný Král, ne jen formální vládce, jako je tomu například v Británii.

Demokracie se definuje jako „vláda lidu, forma vlády, kdy je nejvyšší moc svěřena lidu a vykonávána těmi, které si sami lidé zvolí za své

zástupce“. To je smýšlení, se kterým ve Státech i ostatních západních zemích vyrůstáme. Je to do nás naprogramováno, a proto tak i uvažujeme. Pokud se nám pak něco nelíbí, jsme přesvědčeni, že to můžeme zpochybnit nebo změnit, protože máme přece „nezcizitelná“ osobní práva a svobodu projevu, abychom vyjádřili svůj názor.

Rád bych to opět zdůraznil. Tato forma vlády je ve Spojených státech úspěšná, protože je to systém navržený pro smrtelné lidi, kteří žijí v pluralitní společnosti. Takovéto myšlenky se však nemohou ujmout v Božím království. Možná to nám, lidem ze Západu, vyrazí dech, ale Bůh je diktátor. Díky Bohu za to, že je laskavý, ale je to On, kdo má ve všech oblastech našeho života poslední slovo. Pokud si do svého vztahu s Bohem přineseme demokratické smýšlení, pak nemáme nic jiného než jen předstíraný vztah.

Život pod vládou skutečného panovníka je jiný. Slova *Pán* i *Král* jsou synonyma v tom ohledu, že mají obě význam *nadřazenosti v autoritě*. Chceme-li skutečně následovat Boha, nemůžeme si zkrátka používat demokratické smýšlení v tom, jak na Jeho vedení reagujeme. Je to úplně stejné, jako když se Adam s Evou rozhodli pro strom poznání dobrého a zlého. My, lidské bytosti, bychom chtěli všechno řídit a rozhodovat o tom, co si myslíme, že je pro náš život nejlepší.

Vzít svůj kříž

Potom Ježíš řekl, že máme vzít svůj kříž. Co to naznačuje? Nemůže to znamenat, že máme zapřít sami sebe, protože to by se Ježíš opakoval. Klíč nalezneme v Pavlově dopise Galatským, kde píše:

S Kristem jsem *ukřižován*: Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.

(Galatským 2,20)

Pavel zde nehovoří o fyzickém ukřižování, protože to by nežil a nemohl by psát tento dopis. Poukazuje na své rozhodnutí následovat Pána, které před lety učinil. Pavel vzal svůj kříž. Tajemství toho, co to obnáší, se skrývá v jeho slovech: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“. To by mělo být vyznáním každého opravdového Božího dítěte. Už nejsme nezávislí a nejíme ze stromu našeho vlastního úsudku o tom, co je dobré a co špatné. Nyní žijeme v Něm a svůj vlastní život čerpáme z Něj. Jsme závislí na kříži a na tom, co nám přinesl: svobodu z otroctví, abychom nyní mohli žít poslušný život zmocněný Bohem.

Kříž nabízí naprosto nový druh života. Jak Pavel prohlásil v jiném dopise: „Skrze křest jsme byli spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života“ (Římanům 6,4). Tato cesta nového života nám dává schopnost opustit to, co jsme předtím opustit nemohli. Tyranie hříchu nad námi je zlomena, ale my se pro ten nový život musíme rozhodnout. My jsme ti, kdo se rozhodují cele se odevzdat Boží vůli.

Pavel toto dále prakticky vysvětluje: „Ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi“ (Galatským 5,24). A také: „Kéž se mi nestane, abych se chlubil, leda křížem našeho Pána Ježíše Krista, skrze nějž je pro mne svět ukřižován a já pro svět“ (Galatským 6,14). Kříž nám dává moc kráčet ve svobodě od hříšného těla a velmi silných vlivů tohoto světového systému.

Když jsem byl mladík, ještě než jsem poznal Ježíše, objevovaly se v mém životě určité vzory chování, které jsem nedokázal potlačit. Litoval jsem svého opakujícího se pyšného a žádostivého chování, jež ubližovalo, ale čím víc jsem se snažil přestat, tím frustrovanější jsem byl. Byl jsem beznadějně svázán a poddán nadvládě hříchu. Když jsem však byl ukřižován s Kristem, mohl jsem začít žít ve svobodě.

A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je zproštěn hříchu.

(Římanům 6,6-7)

Doufám, že tyhle řádky nepřeskakujete! Nasávejte tato slova zhluboka, protože jsou velmi skutečná a je v nich moc ke svobodě. Pravda je ještě úžasnější. Když se chopíme kříže, stane se něcomnohem většího, než že jsme jen osvobozeni od hříchu. Kříž nás uschopní žít v poslušnosti vůči Bohu. V Bibli čtete: „Slovo kříže je totiž bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří jsme zachraňováni, je mocí Boží“ (1. Korintským 1,18). Co dříve z naší vlastní schopnosti nebylo možné, stalo se nyní reálným. Můžeme kráčet po Božích cestách. Nyní můžeme napodobovat Boha. Můžeme následovat Ježíše.

Shrneme-li to, tak je nemožné následovat Ježíše, aniž by člověk zapřel sám sebe (zřekl se svých vlastních cest a chopil se Boží nadřazené autority), a aniž by člověk vzal svůj kříž (přijal jeho moc opustit hřích a tento světový systém). Život, který nyní žijeme, je život ve víře v Jeho schopnost, která pracuje v nás a skrze nás. Čerpáme z Něj. Nezajistil pro nás Bůh naprosto jedinečný balíček záchrany?

Závažné varování

Ježíš nás varoval, že po Jeho odchodu bude hlásáno evangelium, kdy budou lidé všeobecně přijímat myšlenku spasení bez poddání se Jeho nadvládě a panství. Apoštolové byli ještě konkrétnější a řekli, že se to bude dít v době, kdy už bude návrat Ježíše blízko. Tedy v naší době. Toto rozšířené, kacířské poselství sniží význam Ježíšova panství na pouhé oslovení. Ježíš už nebude mít v srdci lidí postavení Pána. Budou Ho Pánem nazývat, ale nezapřou sami sebe, nevezmou svůj kříž a nebudou Jej následovat. Přečtěte si pozorně Ježíšova slova:

„Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane‘, vejde do království Nebes, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích.

(Matouš 7,21)

Ježíš identifikoval lidi, kteří Jej nazvou Pánem. Jej, ne Mohameda, Josefa Smitha, Buddhu, Krišnu, Confucia nebo jiného falešného proroka naší doby. Ne, tito lidé nazvou Ježíše Krista svým Pánem a budou to říkat se zanícením.

Proč v tomto verši použil Ježíš slovo Pán dvakrát? Chápeme, že když se nějaké slovo nebo fráze v Bibli opakuje, není to náhodou. Pisatel ukazuje na důraz a důležitost. Nicméně v podobných případech, jako je tento, je to nejen kvůli důrazu, ale také kvůli intenzitě emocí. Když se například ve Starém Zákoně doslechl král David o smrti svého syna, kterou způsobila Joábova armáda, reagoval velice emocionálně: „Král skryl svou tvář a hlasitě naříkal: Můj synu Abšalóme, Abšalóme, můj synu, můj synu.“ (2. Samuelova 19,5). Nemyslím si, že David opravdu řekl dvakrát „můj synu“. Pisatel tato slova zopakoval, aby si čtenář mohl uvědomit, jak obrovský byl Davidův zármutek.

Stejný vzor vidíme i v knize Zjevení. „Tu jsem uviděl a uslyšel jednoho orla, jak letí prostředkem nebe a volá mocným hlasem: „Běda, běda, běda těm, kteří bydlí na zemi...““ (Zjevení 8,13). Jiné překlady uvádí, že orel (anděl) „plakal mocným hlasem“. Opět zde pisatel opakuje slova běda, aby zdůraznil velikou intenzitu emocí.

Stejným způsobem Pán hovoří o silných pocitech těchto lidí vůči Němu. Nejenže souhlasí s Jeho učením, že Ježíš Kristus je Syn Boží, ale jsou také ve své víře emocionálně zapojení a jsou zanícení. Mluvíme tu o lidech, kteří jsou nadšení z toho, že jsou křesťané, jsou to ti, kteří jsou zanícení, když mluví o své víře, a během uctívání dokážou plakat.

Nejen, že jim Kristovy cesty leží hluboko na srdci, ale jsou také zapojeni a slouží Mu:

„Přesně to vidím: V den soudu ke mně přijdou tisíce a budou říkat: „Mistře, kázali jsme slovo, vyháněli jsme demony, o našich projektech, které sponzoroval sám Bůh, mluvil úplně každý.“

(Matouš 7,22 překlad The Message)

Záměrně zde používám překlad The Message, protože nejlépe vystihuje fakt, že tito lidé nebyli žádní odpadlíci. Byli přímo zapojeni do práce v církvi nebo ji dokonce podporovali finančně. Byli velice

otevření o své víře v evangelium: „Kázali jsme slovo“. Měnili život lidí navěky.

Tato parafrázovaná verze Bible používá slovo *tisíce*. Většina překladů však používá výraz mnozí. Řecké slovo je *polus*, které se vysvětluje jako „mnozí v počtu, kvantitě i množství“.⁷ Častokrát se toto slovo používá ve významu „většinou“. V každém případě zde Ježíš nemluví o malé skupině lidí, ale o ohromné skupině. Ve skutečnosti to může být většina celkového počtu.

Shrňme si to: Ježíš mluví o lidech, kteří věří v učení evangelia. Nazývají Ho Pánem, jsou emocionálně zapojení, hlásají evangelium a jsou aktivní v křesťanské službě. My bychom je snadno nazvali opravdovými křesťany. Co je od Něj tedy oddělilo? Čím se odlišují od opravdových věřících? Ježíš nám to vysvětluje:

A tehdy jim vyznám: „Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.“

(Matouš 7,23)

Klíčovým výrokiem je „činitelé nepravosti“, což je řecké slovo *anomia*. *Thayerův Řecko-anglický lexikon Nového Zákona* ho definuje jako stav, kdy je člověk bez zákona kvůli jeho neznalosti nebo kvůli tomu, že jej porušil. Encyklopedie biblických slov dodává, že slovo *anomia* může zobrazovat „skutky, jež jsou . . . přímým porušením ať už Božích nebo vrozených morálních principů“. Jednoduše řečeno ten, kdo je bezzákonný a činí nepravost, nepřilne k autoritě Božího Slova.

Tito muži a ženy nejsou z těch, již by pravidelně upadali, spíše si navykli ignorovat, zanedbávat a neposlouchat Boží Slovo. Kdyby byli vskutku spaseni, nejen že by odvrhli myšlenku na hřích, ale také by se rozhodli odvrátit se od opakujících se hříchů. Ukřižovali by své tělo s jeho žádostmi i tužbami, usilovali by o zbožný charakter a nesli by ovoce.

Je zajímavé si povšimnout, že jim jednoho dne Ježíš řekne: „Nikdy jsem vás neznal“. Slovo znát je v řečtině *ginosko*, což znamená „poznat důvěrně“. Tito lidé nikdy neměli opravdový vztah s Ježíšem. Dokonce i když Jej nazývali svým Pánem a Mistrem, bylo to pro ně jen oslovení, protože nedělali, co jim řekl. Důkaz toho, že má člověk opravdový vztah s Bohem, je to, že dodržuje Jeho Slovo:

A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: ‚Znám ho,‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není.

(1. Janův 2,3-4)

Totéž vyjadřuje i Jakub, když píše: „Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na svých skutcích.“ (Jakubův 2,18) Tyto výroky jsou také v naprostém souladu s tím, čím Ježíš celou tu rozpravu začíná: „Poznáte je tedy po jejich ovoci.“ (Matouš 7,20; Lidi můžete poznat podle jejich skutků – dosl. překlad z anglického jazyka, NLT Bible). Skutky, o kterých Ježíš mluví, nejsou křesťanská služba, hlásání evangelia nebo chození do církve, neboť ti, kdo se do nebe nedostanou, budou tyto kvality vykazovat.

Tim Keller se zamýšlí nad těmito Ježíšovými slovy, když říká:

Je to velice ostré tvrzení. Tito lidé mají intelektuálně stimulovanou víru, také mají emocionálně založenou víru a společensky vykupitelnou víru. To chceme všichni. Chceme být intelektuálně stimulováni, chceme být emocionálně zapojeni a chceme být společensky užiteční. Je možné toužit po intelektuální stimulaci, chtít emocionální uspokojení a společenskou užitečnost a přitom nechtít Boha ... protože pokud ve svém životě skutečně máte Boha, musíte se vzdát své vlastní vůle, a to nám ukazuje rozdíl mezi někým, kdo se jen snaží Boha využívat a kdo Mu opravdu slouží.⁸

Využívat Boha znamená hledat Jej kvůli tomu, co od Něj můžeme dostat, dokonce i když je to touha dostat se do nebe. Sloužit Bohu znamená být motivován zcela láskou k Němu. A pokud Jej milujeme, budeme zachovávat Jeho Slovo.

V dnešní době by většina lidí považovala někoho, kdo nazývá Ježíše svým Pánem, kdo věří v Jeho učení, je citově zapojen a aktivní v křesťanské službě, za Boží dítě. A přesto jsme z Ježíšových slov jasně viděli, že toto nejsou rozhodující faktory o tom, kdo je a kdo není skutečný věřící.

Řeknu to ještě takto. Tyto kvality lze určitě nalézt u opravdového věřícího. Ve skutečnosti není možné, aby byl někdo skutečný věřící bez těchto vlastností. Nicméně jen to, že je někdo vykazuje, neznamená, že je opravdové Boží dítě. Rozhodující je to, jestli zapřel sám sebe, vzal svůj kříž a následuje Boha. V podstatě tedy jestli je *poslušný Božímu Slovu*.

Tato rozprava uzavírala Ježíšovo kázání na Hoře. Aby svá zarážející slova ukotvil, dodal na závěr:

„Každý, kdo slyší tato má slova a činí je, bude tedy podoben muži prozíravému, který postavil svůj dům na skále. A spadl déšť a přihnaly se vody a zaduly větry a udeřily na ten dům - ale nezřítíl se, neboť byl založen na skále. A každý, kdo slyší tato má slova a nečiní je, bude podoben muži pošetilému, který postavil svůj dům na písku. A spadl déšť a přihnaly se vody a zaduly větry a udeřily na ten dům - a zřítíl se a jeho pád byl veliký.“

(Matouš 7,24-27)

Toto podobenství se vztahuje k Jeho varování mnohým, kterým nebude povolen vstup do nebe, protože je napojuje pomocí výrazu „a tak“ (Ekumenický překlad Bible), „a protož“ (Bible kralická).

Podíváte-li se blíže na dvě skupiny lidí, které jsou v tomto podobenství zmíněny, najdeme jeden malý rozdíl. Obě skupiny lidí slyší Jeho slova, ale ta první „je činí“. Druhá skupina lidí „je nečiní“. Oba domy jsou postaveny ze stejného materiálu, stejného učení. Oba vypadají stejně během uctívání a služby. Kritickým rozdílem jsou jejich základy. Jeden dům je založen na vládě Ježíše Krista a poslušnosti Jemu. Ten druhý zůstal postaven na vlastním úsudku toho, co je dobré a co špatné, což je stejný filosofický „strom“, ke kterému se uchýlili Adam s Evou.

Je to jako studená sprcha, když si člověk uvědomí, že od doby edenské zahrady až do dnešního dne se neustále opakuje stejné bláznovství. Jen na sebe bere jinou podobu, ale má stejný kořen. Opět říkám, že jde vždy jen o toto: „Myslíme si, že my jsme ti, kteří vědí nejlépe jak žít, nebo věříme Bohu, že to nejlépe ví On?“

STAČÍ JEN TOUHA?

Nyní ji také dokonejte, aby stejně tak,
jako jste pohotově chtěli, jste to i dokonali ...

- 2. Korintským 8,11

Zlaté pravidlo k duchovnímu porozumění
není intelekt, ale poslušnost.

- Oswald Chambers

Přemýšlejte. Mladík chodí s dívkou. Ona je atraktivní, zdravá, vše má skvěle zorganizované, výborná kuchařka, skvěle to umí s dětmi a, což je ze všeho nejlepší, má příjemnou povahu. Je do ní zamilovaný a rozhodne se, že ona je ta jediná, se kterou by chtěl strávit zbytek života. Ve výjimečném okamžiku před ní poklekne, otevře malou krabičku, ve které zazáří diamantový prstýnek, a požádá ji o ruku.

K jeho velkému potěšení se dívce na tváři objeví obrovský úsměv, vykřikne radostí, do očí se jí vhrnou slzy a po malinké chvilce nadšeně odpoví: „Ano, ano, ano! Tomu nemůžu uvěřit! Jsem překvapená a dojatá. To je nejšťastnější den v mém životě! Tak moc tě miluju! Ano, vezmu si tě!“

Samým blahem se začnou objímat. Stále ještě plná emocí mu pohlédne do očí a vášnivě mu slíbí: „Budeme mít nádherný život. Budu tou nejlepší manželkou, vytvořím úžasný domov a budu jej udržovat

bezchybný, budu skvěle vařit pro tebe i pro děti, budu zdravá, budu se moderně oblékat a nádherně se s tebou milovat, kdykoli budeš chtít.“

Mladík si pomyslí: „No teda! Super! Já jsem asi ten nejšťastnější chlap na světě!“

Potom ona ale dodá něco, co upoutá jeho pozornost: „Samozřejmě jsou tu ještě jiní muži, kteří se mi líbí, takže se s nimi sem tam budu scházet.“

Mladík zaraženě zakoktá: „To nebude fungovat.“

„Proč ne, miláčku?“

Je naprosto šokován. Celý ten vzácný okamžik je v troskách. Nadšení vyprchalo. V hlavě mu to cvaká na plné obrátky. „Dělá si legraci? Proč by si dělala legraci z něčeho takového právě ve chvíli, kdy jsem ji požádal o ruku?“

Po chvíli hrobového ticha, které se zdá být věčné, se ona snaží navrátit předchozí atmosféru tichým příslibem: „Tak jo, co kdybych se svými ostatními známostmi strávila jeden den v roce? Ostatních 364 dnů se ti cele odevzdám. Jen mi dej ten jeden den pro ně.“

Mladík nevěří svým uším. Nyní je zřejmé, že si z něho neutahuje. Myslí to vážně. Proto opět odpoví: „Ne, ani to by nešlo.“

Ona je v rozpacích, ale protože jej tolik miluje, tak nabídne ještě výhodnější dohodu: „Dobře, a co takhle čtyři hodiny v roce? Jen mi dopřej čtyři hodiny se svými dalšími milenci.“

„Ne!“ odpoví mladík tentokrát ještě rozhodněji.

Ona to opět zkusí: „A co dvacet minut za rok? Jen jedna postelová rychlovka s jiným chlapcem!“

„Ne!“

V naději, že konečně dosáhne nějaké shody, začne škemrat: „Miláčku, já tě opravdu miluji. Ve skutečnosti jsem do tebe blázen. Miluji tě víc, než kohokoli jiného. Ale mám takovou potřebu. Prostě musím být i s jinými muži. Zkrátka nemůžu být ženou jednoho jediného muže. Upřímně toužím být ti věrná a vím, že je správné opustit všechny ostatní vztahy, ale buďme realisté. Na světě je tolik dalších mužů a mně se líbí mít jejich pozornost. Proč bych se toho měla vzdát? Proč nemůžu mít obojí?“

Mladík je tak zklamaný, že tentokrát ani neodpoví. Jen svěsí hlavu mezi ramena. Po chvíli podivného ticha ona jemně pokračuje: „Musím k tobě být upřímná. Myslím, že žádáš příliš mnoho. Chci si zkrátka užívat život v plnosti.“

Mladík už slyšel dost. „Tohle je absurdní. Nebudeme se brát. Vlastně s tebou končím a rozcházím se s tebou.“

Jejich cesty se rozdělí.

Zamysleme se teď nad touto situací. Mladík by získal skvělou dívku s úžasnou osobností. Je dokonalá ve všech oblastech domácího života, miluje ho, je ochotná mu posloužit, chce mu dát to nejlepší. Nadšeně souhlasí, že si jej vezme. Všechno to do sebe krásně zapadá. Jediné, co musí udělat on, je poskytnout jí dvacet minut ročně s jiným mužem! Proč s její podmínkou nesouhlasí?

Samozřejmě je odpověď nasnadě. Ona mu nedává celé své srdce a celý svůj život. Ví, že by to bylo správné a do určité míry by to chtěla udělat, ale ve skutečnosti je až příliš závislá na jiných mužích. Jedna věc je *chtění*, druhá opravdový *čin*.

Žádný soudný muž by si takovou dívku nevezl, tak proč si myslíme, že se Ježíš vrátí pro nevěstu, která se takovým způsobem chová?

Podívejme se opět na Jeho vlastní slova:

„Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne. Neboť kdo by *chtěl* svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však zahubil svou duši kvůli mně a evangeliu, zachrání ji.

(Marek 8,34-35)

Všimněte si, že jen *chtění* svou duši zachránit nás bude stát úplně všechno. Ježíš neřekl: „Kdokoli bude *chtít* ztratit svůj život pro mě, získá jej.“ Jen *chtít* ztratit svůj život nestačí. Je to stejné jako dívka v našem příběhu.

Abychom vstoupili do smlouvy s nejnádhernější Osobou ve vesmíru, musíme se Mu cele odevzdat, což s určitostí zahrnuje i všechny oblasti Jeho vedení. Je zajímavé, že Bible přirovnává náš vztah s Bohem ke vztahu manželky a manžela. Pavel píše:

„Proto opustí člověk otce i matku a přilne ke své ženě, a budou ti dva jedno tělo.‘ Toto tajemství je veliké; vztahují je však na Krista a na církev.

(Efezským 5,31-32)

I když toto Pavel píše, aby vyučil manžela a manželku ohledně jejich manželského vztahu, také zcela jasně uvedl, že je to napsáno, aby to vyjádřilo náš vztah s Ježíšem. Žádný muž by si nikdy nevzal ženu, která by jen chtěla se mu cele odevzdat, ale ve skutečnosti to neudělala. Myslíte si, že my se můžeme takto chovat k Ježíši? Možná právě proto píše Jakub:

Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím.

(Jakubův 4,4)

Upozorňuje velmi důrazně, proto svůj výrok opakuje dvakrát. Není to jen povrchní záležitost. Je to jádrem opravdového vztahu s Bohem.

Cizoložník je někdo, kdo je ve smlouvě s jedním člověkem, a přesto tuto smlouvu porušuje tím, že vyhledává vztah ještě s jinými. Takový člověk není oddaný dohodě o společném vztahu.

Smlouva, kterou jsme s Ježíšem učinili, je o tom, že zapřeme sami sebe a opustíme svět, který nás obklopuje. Nemůžeme udělat nic míň, než Mu dát celou svou oddanost a poslušnost. To znamená, že se chopíme Jeho vůle a Jeho tužeb místo těch svých. Výměnou za to, že Mu dáme svůj život, nám On dává ten svůj. Je to jako zdravý vztah mezi mužem a ženou.

Stále chci svůj vlastní život

Je spousta lidí, kteří by rádi přijali užitky spasení, kdyby si ale mohli přitom zachovat svůj vlastní život. Je zajímavé, že si většina lidí uvědomuje, že aby mohli následovat Boha, musí se něčeho vzdát, a oni nejsou ochotni tuto cenu zaplatit. Jsou před Bohem a před sebou upřímní.

Jednou jsem měl souseda (můžeme mu říkat například Kevin), který byl takovým člověkem. Byl to profesionální zápasník, jeden z nejlepších. Se svojí rodinou bydleli o tři domy vedle nás. Když se do našeho okolí přistěhovali, jeho manželka jej před námi varovala. „Jsou to blázni, jsou pobožní.“ O pár měsíců později prožila návaly panického strachu a se slzami se složila Lise do náruče. Tato událost umožnila Lise, aby se s ní sdílela o Ježíše, a manželka zápasníka byla slavně spasena. Krátce poté odevzdali svůj život Ježíši také jejich dva synové.

Naše rodiny se postupně sbližovaly a s Kevinem jsme se stali dobří přátelé. Trávili jsme společně hodně času. Častokrát jsme spolu byli venku a hráli s našimi chlapci basketbal, pouliční hokej a golf.

Jednoho večera mi Bůh ukázal události, které se odehrají v Kevinově životě. Bylo už pozdě, kolem deseti v noci, ale měl jsem silné nutkání si s ním promluvit. Když mi otevřel, řekl jsem mu o třech věcech, které se mu během příštích devíti měsíců stanou.

Je jasné, že se opravdu staly. Říkal jsem si: „Teď už určitě Kevin odevzdá svůj život Ježíši Kristu.“ Pořád však k ničemu nedocházelo.

O pár měsíců později mi Bůh ukázal další věc, která se měla v životě Kevina odehrát. Opět jsem s ním o tom mluvil. Tentokrát jsem zašel dál. „Kevine, ty jsi byl svědkem, jak ti Bůh oznámil tři věci, které se ti opravdu v životě staly. Vidiš, že se tě snaží dotknout. Proč neodevzdáš svůj život Ježíši?“

Kevin byl chlap, který měřil 1,90 m, vážil 110 kg a měl přitom pouze 4 % tělesného tuku. Na pohled z něj šel strach. Podíval se na mě shůry a řekl: „Protože vím, že bych musel zaplatit cenu. Víím, že je potřeba Ježíši odevzdat život a podřídit se Mu a já nejsem ochoten vzdát se svého vlastního životního stylu.“

Potom mi řekl: „Johne, v naší organizaci je jeden velmi známý zápasník. Ten říká, že je znovuzrozený křesťan a mluvil o Bohu ve stejném pořadu, jako vystupuješ ty. Přesto vím, že bere drogy a žije velice uvolněný sexuální život. V čem je jiný než já? Já jen odmítám být pokrytcem jako on. To si budu raději užívat život v záři reflektorů se všemi požitky, které k tomu patří, než abych nosil nějakou masku.“

Jeho slova mě zranila, nicméně příběh Kevina není jediný. Je spousta lidí, kteří chodí do církve, nazývají Ježíše svým Spasitelem a prohlašují se za Boží děti, ale nepoddali svůj život Jeho vládě. Jsou opravdu spaseni?

Je možné, aby se v našich křesťanských kruzích rodili obrácení lidé, kteří ale nejsou Boží děti? Ježíš promlouval k vůdcům oněch dnů: „Pokrytci, obcházíte moře i souš, abyste jednoho člověka obrátili na

víru, a když ho získáte, uděláte z něj dvakrát většího zatracence, než jste sami!“ (Matouš 23,15 Bible21) Neříkám teď, že vedoucí našich západních církví jsou zatracenci a děti pekla. Nicméně se ptám, jaké obrácené lidi vytváříme?

Následkem toho, že nevoláme po tom, aby při obrácení lidé ztratili svůj život, jsou obrácení lidé, kteří našli lepší životní styl a příslib života věčného. Jakmile odříkají známou „modlitbu hříšníka“, je svědomí nového obráceného uspokojeno. Teoreticky už není vzdálen od Boha. Takoví obrácení lidé patří k nějaké komunitě věřících a spojuje je společné pouto. Navenek nyní vše vypadá dobře, někdo o ně má zájem a někdy se dokonce oni o někoho zajímají (o oběti sociální nespravedlnosti, o chudé, o potřebné). Když k tomu přidáme požitky z poslechu motivačního vyučování a příslibu nebe, pak získáváme atraktivní balíček, který by chtěla většina z nás.

Jsou však tito obrácení lidé vskutku spasení nebo jsou podvedení, a tudíž je pro ně mnohem těžší, aby uslyšeli skutečnou pravdu? Nemůže takovéto poselství produkovat podvedené následovníky, o kterých mluví Matouš 7,23, již uslyší, jak jim Ježíš řekne: „Odejděte ode mě, nikdy jsem vás neznal“?

Je naše poselství stejné jako to Jeho?

Je to způsob, kterým se ke ztraceným vztahuje Ježíš? Pojdme se vrátit k příběhu o mladíkovi, o kterém se běžně zmiňujeme jako o bohatém mladém vládcí.

Před několika lety jsem mluvil na konferenci, kde bylo několik set pastorů, již se starají o některé z největších církví ve Spojených Státech. Zeptal jsem se jich tenkrát: „Pojdme si představit postoj, který tento mladík měl k Ježíši. Dokážete si představit, jak vystupuje ze svého Rolls-Roycu, na sobě má nový oblek od Armaniho a na ruce mu září náramkové hodinky Rolex? Za ním jde několik osobních asistentů a on se pomalým krokem přibližuje k Ježíši. Velice odvázaným, lehce arogantním tónem se zeptá: „Dobrý učiteli, co musím udělat, abych byl zachráněn?“

„Myslíte si, že by tato scéna dnes mohla takto vypadat?“ zeptal jsem se pastorů. Je to smutné, ale většina z nich pozvedla ruku na znamení souhlasu.

„Ale tak to Bible nepopisuje!“ namítl jsem. Pak jsem jim přečetl, jak je to ve skutečnosti zaznamenáno:

Když se znovu vydal na cestu, doběhl je jeden muž, poklekl před ním a ptal se ho: „Dobrý mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“

(Marek 10,17 Bible21)

Před zraky celého zástupu je tento člověk doběhl a poklekl před Ježíšem. Prosil Jej, aby mu řekl, co má udělat, aby byl zachráněn. U tohoto muže nebyla špetka arogance.

Říkal jsem si, že bude nejlepší zahrát, jak to skutečně bylo. Požádal jsem jednoho vedoucího z publika, aby přišel na pódium a postavil se na protější stranu. Pak jsem se k němu velkou rychlostí rozběhl, a když jsem byl od něj jen na pár kroků, padl jsem na kolena, popadl ho za sako a hlasitě a zaníceně jsem prosil: „Co musím udělat, abych byl zachráněn? Co musím udělat, abych zdědil věčný život?“

Dodnes se mi nestalo ať už v mém osobním životě či službě, aby za mnou přiběhl člověk, bohatý či chudý, padl na kolena a volal: „Co musím udělat, abych se znovuzrodil?“ Tento bohatý mladík byl bezpochyby zanícený i upřímný!

Tak mu Ježíš řekl: „Proč mne nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jen jediný: Bůh.“

(Marek 10,18)

Jak jsem dříve napsal, tento muž doufal, že v Ježíši vyvolá příznivou reakci tím, že Jej poctí oslovením „Dobrý učiteli“. Přesto Ježíš nedovolil, aby to pochlebování oslepilo Jeho postřeh. Spasení

nemělo být sníženo na úroveň toho, co bylo podle úsudku bohatého mladíka dobré a co špatné.

Na druhou stranu byl tento člověk bezúhonný. Nenazval Ježíše Pánem, protože věděl, že kdyby Jej nazval Pánem, bude muset udělat přesně to, co mu řekne! Kolik lidí dnes má takovýto charakter? Nazývají Ježíše svým Pánem a vyznávají svou víru v Bibli. Přesto posuzují svá rozhodnutí svým poznáním toho, co je dobré a co špatné, místo aby pečlivě následovali to, o co je žádá Bůh v Bibli. Usmívají se a na biblické vyučování odpovídají svým „Amen“, ale pokud jim to příliš neseďí, okamžitě je vytěsní ze svého života, jako by se jich netýkalo. Slyší, ale nečiní to, co Duch říká. Mnohokrát mají pocit, že se poselství týká všech ostatních, kteří jsou přece „mnohem horší“ než oni.

Poslyšte, co Ježíš člověku, jenž horlivě toužil po věčném životu, řekl:

Příkázání znáš: Abys nezabil, nezcizoložil, neukradl, nevydal křivé svědectví, nepodvedl; cti svého otce a matku.“ On mu řekl: „Učiteli, toto všechno zachovávám od svého mládí.“

(Marek 10,19-20)

Ježíš citoval posledních šest z Deseti příkázání. Všechna se týkají lidských vztahů. Bohatý mladík s nadšením odpověděl, že je zachovával celý svůj život. Věřím, že tomu tak opravdu bylo. Z toho vidíme, že byl dobrý, poctivý a spravedlivý člověk. Spoléhal se na tyto dobré charakterové vlastnosti a doufal, že to bude stačit, aby získal Boží přízeň.

Ježíš však záměrně vynechal první čtyři příkázání. Ta se týkají vztahu člověka k Bohu. První z nich říká, že nemáme mít jiného boha než Všemocného Boha. Tedy nic v našem životě by nemělo stát výše než naše náklonnost, láska, odevzdání a podřízení Bohu. Tento mladík tato příkázání nesplňoval, ani v tu chvíli nebyl ochoten to učinit. Ježíš se v jeho životě chystal odhalit něco, co mu nakonec zabránilo zdárně svůj život dokončit.

Ježíš na něho pohlédl, *zamiloval si ho* a řekl mu: „Jedno ti chybí: Jdi, prodej všechno, co máš, a dej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne.“

(Marek 10,21)

Všimněte si, že jej Ježíš miloval! Jak ukázal svou lásku vůči tomuto bohatému mladíkovi? Varoval jej. Ježíš věděl, že jednou přijde nevyhnutelně den, kdy peníze tohoto mladíka odvedou od poslušnosti Ježíši jako Pánu. Ježíš měl větší zájem o to, aby mladík zůstal na správné cestě, než o to, že dobře začne.

Překážkou mladíkovi byly jeho peníze. Pro druhé to může být přítel či přítelkyně, sporty, nakupování, podnikání, filosofie, vzdělání, závislost na jídle nebo sexuální orientace. Ve skutečnosti může být kamenem úrazu cokoli, čemu přikládáme větší pozornost a zájem než Ježíši.

Projevil Ježíš mladíkovi svou lásku tím, že by své poselství „uvolnil“ a povolil náklonnost i té druhé věci? Rozvolnil pravdu, aby jej náhodou neurazil? Proč jej zkrátka nevedl k modlitbě spasení a nedoufal, že se své lásky k penězům časem zřekne? Vždyť to byl horký kandidát, který toužil být spasen! Vše, co stačilo, aby Ježíš udělal, bylo zatáhnout síť a získal by bohatého, odevzdaného, prominentního křesťana!

Ježíš toho člověka však skutečně miloval. Řekl mu pravdu. Velmi tvrdá slova. A tím riskoval, že tohoto nadšeného, mocného muže ztratí. Ježíš se mu zadíval do očí a řekl, že mu něco chybí, ale že to není horlivost, ale ochota jeho srdce a mysli poslouchat Krále králů, ať je cena jakkoli vysoká.

Jsem přesvědčen, že mladík pohlížel na Ježíše jen jako na Spasitele. V tom případě byla poslušnost dobrovolná. Kdyby podle jeho úsudku byla Ježíšova rada dobrá, pak by to učinil. Jakmile by však došel k názoru, že Ježíšova rada *dobrá není*, mohl zkrátka odejít pryč.

Dovedete si představit, že řeknete někomu, kdo horlivě hledá Boha, že je zde něco, co mu brání ve věčném životě? Jestliže však někoho skutečně milujete, musíte být pravdiví, dokonce i když víte, že to způsobí odmítnutí.

Mnoho křesťanů a služebníků lichotí, protože mají strach, že by je posluchači odmítli. Potřebují přijetí. Upřímně řečeno i já jsem byl takový. Každý, s kým jsem se setkal, mě měl rád, protože jsem mu vždy řekl, co chtěl slyšet. Neměl jsem rád konfrontaci a odmítnutí a chtěl jsem, aby byli všichni spokojeni. Pak mi Bůh ukázal mé nejisté, sobecké motivy. Odhalil mi zaměření mé lásky. Byl jsem to já sám, ne lidé, se kterými jsem mluvil.

Je o mnoho lepší říkat pravdu, než ji kompromitovat a způsobit, že pak někdo jiný uvěří lži. Je o mnoho lepší, aby lidé slyšeli pravdu teď, než aby věřili, že je v pořádku si v životě nechávat modly, a potom jednoho dne, kdy už ale bude příliš pozdě, zažili šok, až uslyší svého Pána říct: „Odejďte ode mě, nikdy jsem vás neznal, vy, již jste byli podvedeni.“

Povšimněme si nyní, jak mladík zareagoval na Ježíšova slova:

On se nad tím slovem *zachmuřil* a se *zármutkem* odešel, neboť měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vcházejí do Božího království ti, kteří mají majetek.“
(Marek 10,22-23)

Člověk, který byl tak horlivý, odešel se zármutkem!

„Ach Ježíši, jak jsi to mohl udělat? Ten člověk přišel nadšený, a potom, co jsi mu řekl, odešel smutný! Copak nevíš, že bys měl těm, kteří Boha hledají, přinášet pozitivní poselství? Tvá slova a proslovy by měly lidi pozvedat a motivovat, ne je rozesmtnět. Pastore Ježíši, budeš mít míň lidí v církvi, jestliže se k horlivým mužům a ženám budeš takto chovat. Obzvláště k těm bohatým a vlivným. Běž rychle

za ním a změň svá slova. Určitě nakonec po nějaké době celou pravdu pochopí sám.“

Je možné, že něco takového by Ježíš dnes uslyšel od členů svého týmu v církvi na Západě! Zavolali by si Jej na kobereček a požadovali Jeho rezignaci.

Jak se opovážil urazit tohoto potenciálního bohatého dárce, který mohl jedním tahem pera podepsat šek, jenž by zajistil běh církve a všech jejích aktivit na celý rok? On mohl být tím, kdo splatí zbývajících několik milionů dolarů půjčky na budovu. Pastor Ježíš zkrátka nechápe, jak se buduje velká, efektivní služba. Možná dokonce zapomněl, jak pozitivně ovlivňovat lidi. Měl by svá kázání umírnit a začít vyučovat motivační poselství. Pronášet slova, jež povzbuzují a budují v lidech sebevědomí.

Nezní to jako něco, co by bylo v dnešní západní církvi možné? Upadli jsme do pasti, kdy uděláme cokoli, abychom získali obrácené lidi. Máme svou taktiku jak zvýšit návštěvnost církve, získat lidi na Twitteru, zvětšit základnu fanoušků na Facebooku, přitáhnout lidi, aby četli naše blogy. Není to nic jiného, než že tím Bohu říkáme, že je naše moudrost větší než ta Jeho. Opět se rozhodujeme pro to *dobré*, ne to *od Boha*.

Je to pravda. Je potřeba činit výzvy, aby lidé přijali Krista, ale musí se zakládat na pravdě. Musíme si uvědomit, že nás Bůh nikdy nepovolal k tomu, abychom upravovali poselství Nového Zákona a snažili se usnadnit spasení lidem, kteří si dál chtějí žít nezávisle na Bohu. Spasení neroste na stromě poznání toho, co my hodnotíme jako dobré a zlé. Roste pouze na stromu života, přesně podle Boží vůle. Je potřeba zříct se ostatních milenců a model, stejně jako se mladá dívka, která přijímá žádost o ruku, zřiká všech ostatních vztahů s jinými muži. Je potřeba přijmout Ježíše jako Pána, ne jen jako Spasitele. Takový je strom života!

Všimněme si nyní, co Ježíš udělal, když bohatý mladík odešel:

Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vcházejí do Božího království ti, kteří mají majetek.“ Učedníci se při jeho slovech děsili. Ježíš jim zase na to řekl: „Děti, jak nesnadné je pro ty, kteří spoléhají na majetek, vejít do Božího království.

(Marek 10,23-24)

Jednoho dne jsem o této události přemýšlel a Duch Svátý nasměroval mou pozornost k určitému bodu. Představil jsem si bohatého mladíka, který je ve své komunitě uznávaný, jak pomalu se zármutkem kráčí pryč od Ježíše, hlavu skloněnou, sklíčený výraz ve tváři. Uvědomil jsem si, že se Pán nerozběhl za ním a nechtyl ho za ramena a neřekl: „Počkej na chvíli, můj drahý příteli. Rád bych ti připomněl Šalomounovu moudrost. Ten v Přísloví 19,17 napsal: „Kdo se smilovává nad chudým, půjčuje Hospodinu, odplatí mu za to, co vykonal.“ Řekl jsem ti, že máš prodat, co máš, a rozdat to chudým. Pamatuj ale, že podle Přísloví ti Hospodin odplatí, cokoli rozdáš chudým. Nejenže ti to odplatí, on ti navrátí stonásobek toho, co jsi rozdal!“

Tento mladík byl pravděpodobně velmi dobrý podnikatel. Kdyby k němu tedy Ježíš přistoupil takto, asi by zbystřil a řekl by si: „Vážně?“

Pak by Ježíš mohl namítnout: „Ano. Vidíš už teď, že se tě snažím dostat do bodu, kde budeš moct přijmout obrovské požehnání? Celou sklizeň financí? Budeš tím nejbohatším mužem v zemi, ne jen ve své komunitě.“ V tu chvíli by byl mladík asi více než ochoten upsat se a následovat Ježíše.

Je pravda, že Boží Slovo říká, že když dáme, dostaneme, stejně jako se símě navrací k farmáři rozmnoženo ve větší míře, než s čím začínal. Tu pravdu Ježíš potvrdil okamžitě poté, co mladík odešel, protože Petr vyhrkl částečně v protestu částečně v dotazu:

„Hle, my jsme opustili všechno a následujeme tě.“ Ježíš říkal:
 „Amen, pravím vám, není nikdo, kdo opustil dům nebo bratry
 nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole kvůli
 mně a kvůli evangeliu, aby nyní v tomto období nedostal
 stokrát více domů, bratrů a sester, matek a dětí a polí s
 pronásledováními a v přicházejícím věku život věčný.“

(Marek 10,28-30)

V tuto chvíli Ježíš pohlédl na ty, kteří se již zřekli všeho, aby Jej následovali, a řekl: „Vy dostanete v tomto životě stokrát více toho, čeho jste se vzdali. Domů, polí spolu s pronásledováním. A v přicházejícím věku život věčný.“

Proč tato slova nebo Šalomounova slova z Přísloví neřekl Ježíš i mladíkovi, jenž tak horlivě toužil po věčném životě? Proč se zdá, že mu tuto informaci zatajil? Odpověď je nasnadě: Ježíš nikdy nepoužíval požehnání, potěšení, odměny nebo užitky Božího království, aby lidi nalákal k tomu, aby Jej následovali. Když povolal Petra, Jakuba, Jana a ostatní učedníky, řekl jen: „Následuj mě.“ Neřekl: „Následuj mě a já ti dám pokoj, požehnání, úspěch, lepší život a mnohem víc.“ Neřekl: „Následuj mě kvůli tomu, co pro tebe mohu udělat.“ Řekl jen: „Následuj mě kvůli tomu, kým jsem. Jsem Ježíš Kristus, tvůj Stvořitel, Pán a Král vesmíru.“

Kdyby byly motivem následování u Petra, Jakuba, Jana a Ondřeje peníze, pak by svou práci nikdy neopustili. Den, kdy opustili své podnikání, byl pravděpodobně nejvýnosnějším dnem jejich rybářské kariéry. Díky Ježíši vytáhli na břeh dvě lodi plné ryb! Netušili nic o příslibu o stonásobném návratu. Nyní to bylo poprvé, co jej uslyšeli. Věděli však, že Ježíš má slova života, proto šli za Ním. Peníze v tom nehrály žádnou roli.

Bůh nikdy nepožadoval, aby byl člověk dokonalý k tomu, aby mohl následovat Ježíše. Žádá jen o ochotu a odevzdání Jej poslouchat! Bohatý mladík měl pravděpodobně mnohem blýskavější charakterové vlastnosti než Petr. Petr byl však ochoten udělat cokoli, o co jej Pán

požádal. Přesně to má Ježíš na mysli, když nás volá k tomu, abychom se všeho zřekli a následovali Jež.

Můj plán versus ten Jeho

Když jsem v roce 1979 přijal Ježíše Krista jako Pána, začal se mnou Bůh okamžitě jednat ohledně služby. Zrovna jsem studoval mechanické inženýrství na Universitě v Purdue, kde jsem byl jedním z nejlepších studentů, zapojil jsem se do tenisového týmu a plánoval jsem pak dále pokračovat ve studiu na Harvardu, abych získal Magisterský titul. Mé osobní plány se týkaly sňatku se skvělou dívkou a nakonec přesun do sféry firemního obchodu nebo managementu. Se službou jsem nechtěl mít nic společného. Všichni služebníci, se kterými jsem se kdy setkal, byli lidé, o kterých jsem si myslel, že by v životě nic moc jiného dělat nedokázali. V jejich domě byl cítit zvláštní zápach a jejich děti byly divné. Vyrůstal jsem v třítisícovém městečku a to byl můj omezený vzor služebníka. Nikdy jsem se nesetkal s dobrým služebníkem a nestrávil jsem s ním čas. Později jsem zjistil, že jich je spousta.

Tenkrát ale ke mně promluvil Boží Duch během bohoslužby a řekl: „Johne, povolal jsem tě, abys Mi sloužil. Co s tím uděláš?“

Pomyslel jsem si: „Rodina mě vydědí. Jsou to všichni katolíci. Skončím jako všichni ti ostatní služebníci, kteří žijí v chudobě a špíně.“ Poslechnout Boha však pro mě bylo zásadní, proto jsem sklonil hlavu a modlil se: „Ano, Pane. Poslechnu Tě a budu kázat, ať mě to stojí cokoli! Půjdu, kamkoli mi řekneš, a řeknu, cokoli mi řekneš, abych říkal.“

Realita mého rozhodnutí nebyla vůbec taková, jakou jsem očekával, ale to mi Bůh tenkrát ještě neukázal. Jen chtěl vědět, zda se všeho zřeknu a budu-li následovat Jeho.

Kdybyste studovali službu Petra, Pavla i dalších učedníků v knize Skutků a v epištolách, zjistili byste, že se jejich poselství přesně shodovalo s tím, co řekl Ježíš bohatému mladíkovi! My jsme se dnes

z této cesty vzdálili. A právě to je kořen upadajícího duchovního stavu Ameriky. Je to důvod, proč si mnozí myslí, že patří Ježíši, ale ve skutečnosti tomu tak není. Musíme se navrátit k tomu, že Ježíš je náš Pán, abychom měli dobré, zdravé základy. Stále se sytíme ze špatného stromu. To, co u nás platí za *dobré*, nás okrádá o to *nejlepší* pro náš život.

Míjíme mnoho skvělých požehnání, jež pro nás Bůh má, protože jsme nahradili přesné biblické poselství přijatelným pro svět. Budme upřímní. Kdyby tento bohatý mladík přišel dnes do některých našich sborů, byl by „spasen“ a zanedlouho by byl považován za velice váženého člena sboru. Možná by jej brzy požádali, aby se přidal k jejich vedení.

Až příliš často dnešní církve nabízí dobré poselství o záchraně a vynechává podřízení se Ježíši jako Pánu. Kvůli tomu, abychom neklamali lidi, kvůli těm mnohým, již by jinak jednoho dne mohli uslyšet „odejděte ode mě“, kvůli tomu, aby byla církev silná, a kvůli tomu, abychom vskutku kráčeli v Božích požehnáních, zřekněme se našeho chybného, „dobrého“ poselství evangelia a navratme se k opravdovému stromu života, biblickému poselství spasení.

NAŠE VNITŘNÍ NAVIGACE

Mám svůj zrak upřený na cíl, kam nás Bůh vábí ...
- Filipským 3,14 The Message

Zamilovat se do Boha je ta největší romantika.
Hledat Jež znamená to největší dobrodružství.
Nalézt Jež je to největší, co může člověk dokázat.
- Svatý Augustýn z Hippony

Naším základem je to, že Ježíš Kristus je Pán. Na tomto pevném podloží by se měly stavět všechny oblasti našeho života. Pokud tomu tak je, pak vytrvají. Pokud ne, nakonec se stejně sesypou nebo pomínou.

Další části při stavbě domu jsou obvodové zdi. Každá část této fáze se staví na základech. Tato část stavebního procesu drží všechno pohromadě jako celek. Podlahy, zdi, stropy, komory, světla, omítky, okna, vany a všechno ostatní, co do domu přijde, potřebuje velice pevné obvodové a nosné zdi, aby dům vydržel. Pokud máme pevné základy a silné nosné zdi, můžeme začít stavět bytelný, kvalitní dům, *svůj život*.

Vaše vnitřní navigace

Na začátku povídání o této druhé oblasti úžasného života víry se malinko odvrátíme jiným směrem a povíme si ilustraci k jinému příběhu.

Začněme otázkou. Co je vaším konečným cílem? Jinými slovy jaká touha převyšuje všechny ostatní tužby, které máte? Dokážete být upřímní? Pokud ano, pak neskončíte někde, kde byste nechtěli být.

Podívejte se na to takto. Jestliže je jako cíl navigace na vašem telefonu nastaveno letiště, ale vy chcete ve skutečnosti dojet do nákupní zóny, až vám navigace oznámí: „Dojeli jste do cíle“, budete zuřit, protože se budete přibližovat k letištním terminálům a zahlédnete nápisy všech místních aerolinek namísto obchodního domu.

S nevírou zaprotestujete: „Co se stalo? Jak jsem se sem dostal?“ Je to docela jednoduché. Vaše navigace vás dovedla do takového cíle, jaký jste jí naprogramovali.

Apoštol Pavel uvádí „nastavení své navigace“: „*běžím k cíli pro cenu Božího povolání vzhůru*“ (Filipským 3,14). Věděl, o co mu jde, a jeho navigace byla nastavená správně. I když se setkal s odporem, zátarasy na silnici nebo velkým nepřátelstvím, běžel dál skrze to všechno a nenechal se odklonit z cesty, aby nedojel k jinému cíli.

Jak je nastavena vaše vnitřní navigace? Je cílem mít spoustu přátel? Je cílem být oblíbený? Je cílem užívat si konkrétního životního stylu? Je cílem být nejlepším ve své práci? Je to zdraví a štěstí?

Možná odpovíte: „Tohle všechno bych rád měl.“ Většina z nás po těchto věcech touží, ale která touha převyšuje všechny ostatní? Je velmi důležité si to uvědomit, protože právě ona nakonec určí, do jakého cíle dojedete. Někdy může být cesta k různým cílovým destinacím v určitých chvílích totožná, ale nakonec člověk nevyhnutelně dorazí

do bodu, kdy se silnice dělí, a budete se muset rozhodnout, na kterou stranu se vydáte.

Tak co je vaší hlavní cílovou destinací? Pokud je vaším konečným cílem být morálně čistí, etičtí, dobří lidé, zdraví a finančně zabezpečení, pak se můžete ocitnout na stejném místě jako bohatý mladík. Měl všechny tyto vlastnosti, ale chybělo mu to nejdůležitější.

Je-li vaším největším cílem mít mnoho přátel, pak můžete skončit jako Áron, Mojžíšův bratr. Zůstal u úpatí hory zaneprázdněn spoustou společenských aktivit. Můžete být dokonce v samotném středu všeho dění a pozornosti ve své komunitě, a přitom se vzdalovat pryč od Božího srdce. Zlatým teletem možná okouzíte své přátele a známé, ale nakonec zjistíte, že to jak je, tak vás odvádí od toho, co je nejlepší.

Jestliže horlíte stát se známým mluvčím, umělcem, vedoucím nebo zkrátka jen mít určitý počet příznivců na Twitteru nebo Facebooku, můžete získat určité postavení dokonce i v křesťanských kruzích, ale skončit jako člověk jménem Uzijáš Izraelský, který byl sice nejznámějším člověkem svého národa, ale zemřel v úplném osamění (viz 2. Paralipomenon 26).

Nastavení vaší navigace může být vznešenější nebo více benevolentní. Možná se zaměřujete na štědré dávání chudým a potřebným. Tento cíl je pro mnoho lidí dnes atraktivní a mělo by tomu tak být. Lidé se rozzáří, když slyší zprávy o tom, jak se Messenger International zapojuje do pomoci chudým, potřebným a obětem sociální nespravedlnosti. Přesto Pavel píše církvi v Korintu, že by mohl rozdat vše, co má, chudým, a stejně by mu něco scházelo (viz 1. Korintským 13,3).

Možná se snažíte být tím nejštedřejším dárce ve svém okolí. Velice úctyhodný cíl. Nicméně člověk, jenž se jmenoval Ananijáš, se svou manželkou Safirou byli členy v jeruzalémské církvi, již měli dobré postavení. Jednoho dne přinesli do církve velkou částku peněz,

kteřou utržili za pozemek, jenž prodali. Toužili ukázat své odevzdání vystavět Boží dům. Očekávali pocty a uznání, ale místo toho přišel soud (viz Skutky 5). Jejich konec byl tragický.

Kdysi jsem sám sebe pokládal za zbožného a ctnostného. Každý den po dobu 18 měsíců jsem vstával v pět hodin ráno a až do sedmi jsem se modlil. Velkou část tohoto času zabraly modlitby a volání k Pánu typu: „Pane, použij si mě, abych mohl mluvit k zástupům o spasení, abych mocně přinášel Boží Slovo, abych přinášel národům této země Tvé království, abych uzdravoval nemocné a osvobozoval zajaté.“ Neustále a horlivě jsem o tyto věci žádal každé ráno.

Přešly měsíce a pak jednoho dne promluvil Bůh k mému srdci: „Synu, tvé modlitby jsou úplně mimo.“

Byl jsem šokovaný! Co by mohlo být lepší, ctnostnější a větším zálibením pro mého Stvořitele než to, o co jsem žádal? Říkal jsem si, jestli jsem náhodou špatně neslyšel to, co Bůh promluvil k mému srdci. Jak by všechny tyto úžasné, duchovní věci mohly být úplně mimo?

Okamžitě jsem opět uslyšel Božího Ducha: „Jidáš opustil všechno, co měl, aby Mě následoval. On byl jedním z dvanácti. On kázal království Boží. On uzdravoval nemocné, rozdával chudým a osvobozoval zajaté. Jidáš je v pekle.“

Roztřásl jsem se šokem a ohromením. Uvědomil jsem si, že Jidáš měl všechno to, po čem jsem já volal, a přesto byl navěky zatracen. Kdyby si možná prozkoumal pečlivěji svou vnitřní navigaci, nemusel být jeho konec tak příšerný.

Uvědomil jsem si, že bych nevědomky mohl zapadnout do stejné kategorie jako Jidáš. Upřímně jsem se zeptal: „Co by mělo být mým cílem?“

Další bohatý mladík

Tentokrát mi Bůh ukázal dalšího bohatého mladíka, ne toho, který přiběhl za Ježíšem, ale mladíka, který byl vychován jako egyptský princ, princ v té době nejmocnějšího národa na zemi. Jmenoval se Mojžíš.

Přemýšlejme o Mojžíšově životě. Vyrůstal bez absolutního nedostatku peněz, jídla, oblečení, materiálního majetku a vzdělání. Nikdo na světě nevlastnil něco, co on by nemohl získat. Mojžíš se oblékal podle poslední módy, mohl v té době nakupovat a hospodařit s neomezeným účtem, pravděpodobně měl všechny „hračky“, které v té době existovaly. Vlastnil vůz, který by byl dnes na úrovni Maserati, Lamborghini nebo Ferrari, spolu s každým modelem Harley-Davidson, jenž byl kdy vyroben. A když se mu nechtělo řídit, pak měl neustále po ruce řidiče limuzíny.

Mojžíš nikdy nemusel drhnout záchod, umývat vanu, sekat trávu, umývat auto, uklízet pokoj, umývat nádobí, vyprat si prádlo nebo dělat jakoukoli jinou domácí práci, protože měl sluhy a služby úplně na všechno.

Měl královské kuchaře, kteří mu připravili cokoli, na co dostal chuť. Nejvýtečnější jídla všech dob byla neustále na jeho stole.

Jeho práce byla zábava. Pokud chtěl, mohl svolat vojenské jednotky, navrhovat budovy, plánovat skvělé večírky. Pokud se chtěl pobavit, pak si mohl ve dne užívat různé soutěže a večer tu nejskvělejší zábavu té doby. Svůj den mohl zaplnit, čím jen chtěl.

Byl to také ten nejžádanější svobodný mládenec v zemi. Mohl chodit s kteroukoli dívkou, jež mu padla do oka. Mohl si dokonce vyžádat i ženy z jiných národů. Ve skutečnosti kdyby Mojžíš chtěl, mohl mít celý harém manželek a milenek.

Když chtěl být velkorysý, mohl rozdávat obrovské dary. Mohl svolávat agenty Tajné služby, zavolat policii nebo vojáky, aby ochránili jeho přátele. Mohl pomáhat chudým nebo je ignorovat. Mohl ovlivňovat zábavní průmysl své země tím, že by požadoval, aby jej bavili ti nejlepší herci a umělci. Nic mu nebylo odepřeno kromě královského trůnu. Většinu lidí by jeho život připadal jako utopie, ale on přesto nebyl spokojen. Můžeme se dočíst:

Vírou Mojžíš, když vyrostl, odmítl být nazýván synem faraonovy dcery a vyvolil si raději spolu s Božím lidem snášet útrapy, než mít dočasný požitek z hříchu.

(Židům 11,24-25)

Mojžíš se rozhodl opustit to, co nejzámožnější národ na zemi mohl nabídnout. Proč by se takového života vzdal? Cožpak nemohl nalézt uspokojení ve službě Bohu, zatímco by stále bydlel ve faraonově paláci? Ne. Mojžíšova vnitřní navigace určila, že jeho opravdová touha nemohla být naplněna v místě, kde v tu chvíli pobýval, proto o něm pisatel listu Židům uvádí:

Za větší bohatství než poklady Egypta pokládal pohanu Kristovu, neboť vzhlížel ke své odplatě.

(Židům 11,26)

K jaké odplatě? Když se na tuto otázku ptám lidí, většinou mi odpovídají, že to byla zaslíbená země. Kdyby tomu bylo tak, pak se musím zeptat, co mu mohla země oplývající medem a mlékem nabídnout a Egypt to neměl? V této době byl Egypt bohatý na přírodní zdroje i v zemědělství. Byla zaslíbená země o tolik lepší? Mohl si Mojžíš v zaslíbené zemi vybudovat hezčí dům než palác, ve kterém již přebýval? Myslím, že na tyto otázky můžeme s důvěrou odpovědět: „Ne.“

Tak jakou odplatu Mojžíš hledal? Nevěděl to přesně v den, kdy opouštěl královský palác, ale věděl, že je toho mnohem více. Vyzrazil na cestu a až později objevil, co vlastně hledal.

Podívejte se na to takto. Máte rádi teplé podnebí a pláže a nesnášíte sních a zimu. Zima právě vrcholí a vy žijete ve Vermontu. Venku je dvacet stupňů pod nulou a vy toužíte po tom, co máte tak rádi. A tak vyrazíte na jih a směřujete k teplu. Nevíte přesně, kam jedete, ale víte, že je to o hodně lepší než mrznout ve sněhu. Uprostřed cesty si na benzínové stanici všimnete letáčku s fotkou Palm Beach na Floridě. Usmějete se a řeknete si: „To je ono!“ Okamžitě nastavíte danou adresu do své navigace. Nyní už směřujete ke konkrétní pláži svých snů.

Podobně tomu bylo s Mojžíšem. Opustil palác, protože věděl, že toho musí být víc, ale neznal svou odplatu až do té doby, než o čtyřicet let později uviděl v pustině hořící keř, kde se setkal s Bohem a zakusil Jeho přítomnost. Jak došlo k tomuto setkání, nastavil svou navigaci. Boží přítomnost byla jeho odplatou. Důkaz se měl dostavit později, poté, co vyvedl Izrael z Egypta.

Odmítnout Boží nabídku

Mojžíšovi nastaly těžké časy plné stresu. Nehostinná poušť, přes kterou s izraelským lidem putovali, přinášela mnohé výzvy, jež bylo často možné překonat jedině nadpřirozeným Božím zásahem, který se zdál mnohokrát opožděný. A co bylo mnohem horší, uznání jeho lidu bylo stále menší a menší. Uprostřed všeho toho trápení k Mojžíši promluvil Bůh:

Jdi a vytáhni odsud, ty i lid, který jsi vyvedl z egyptské země, do země, o níž jsem přísahal Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi slovy: Tvému potomstvu ji dám. Pošlu před tebou anděla a vyženu Kenaance, Emorejce, Chetejce, Perizejce, Chivejce a Jebúsejce. Jdi do země oplývající mlékem a medem. Ale já nevytáhnu ve tvém středu ...

(2. Mojžíšova 33,1-3)

Přemýšlejte o okolnostech, kterým Mojžíš a jeho lid každý den čelili. Neměli kolem sebe různorodost okolí. Nebyla tam žádná údolí, potůčky, lesy, ovocné stromy, prameny čerstvých vod, úrodná půda

nebo pastviny, na kterých by se mohl pást jejich dobytek. Už nějakou dobu nepotkali žádná tržiště, obchody nebo nové oblečení. Jejich strava je stále stejná. Je to podivný chléb, který se objevuje šest dní v týdnu, a sem tam křepelky, aby měli maso. Abyste je lépe mohli pochopit, zkuste několik měsíců jíst pouze chleba a nic jiného. Pak to pochopíte.

Život byl těžký. Otroctví v Egyptě bylo příšerné, ale putování po poušti nebylo o nic lepší. Nicméně měl lid naději. Jejich vlastní zemi, zaslíbenou zemi, Kanán. Bůh jim již léta říkal, že je to bohatá a úrodná země, která oplývá hojností. Vše, co doposud znali a v co vkládali celou svou sílu, bylo stavět města pro Egyptány a dostávat jen zbytky. Velmi brzy budou mít možnost postavit si vlastní, překrásné domy a města, vybudovat novou kulturu, která bude jejich jedinečným dědictvím, jež budou potom moct odkazovat svým dětem a dětem svých dětí.

Bůh nyní přikázal jejich vůdci Mojžíši, aby je zavedl do této zaslíbené země. Vyhlásil, že se budou moct rozhodnout a že s nimi půjde mocný anděl, aby je vedl a chránil. Tento bojovný anděl před nimi vyžene všechny nepřátele. Nicméně to mělo jeden háček. Samotný Bůh s nimi nepůjde.

Dokážete si představit, že byste uslyšeli tato slova? To, na co jste se svými předky staletí čekali, vám nyní Bůh nabízí. Čtyři sta třicet let bez domova, čtyři sta třicet let utrpení, přežívání a nedostatku se nyní chýlí ke konci a přichází tato nabídka. Zajisté ji Mojžíš přijme, seběhne rychle z hory dolů a oznámí tuto skvělou novinu celému národu. Lidé jej nakonec uznají za velkého vůdce a on získá věčnou popularitu. Všichni budou společně oslavovat a vydají se na cestu do své dlouho očekávané, zaslíbené země.

Přesně takto by se to odehrálo, kdyby bylo Mojžíšovým cílem „přijatelné“ dobro. Nicméně si poslechněte, co Mojžíš Bohu odpověděl:

Jestliže tvá přítomnost nepůjde s námi, nevyváděj nás odsud.

(2. Mojžíšova 33,15)

Jen abych připomněl, jaké to *odsud* bylo. Bylo to místo nedostatku, nepřátelství, stresu, těžkostí. Byla to *poušť*. Mojžíš poskytl odpověď, která je pro průměrného člověka nanejvýš zarážející. V podstatě prohlásil: „Pokud si mám vybrat mezi Tvou přítomností a Tvým požehnáním, pak volím Tvou přítomnost, a to i když je to na místě nedostatku a utrpení, a zříkám se Tvého požehnání na úžasném místě.“

Byl Mojžíš blázen? Přišel na poledním slunci na poušti o poslední zbyteček rozumu? Ne. Jeho vnitřní navigace byla nastavena na to nejlepší. Vedla ho tak, aby učinil nejlepší rozhodnutí, dokonce i když mu Bůh nabízel *dobré* rozhodnutí, takové, které mu jeho zdravý, selský rozum v nepříznivých podmínkách diktoval přijmout.

Mojžíšův konečný cíl, jeho odplata, bylo znát důvěrně Boha. Nikdy nemůžete nikoho opravdově *poznat*, pokud netrávíte čas v jeho přítomnosti. Můžete se o někom něco dozvědět i v jeho nepřítomnosti, ale jestliže netrávíte čas v přítomnosti nějakého člověka, pak ho nikdy nemůžete důvěrně poznat. To byla Mojžíšova nejvyšší odplata. Pro něj nemělo nic jiného větší cenu a nic ho nedokázalo odradit, dokonce ani nabídka učiněná samotným Bohem. Dokážete si představit, jakou radost to muselo přinést Bohu?

Možná se zeptáte: „Proč by Bohu přineslo radost, že odmítl Jeho nabídku?“ Odpovím vám příkladem ze svého vlastního života.

Jeli jsme s Lisou na několik dní na výlet. Poblíž bylo úžasné golfové hřiště. Miluju golf a rád jej hraju na opravdu dobrém hřišti. Na toto hřiště mě pozvali mí přátelé, ale já měl jen pár volných dní, abych mohl být s Lisou.

Moje úžasná manželka mi upřímně řekla: „Johne, jdi a zahraj si tam.“

Odpověděl jsem: „Ne, miláčku. Raději budu trávit čas s tebou.“

Těch několik dní bylo naprosto úžasných. Rozhodlo o tom to, že Lisa byla nadšená tím, že jsem si vybral ji před golfem, protože ona moc dobře ví, jak moc mám tuto hru rád a jak rád ji hraji se svými přáteli. Lisa mi tu možnost nabídla a myslela to upřímně. Kdybych to přijal, nerozmyslela by si to. Nicméně kdesi hluboko v srdci doufala, že dám před golfem přednost jí.

Stejný princip vidíme i u Mojžíše. Bůh mu učinil nabídku, takovou, za kterou byl ochoten stát. Poslal by anděla, který by Mojžíše do zaslíbené země bezpečně dovedl. Nicméně by s nimi Boží přítomnost nešla. Věřím, že Bůh tuto upřímnou nabídku učinil s nevyslovenou touhou, aby dal Mojžíš přednost Jemu před jednodušším životem v bohaté a krásné zemi.

Mojžíš, když odmítl Boží nabídku, vyjádřil dvě věci. Zaprvé a především pro něj v té době byla Boží přítomnost cennější než to, že by si užíval Boží požehnání bez ní. Zadruhé Mojžíš věřil v Boží bezúhonnost. I když by vstup do zaslíbené země byl malinko pozdržen, Mojžíš věděl, že je tam nakonec Bůh přivede. Věděl, že by Bůh dostal svému slovu. Kdyby Mojžíšova vnitřní navigace nebyla nastavena správně, pak by se za daných okolností rozhodl jinak.

Naprogramovat navigaci

Co vedlo Mojžíše k tomu, aby nastavil svou vnitřní navigaci tímto způsob, když motivy všech ostatních Izraelců byly tolik odlišné? Odpověď nám odhalí stručný pohled na jeho předchozí rozhodnutí a chování.

Otázka, kterou lidem často pokládám, zní: „K jakému cíli směřoval Mojžíš, když vedl Izraelce ven z Egypta?“

Pokaždé mi většina lidí odpoví: „Do zaslíbené země“.

Je to správně? Znovu a znovu, když Mojžíš stál před faraónem, opakuje před králem Egypta tato slova od Boha: „Propust' můj lid, ať

mi v pustině slouží!" (2. Mojžíšova 7,16; 5,1;8,1; 8,20; 9,1; 9,13; 10,3). Sedmkrát sděluje faraónovi, kam se Izrael chystá, a vždy odpovídá, že bude uctívat Boha v pustině. Ani jednou nezmiňuje zaslíbenou zemi.

Mojžíšův cíl bylo vyvést lid, aby se setkal s Bohem a uctíval Jej v pustině na Sinaji. Proč by je chtěl vyvést z Egypta rovnou do zaslíbené země, aniž by je nejdříve zavedl k *Tomu*, jenž jim dal příslib? To by povýšilo příslib nad Boží přítomnost a vyvolalo nesprávné nastavení navigace.

Je smutné, že mnozí služebníci a učitelé dnešní doby povýšili právě přísliby. Vzpomínám si, že jsem v letech 80. a 90. minulého století slýchal víc o tom, co pro nás Ježíš udělá, než o tom, Kým vlastně je. Takovéto vyučování přineslo učedníky, již naprogramovali svou vnitřní navigaci na Boží požehnání místo na Boží přítomnost. Je to úplně stejné, jako když se žena provdá pro peníze. Možná svého muže miluje, ale ze špatného důvodu.

Mezi Izraelci a Mojžíšem nacházím neuvěřitelný rozdíl. Pokud vezmeme v úvahu život Izraelců v Egyptě, musíme uznat, že byli přinejmenším krutě zneužíváni. Bydleli v chatrčích, jedli staré jídlo, nosili na sobě hadry místo oblečení. Celý svůj život strávili stavbou dědictví někoho jiného. Na zádech měli četné jizvy po biči dozorců a jejich syny vraždila faraónova armáda.

Izraelci byli z egyptského otroctví zázračně vysvobozeni, ale už po krátkém čase na poušti si opakovaně stěžovali a vyjadřovali své přání vrátit se do Egypta. Říkali například: „Nebylo by pro nás lepší vrátit se do Egypta?“ (4. Mojžíšova 14,3). „Je pro nás lepší otročit Egypťanům“ (2. Mojžíšova 14,12).

Teď se pojďme zamyslet nad pohodlným a neomezeným životem Mojžíše jako egyptského prince, který jsem již dříve popsal. I on opustil Egypt a čelil stejným strastem na poušti, přesto si ani jednou nestěžoval ani nezmínil návrat do Egypta! Proč? Odpověď je snadná.

Mojžíš se v hořícím keři setkal s Boží přítomností. Měl výsadu uslyšet Boží Slovo přímo od Stvořitele. Izraelci měli podobnou příležitost, ale stáhli se a nevyužili ji. Vysvětlím to.

„Přinesl jsem vás k sobě“

Když vyšli z Egypta, přivedl Mojžíš izraelský národ na horu Sinaj na stejné místo, kde se setkal s Bohem v hořícím keři. Když tam dorazili, řekl Bůh Mojžíši, aby řekl lidu:

„Sami jste viděli, jak jsem naložil s Egyptem, ale vás jsem nesl na orlích křídlech a přinesl jsem vás k sobě.“

(2. Mojžíšova 19,4)

Všimněte si Božího výrazu „přinesl jsem vás k sobě“. Přemýšlejte o tom výroku. Je zarážející, když se zamyslíte nad jeho opravdovým významem. Bůh, Stvořitel vesmíru, řekl zcela jasně, že hlavním důvodem toho, proč vyvedl Izraelce z egyptského otroctví, bylo to, aby si je všechny přinesl k sobě. On usiloval o osobní, důvěrný vztah s nimi.

Musíme mít na paměti, že Bohu jde o vztahy a že má otcovské srdce. Vždy takový byl a vždy takový bude. Toužil znát své děti jako otec nebo matka touží po tom, aby si s nově narozeným miminkem vytvořili vztah.

Bůh se Mojžíši dal poznat v hořícím keři. Mojžíši poskytl výsadu zakusit Boží přítomnost. Ta jediná zkušenost v Mojžíši vyvolala takovou touhu, že už nikdy neměl žádný zájem se do Egypta vrátit, nehledě na to, jak dobrý životní styl tam měl. Toto setkání jej zásadně ovlivnilo a nastalo naprogramovalo jeho vnitřní navigaci.

Mojžíš chtěl, aby Izraelci zakusili to, co on, ale je udivující, že po tom toužil i Bůh. Protože již strávil čas s Mojžíšem, mohl představit Boha Izraelcům a Izraelce Bohu.

Přemýšlejte o tom takto. Máme tři lidi. Jmenují se Jordan, Abigail a Susan. Kdyby se Jordan s Abigail setkali a Jordan se znal se Susan, pak Jordan bude ochoten Abigail Susan představit. Mojžíš se setkal s Bohem a strávil s Ním čas. Také strávil čas s Izraelci. Proto mohl být tím, kdo setkání Boha a lidu zprostředkoval. Bůh řekl Mojžíši, aby toto seznámení uvedl slovy:

„... Jste velmi zvláštní. Jste královské kněžstvo, svatý národ. To chci, abys řekl lidu Izraele.“

(2. Mojžíšova 19,5-6 The Message)

Všichni pro Boha byli zvláštní a On toužil, aby každý jeden z nich byl kněz. Člověk, který k Němu může přímo přistoupit za sebe či ostatní. V podstatě jim nabízel vnitřní přátelství. Jak neuvěřitelná výsada! Pak Bůh dodal:

Hospodin řekl Mojžíšovi: Jdi k lidu, ať se po dva dny připravují setkat se se Svatým Bohem. Ať si *vyperou oděvy* a jsou připraveni k třetímu dni, protože třetího dne Hospodin před očima všeho lidu sestoupí na horu Sínaj, aby všichni poznali Jeho přítomnost.“

(2. Mojžíšova 19,10-11 The Message)

Bůh třetího dne na horu sestoupil, ale odpověď lidí byla srdcervoucí. Místo, aby se přitáhli k Němu, odtáhli se od Něj pryč. Volali k Mojžíšovi: „Mluv s námi ty a budeme naslouchat. Ať s námi nemluví Bůh, abychom nezemřeli.“ (2. Mojžíšova 20,19).

Izraelci nedokázali snést Boží přítomnost, *protože měli ve svém srdci stále Egypt*. Stále milovali víc své vlastní zájmy než Jeho. Poznat Boha osobně pro ně nebyla priorita. Jeho zjevená přítomnost odhalila nastavení jejich vnitřní navigace a oni nebyli ochotni je změnit.

Podívejme se znovu na Boží příkaz, který zahrnoval i to, že si mají vyprat oděv. Co to znamenalo? Copak je Bůh nějaký puntičkář ohledně

osobní hygieny? Abychom našli odpověď, musíme mít na paměti, že ve Starém Zákoně vnější skutky zobrazovaly nějakou duchovní skutečnost. Špína Egypta stále ulpívala na oděvech lidí. Předtím, než mohla přijít Boží svatá přítomnost, musela být odstraněna.

Egypt je symbolem pro padlý světový systém. Lidé tohoto světa žijí jen pro potěšení těla, uspokojení očí a kvůli statusu, reputaci a uznání, což je „pýcha života“ (viz 1. Janův 2,16). Poznat Boha není prioritou. Raději zdůrazňují „Co z toho?“

Bůh nehledá zlatokopy

Mnohokrát, když cestuji, povšimnu si staršího, bohatého muže, který je ve společnosti nápadně krásné ženy, jež je tak o patnáct až dvacet pět let mladší než on. Většinou ten muž není ve formě a lehce by se dal pokládat za jejího otce. Proč s ním žije nebo proč si ho vzala?

Existují vzácné případy, kdy to bylo z opravdové lásky. Většinou tomu tak však není. Žena je někým, komu by se dalo říkat „zlatokopka“. V angličtině je to hanlivý, slangový výraz pro mladou ženu, která o muže nemá zájem kvůli tomu, jaký je, ale kvůli životnímu stylu, který jí dokáže nabídnout. Touží po přístupu k jeho majetku a vlivu. Není to však pouze jednostranné. Prvotním zájmem toho muže není žena samotná, ale to, co nabízí jeho egocentrické povaze. Chce o sobě vysílat signály, že je stále mladý a ve hře a že je, samozřejmě, stále schopen dobrého sexu.

Jednoduše řečeno každý z nich hledá to, co mu ten druhý může nabídnout, namísto aby o něj měli opravdový zájem. V určitém ohledu jsou si oba dva vědomi, co ten druhý dělá, ale tolerují to, aby nadále uspokojili svou vlastní pýchu a chtíč. Trvalý vztah není motivací. Jejich motivem je spíše sebestředné uspokojení.

Nedávno jsem byl se svou manželkou v obchodě s nábytkem a domácími potřebami. Kromě prodavačky tam byl ještě jeden pár. Tvořil jej starý muž a mladá žena. Nejdřív jsem si myslel, že je to otec

s dcerou, ale když jsem zaslechl jejich rozhovor s prodavačkou, zjistil jsem, že tomu tak není. Byl to pár, který nakupoval vybavení do svého nového domu.

Byli jsme tam s nimi dvacet minut, což mi poskytlo dostatek času k pozorování. Zaujalo mě jejich napjaté a povrchní chování a konverzace. Bylo zcela jasné, že toho mají málo společného a že mají naprosto odlišné zájmy. Nepřítomnost lásky a radosti v jejich životě byla do očí bijící. Ona mu sotva kdy pohlédla do očí a měla posmutnělý výraz. Měla na sobě velmi těsné oblečení a byla velmi nalíčená. On se nesl velice mladickým způsobem, pohupoval se v bocích a choval se jako machr. Z toho, jak mluvil s prodavačkou, bylo zřejmé, že peníze pro něj nejsou žádný problém.

Když jsem pozoroval tento pár, uvědomil jsem si, jak nádherný vztah s Lisou máme. Moc mi na ní záleží a není to kvůli jejímu fyzickému vzhledu, přestože je krásná. Lisa mě má velice ráda. Jsme nejlepší přátelé a moc rádi spolu trávíme čas. Bylo mi toho páru líto, protože bylo zřejmé, že v jejich vztahu není žádná láska. To neříkám, abych je posuzoval. Doufám, že jejich láska jednoho ke druhému bude růst a budou si jeden druhého užívat. Nicméně se to většinou neděje, protože byl takový vztah založen na špatných základech.

Izraelci si podobnou špínu ve vztahu přinesli s sebou z Egypta. Bůh netoužil po ničem povrchním. On touží po opravdových vztazích, ne po „zlatokopech“. Motivace světa, která byla stále hluboko zakořeněna v srdci Izraelců, není schopna navázat takový upřímný vztah, protože hledá pouze svůj prospěch. Izraelci mohli Boha poznat jedině v případě, že se od této špíny očistili.

Nedokázali se však zbavit svých tužeb tak, jako to udělal Mojžíš. On horlivě toužil po opravdovém vztahu s Bohem. Izraelci chtěli mít z Boha prospěch. To bylo vše.

A jak je tomu dnes?

Nyní žijeme v době Nového Zákona, takže změnilo se něco? Může si někdo v srdci nosit špínu světa a přesto mít opravdový vztah s Bohem? Odstraňuje milost Ježíše Krista nutnost očistit se od poskvrny světa? Mluví o tom několik veršů, které však dnes málokdy slyšíme:

Jak řekl Bůh: ‚Budu bydlet uprostřed nich a procházet se mezi nimi, a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘ Proto ‚vyjděte z jejich středu a oddělte se,‘ praví Pán, ‚a nečistého se nedotýkejte; a já vás přijmu a budu vám Otcem a vy mi budete syny a dcerami,‘ praví Pán Všemohoucí.

Když tedy máme tato zaslíbení, milování, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávající své posvěcení v bázni Boží.
(2. Korintským 6,16-7,1)

V těchto několika málo verších se toho skrývá tolik! Nejdřív si všimněte výrazu „jak Bůh řekl“. Kdy Bůh tato slova poprvé vyřkl a jaký byl celý kontext? Pavel cituje Boží pokyn, který dal Mojžíšovi na hoře, kde byla Jeho přítomnost:

Budu přebývat uprostřed synů Izraele a budu jejich Bohem. A poznají, že já Hospodin jsem jejich Bůh, který jsem je vyvedl z egyptské země, abych přebýval uprostřed nich. Já Hospodin jsem jejich Bůh. (2. Mojžíšova 29,45-46)

Bůh opakoval, co již řekl v 2. Mojžíšově 19. Toužil po opravdovém vztahu. To byla Jeho snaha, ale Izraelci ji nesdíleli. Jen několik jednotlivců jako například Mojžíš, David, Daniel, Izajáš a hrstka dalších dokázali mít důvěrný vztah s Bohem, protože se rozhodli, že se zbaví motivů světa a sebeuspokojení. Pavel nyní používá tatáž slova a hovoří k nám, k těm, již byli obmyti krví Ježíše Krista a záchraně Boží milostí.

Opět je nám řečeno: „Budu bydlet uprostřed nich a procházet se mezi nimi, a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem ... nečistého se nedotýkejte; a já vás přijmu“. Ta slova nejsou nijak odlišná od těch, která Bůh mluvil k Izraelcům. Nyní je ale Bůh sděluje novému lidu – *nám*. Jeho touha po důvěrnosti se nezměnila, ale nemůže k ní dojít, pokud na svém oděvu stále máme špínu a poskvrnu světa. On nás chce přijmout do blízkého vztahu, ale není to bez podmínek. Opět nám dává najevo své opovržení vztahem zlatokopů.

Bůh není vůči našim vnitřním motivům slepý. Říká nám, abychom se očistili od veškeré poskvrny, nejen poskvrny těla, ale dokonce i poskvrny srdce a ducha. On ví, zda na svém oděvu neseme špínu Egypta (zda žijeme pro sebeuspokojení), nebo zda, jako Mojžíš, upřednostňujeme Jeho tužby před svými vlastními. A tak jako Mojžíš dal Izraelcům příkaz vyprat své oděvy, aby se mohli setkat s Bohem a mít s Ním důvěrný vztah, i nám říká apoštol Pavel: „očistíme se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávající své posvěcení v bázni Boží“. Když se očistíme od poskvrny tohoto světového systému, zajistíme tak, že naše vnitřní navigace nepřijme kompromis a nerozhodne se pro to, co je dobré, místo toho, co je nejlepší.

Abychom si udrželi co nejoptimálnější nastavení navigace, nastavení na vztah s Bohem, klíčovým faktorem je slovo *posvěcení*, jak se zdá. V příštích kapitolách se podíváme na tuto úžasnou skutečnost.

ŽÁRLIVÝ NA NÁS

„Ke komu mne tedy připodobníte? Komu jsem roven? praví ten Svatý. Pozvedněte své oči vysoko a pohleďte: Kdo stvořil tyto věci? Ten, kdo vyvádí podle počtu jejich zástup, všechny je volá jménem, pro jeho velkou sílu a ohromnou moc žádná z nich nechybí.“

- Izajáš 40,25-26

Ach věřící, tvůj Pán je velmi žárlivý,
co se týče tvé lásky. Vybral si tě?

On nedokáže snést to,

že ty by sis vybral někoho jiného.

- Charles Spurgeon

Nic nepřináší větší uspokojení a prospěch než být v Boží přítomnosti. Na chvíli o tom přemýšlejte. Není to, jako byste byli v přítomnosti známého sportovce, uznávaného vědce, slavného umělce, populární osobnosti nebo mocného světového vůdce, ale v přítomnosti Stvořitele všeho viditelného i neviditelného. On je ten, kdo vymyslel a vytvořil vesmír, jenž je tak obšrný, že lidská mysl ani nedokáže pochopit jeho rozměr, a přesto je tak detailní, že malinkaté složité atomy vytváří stavební materiál pro veškerý fyzický život a všechnu hmotu. Atom je tak miniaturní, že, jak jsme zmínili v předchozí kapitole, by jich bylo potřeba miliardy, abychom, když je seřadíme za sebe, získali čáru o délce 2,5 cm. I přes veškerý dalekosáhlý výzkum vědci atom stále ještě nepochopili v plnosti.

Neexistuje žádná jiná prospěšná a užitečná moudrost, poznání nebo porozumění kromě Boží moudrosti, Božího poznání a porozumění. On se nemusí učit nic, protože zná vsutku všechno. Dokonce zná konec již od počátku. Před Ním stojí mocné andělské bytosti, zakrývají svou tvář a v bázni nad rozvíjejícím se zjevením toho, kým On je, Jej neustále uctívají. Není divu, že nejmoudřejší muži a ženy všech předchozích generací usilovali o výsadu užívat si Jeho přítomnosti.

Je téměř nepochopitelné, že v přítomnosti takové Bytosti může obstát jakýkoli člověk. Ještě více zarážející je fakt, že On touží po naší přítomnosti dokonce více, než my toužíme po té Jeho. Apoštol Jakub píše:

Či myslíte, že nadarmo praví Písmo: *„Žárlivě touží Duch, který v nás přebývá“*?

(Jakubův 4,5)

Žárlivě toužit znamená mít intenzivní tužbu nebo touhu po něčem. Když si pomyslím, že tato velkolepá Bytost touží po mně, musím souhlasit s Davidem, který řekl: „A jak vzácné jsou tvé úmysly o mně, Bože! Jak mnoho jich je! Kdybych je chtěl spočítat, je jich víc než písku!“ (Žalm 139,17-18). David mluvil o Božích úmyslech o vás i o mně jako o jednotlivcích, ne celkově o svém lidu. Jeho myšlenek je více než všech zrněk písku na celé této planetě! Přemýšlejte o tom, kolik je písku na všech plážích, pouštích, golfových hřištích a hřištích pro děti. To je opravdu hodně písku. A také spousta myšlenek.

Rád bych vás uvedl do obrazu. Svou ženu hluboce miluji. Jsme vzati už více než třicet let. Měl jsem o ní mnoho pěkných myšlenek, ve skutečnosti bezpočet. Ale kdybych byl schopen spočítat každou myšlenku na ni, kterou jsem za těch třicet let měl, nenaplnil bych pískem ani krabici od bot, protože vědci odhadují, že na pláži je na 30 cm krychlových v průměru asi 1,8 miliardy zrníček písku!

Zkusme tuto myšlenku ještě dále rozvinout. Setkali jste se někdy s někým, kdo rád přehání? Řekněme, že je to rybář. Víte, jak to s nimi je. Prohlásí: „Chytil jsem takto velkou rybu!“ a rukama naznačí velikost ryby, kterou chytil. Kdybyste však jeho rybu ve skutečnosti opravdu viděli, věděli byste, že byla znatelně menší.

Nebo jsou lidé, kteří si vymýšlejí statistiky jen proto, aby podpořili něco, co řekli. Například směle prohlásí: „Devadesát devět procent všech mužů nemají rádi romantické komedie.“ Nikdy žádnou oficiální statistiku neviděli, ale přehánějí, aby ospravedlnili své pohrdání tímto filmovým žánrem.

Co takhle člověk, který řekne: „Modlím se za tebe“, přesto, kdyby vyšla pravda najevo, modlil se pouze jedenkrát a to ještě jen tak napůl. Myslím, že všichni čas od času přeháníme, ale budme upřímní. Přehánění je lež. Zde je však neuvěřitelná pravda: Bůh nemůže lhát! (viz 4. Mojžíšova 23,19; Titovi 1,2) Kdyby měl lhát, musel by se podřítit „otci lži“, což je ďábel, a k tomu nikdy nedojde.

Jestliže Bůh řekne, že Jeho myšlenek o vás je více než zrnko písku na této planetě, pak si na to můžete vsadit.

Dokážete pochopit, jak moc na vás myslí? Přemýšlejte o svém vlastním životě. Přemýšlíte nějak intenzivně nebo často o člověku, se kterým nechcete být a netoužíte po jeho blízkosti? Ani On ne! Boží Duch, jenž přebývá v nás, *touží* horlivě po naší společnosti. Zkrátka Bůh vás chce důvěrně znát, tak důvěrně, jako velmi blízký přítel.

Boží žárlivost

Podívejme se znovu na Jakubova slova: „Či myslíte, že nadarmo praví Písmo: ‚Žárlivě touží Duch, který v nás přebývá?‘“ Klíčovým slovem je žárlivě. Co se zde naznačuje? Dovolte mi ilustraci. Chovala by se ke mně má manželka důvěrně, sdílela se mnou svá tajemství, touhy a přání svého srdce, kdybych usiloval o vztah s jinou ženou? Ani náhodou! Když se podíváme na tento verš v kontextu, slova, která předcházejí tento výrok, jsou:

Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem?

(Jakubův 4,4)

Podstata tohoto výroku je: „Usilujete o přátelství se světem? Pokud ano, pak jste cizoložníci!“

Jakub psal svůj list křesťanům, protože v něm patnáctkrát cituje „bratři“. Jeho výrok je zcela jistě zaměřen na ty, již mají vztah s Bohem a již přijali do svého života Ježíše Krista. Pravda je taková: pácháme cizoložství, pokud si zahráváme se světem.

Budu pokračovat ve svém příkladu. Kdybych usiloval o vztah s jinou ženou, nejenže by se mnou Lisa nechtěla sdílet žádné důvěrnosti, ale také by byla našťvaná a žárlila by. A měla by na to právo. Já jsem před léty učinil odevzdání, že budu jen a jen její. Nyní bych tento slib porušil a ještě navíc bych lhal.

Jakub svůj výrok uvádí slovy: „Myslíte si, že Písmo praví ...?“ Odkazuje tu na mnohé verše, ne jen jediný. Bůh se neustále opakuje:

„ ... neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. ...“

(2. Mojžíšova 20,5)

„ ... Hospodin, jehož jméno je Žárlivý, je Bůh žárlivý.“

(2. Mojžíšova 34,14)

„Vždyť Hospodin, tvůj Bůh, je stravující oheň, žárlivý Bůh.“

(5. Mojžíšova 4,24)

Je ještě mnoho dalších veršů, které mluví o Boží žárlivosti. A všechny se týkají našeho vztahu s Ním.

Než se posuneme dál, rád bych něco upřesnil. Bůh neříká, že žárlí na vás, On žárlí „o vás“. V tom je veliký rozdíl. Touží po vašem úspěchu,

chce, aby se vám skvěle dařilo, má radost, když máte hojnost, a Jeho vůle je, abyste nesli ovoce (viz Jozue 1,8; Přísloví 4,8; Matouš 25,29; Jan 15,8). Jeho žárlivost se týká jedině Jeho touhy být vám blízko. Není ochoten dělit se o vás s jiným milencem, což je většinou svět. Jakub těmto věřícím jednoduše připomínal, jak Bůh pohlíží na nevěru. Pokud se vůči Němu proviníme cizoložstvím, Jeho hněv se rozhoří žárlivostí. Není to nic banálního.

Hněv však není jediný pocit, který ve smluvním vztahu nevěra vyvolá. Až příliš často se se mnou sdílel jeden z partnerů o své zlomené srdce, šok, zklamání, rozčarování, zármutek a hněv, který je spaloval. Tito lidé byli definitivně odmítnuti a zrazeni tím, komu odevzdali svůj život, a celá škála pocitů se pak rozehraje v tom nejhlubším místě jejich duše. Naslouchal jsem manželkám, jak v naprostém zmatku plakaly: „Proč mi tento manžel udělal, když jsem mu porodila děti a dala nejlepší léta svého života?“

Dokážete si představit, jak se cítí Bůh? Dokážete si představit pocity, které probodávají Jeho duši, když jsme nevěrní? Pavel píše: „Neboť na vás žárlím Boží žárlivostí“ (2. Korintským 11,2).

Pavel zde mluví za Boha a ukazuje Boží pocity, když usilujeme o někoho nebo o něco, co zabírá místo, jež patří Bohu. Jeremjáš říká totéž: „Nevyléčitelný je můj žal, mé srdce je zemdlené.“ (Jeremjáš 8,18). Musíme mít na paměti, že jsme stvořeni k Jeho obrazu, takže cítíme tak, jako cítí Bůh!

Bůh žárlí, protože za nás položil svůj život. On obětoval všechno, aby nám umožnil trvalý vztah. Jeho srdcem i duší zmítá hluboký hněv a zármutek, když jsme Mu nevěrní. Poslechněte si tato slova:

Ale můj lid na mě již dávno zapomněl. Jak vylepšuješ svoji cestu, abys hledala lásku! Proto i špatné ženy jsi naučila svým cestám. I na okraji tvého roucha se nachází krev nevinných chudáků. Nedopadla jsi je při vloupání, ani při čemkoliv

takovém. Avšak říkáš: Protože jsem nevinná, jeho hněv ode mě bude jistě odvrácen. Hle, soudím tě podle tvých řečí: Nezhřešila jsem.

(Jeremjáš 2,32-35)

Většinou si nejsme vědomi, že proti Bohu pácháme cizoložství, a už vůbec si neuvědomujeme závažnost a tíhu své nevěry. Potřebujeme slyšet pravdu, aby se nám otevřely oči. Naše srdce zatvrdne vůči Božímu zlomenému srdci a zarmoucené duši. Bůh se ptá: „Styděli se, že páchali odpornou věc? Ani trochu se nestyděli, ani se hanbit neumějí.“ (Jeremjáš 6,15). Tak jako Jeremjáš a ostatní museli Izraelcům ukazovat jejich nevěru, totéž činili v Novém Zákoně Pavel a Jakub.

Svět

Pojďme dál společně rozkrýt Jakubův klíčový výrok. Řecká slova pro *přítel* a *přátelství* jsou *philos* a *philia*. Několik slov, která definují slovo *philos*, jsou *laskavý*, *přátelský* nebo „*přidružit se*“. Slovo *philia* je definováno jako „*přítel*“ nebo „*spřátelit se*“. W. E. Vinesův výkladový slovník o slovu *philia* říká: „Nese v sobě, myšlenku jak skutku milování tak toho, že je člověk milován“. Přemýšlejte o tom ve světle Ježíšových slov:

Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co je jeho. Že však nejste ze světa, ale já jsem si vás ze světa vybral, proto vás svět nenávidí.

(Jan 15,19)

Již nepatříte světu, přestože tomu tak kdysi bylo. Nyní patříte Bohu. Ten dřívější člověk, který žil ve vašem těle, zemřel ve chvíli, kdy jste se odevzdali Ježíši. Vzniklo naprosto nové stvoření. Vy jste se znovuzrodili jako někdo, kdo má s Bohem smluvní vztah.

Ježíš řekl, že opravdový znak těch, kteří patří Jemu, je to, že je svět nenávidí. Zeptejte se sami sebe upřímně: „Nenávidí mě svět?“ Nenávidí svět křesťany, které znáte? Pokud tomu tak je, jak je potom

možné ve světě žít, fungovat a být plodným? Jak můžeme dosáhnout tohoto světa? Copak bychom se ke ztraceným nedostali efektivněji, pokud by nás svět miloval? Toto jsou závažné otázky, na které je potřeba si odpovědět. Budeme se jim věnovat v dalších kapitolách.

Apoštol Jan odhaluje druhou stranu toho, co řekl Ježíš. Směle nám přikazuje: „Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Jestliže někdo miluje svět, není v něm Otcova láska“ (1. Janův 2,15).

Ježíš, Jakub i Jan jsou velmi nekompromisní, co se týká člověka ve vztahu s Bohem, když se spojuje se světem a naopak. Myšlenku přátelství se světem, lásky ke světu a toho, že svět miluje nás, spojují s výroky o cizoložství, nenávisti, nepřátelství a o tom, že v nás není Boží láska. Než se dostaneme k tomu, že si vysvětlíme tyto konfrontující výroky a to, co přátelství se světem naznačuje, musíme si nejprve vysvětlit, co je to svět.

Řecké slovo pro svět je *kosmos*. Je definováno jako „současný svět, současný řád věcí, protiklad ke království Kristovu; odtud pramení vždy myšlenka *pomíjivosti, bezcennosti* a ... *nezkrotných tužeb*.“⁹ Promluvme si o těchto slovech.

Pomíjivý, kořen slova *pomíjivost*, je vysvětlován jako „netrvalý, nepevný, nestálý“. Kdybychom udělali krok zpět a prohlédli si naši společnost během nějaké doby, zjistili bychom, že se neustále mění. Změna je povětšinou dobrá. Znamená pokrok, rozvoj a růst. Nicméně morální změna se ve většině případů vzdaluje od toho, co je dobré podle Boha.

To, co je morálně přijatelné a běžné dnes, bylo v naší společnosti vzácné a morálně a sociálně špatné ještě včera. Abych to lépe vysvětlil, uvedu zřejmý trend. Vezměme si například film vhodný pro mládež starší 13 let. U pokladen stojí ohromné fronty „náctiletých“. Přesto je naprosto běžné, že bude film plný nemorálností. Bude obsahovat pohlavní styk, homosexualitu nebo cizoložství a ukazovat,

že je to něco, po čem by člověk měl toužit. Velmi často v něm bude nemravnost, krádeže, vraždy a dokonce čarodějnictví. A do takového chování není zapleten ten „špatný“ v příběhu, ale hlavní hrdinové a jejich společníci. Jejich rozhovory jsou často plné rouhání a nadávání včetně toho, že berou Boží jméno nadarmo.

Došli jsme do bodu, že toto v mnoha filmech akceptujeme, či dokonce očekáváme. Nicméně kdyby naprosto stejný film hráli v kinech v 50. letech 20. století, byla by široká veřejnost pobouřena! Američané by se pohoršovali nad neslušným jazykem hrdinů, nad nahotou a zobrazením nehorázně nemorálnosti. Po celé zemi by znělo pohoršené „Proč tento film ukazuje, že když spolu žijí dva nesezdaní lidé, je to přijatelné? Dokonce je ukazuje spolu v posteli! Proč se to vydává za normální životní styl? Neuvěřitelné! Hanba! Neslýchané!“ Široká veřejnost by tento film bojkotovala.

Takže co se stalo? Uvedl Bůh nový standard toho, co je normální, přijatelné a dobré? Posunuly se hranice? Jste nyní vyzrálejší? Nebo jsme v 50. letech byli příliš upjatí? Je to pokrok?

Pokud se podíváme na současné skutečné statistiky, zjistíme, že drastická změna ve filmu je pouhým odrazem změny morálních standardů ve společnosti. Nedávno provedená studie ukazuje, že se od roku 1982 počet mladých dívek, jež žijí se svými chlapci, ztrojnásobil.¹⁰ *US News and World Report* uvedl, že mezi lety 2006 a 2010 žila téměř polovina patnáctiletých až čtyřiceti čtyřletých žen (48 %) s mužem předtím, než se vdala. Od roku 2002 se toto číslo zvětšilo o 11 % a od roku 1995 dokonce o 41 %.¹¹ S podobnými statistikami o pomíjivosti naší kultury bych mohl pokračovat, ale o to mi zde nejde.

Svět s sebou také nese *bezcnost*. V naší společnosti se objevují pokroky a změny, které jsou hodnotné. Vynálezy, které přináší věda, technika, komunikace, lékařství a další jsou pro lidstvo užitečné a zvyšují naši schopnost být produktivní. To je v souladu s prvním Božím příkazem „být plodný a množit se“ (1. Mojžíšova 1,22).

Přináší však naše morální změny hodnotu? Nebo se zakládají na chamtivosti, chtíči a postavení? Obohatili jsme něčím výchovu dítěte, pokud ji vykonávají dvě ženy nebo dva muži, jež předstírají manželství? Je toto zřízení pro dítě lepší než matka, která se stará, a otec muž? Nebo je tato změna vytvořena jen proto, aby uspokojila *nezkrotné* tužby (poslední slovo z popisu naší definice *kosmos*)?

Přináší soužití muže a ženy bez odevzdání se manželství pro dítě bezpečí a jistotu, nebo slouží tento svazek k uspokojení vlastních tužeb rodičů a vyhovuje jim nedostatek odevzdání? Když prodejce překročí pravdu a použije podvodné metody, aby zvýšil prodej a svůj obrat, prospěje to zákazníkovi nebo to uspokojí chamtivost prodejce? Prospěje zlegalizování marihuany pro svou vlastní potřebu činnosti mozkových buněk? Copak běžně publikované vědecké studie neprokazují degradaci mozkových buněk způsobenou používáním této drogy? Přivádí nás kterákoli z těchto dnes běžných nezkrtných tužeb blíže našemu Stvořiteli?

Bible nám říká, že běh tohoto světa se řídí bezbožnými mocnostmi, jež působí v synech neposlušnosti po celé generace (viz Efezským 2,2). Jednoduše řečeno je kosmos kultura, již vytváří temná mysl. Apoštol Jan nedává prostor žádným debatám, když píše: „...celý svět leží v tom Zlém“ (1. Janův 5,19). Neustále se čím dál víc vzdaluje od Božího srdce a Boží nadvlády. Většinou se nezdá být nestydatě opačný Bohu nebo špatný. Jeho změny jsou zamaskovány za *pokrok* a *dobro*. Je však smutnou pravdou, že svět láká své obyvatele pryč od jejich Stvořitele.

V *New International Encyclopedia of Bible Words* je tato definice ještě hlubší. Uvádí se tam: „Světскost neznámená zapojovat se do takových praktik, které někteří zpochybňují. Je to nevědomé přejímání perspektiv, hodnot a postojů naší kultury aniž by je člověk prověřil Božím Slovem.“¹² Zkrátka světскost znamená, že my jsme tím, kdo určuje o standardech to, co je dobré a co špatné. Perspektivy, hodnoty a postoje, které určují hranice, jsou stanoveny na základě potěšení těla, uspokojení očí a touze po postavení a důležitosti:

Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Jestliže někdo miluje svět, není v něm Otcova láska. Neboť všechno, *co je ve světě* - žádost těla, žádost očí a prázdná chloubka života - není z Otce, ale ze světa.

(1. Janův 2,15-16)

Všimněte si obratu „všechno, co je ve světě“ (vše, co svět nabízí – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). Tohle shrnuje, jak rozeznat vliv světa nebo jak, dle Jakubových slov, rozeznat ty cizoložníky, jež o vás usilují.

Prosím, vyslechněte mě, následovníci Krista: „Svět se vás snaží dostat“. Jeho pozvání ke vztahu je častokrát doprovázeno líbivými řečmi, logickými argumenty, příležitostmi, mocí, vlivem a (naprosto vždy) příslibem o osobním zisku anebo potěšení. Vůbec se od lákavého přístupu hada k Evě neliší. Neliší se nijak od cizoložnice, která si vybrala muže své touhy. Nastrojí to tak, aby si myslel, že jde jen o něj, když ve skutečnosti jde jen o její připravenou pavučinu a uspokojení její touhy. Pavučina potají polapí její vyhlédnutou oběť, aby na ní mohla uspokojit svou vlastní touhu.

Pavučina světa potají chytá své oběti, ty, již se hlásí ke křesťanství, aby svět mohl naplnit svou touhu svést věřící od Boží přítomnosti, života i požehnání. Pisatel Příslaví bez obalu označuje ložnici světa za doupě smrti a jeho cestu za cestu do pekla. Varuje, že jeho lákavé moci již podlehl mnoho pevných mužů a žen (viz Příslaví 7,21-27).

Co svět není

Při snaze definovat svět se klade příliš mnoho důrazu na formu místo na motivy. Srdce mi krvácí, když slýchávám myšlenkové procesy upřímných věřících, již vyrůstali v *zákonictví* nebo jsou v něm v současnosti polapeni. O *zákonictví* se často mluví a tento termín se velice volně používá, takže než postoupíme dál, pojďme si ho definovat. Slovník popisuje zákonictví jako „přísné dodržování zákona či nařízení, obzvláště litery namísto ducha“. Dále je definuje jako „posuzování jednání z hlediska dodržování přesných zákonů“.

Mnoho z nás slyšelo hrozivé příběhy, které se k této formě křesťanství bez života váží. Pastoři bušící Bibli do kazatelny, vyhlašující pravidla a zákony, jež se musí přísně dodržovat a naplňovat. Označují ženy za světské, pokud nosí kalhoty, pěkné moderní oblečení, šperky, make-up, piercing, nebo krátké, upravené či nabarvené vlasy. Ani muži jim z udice neuniknou. Moderní móda je trnem v oku, stejně jako piercing nebo délka vlasů.

Tam to však nekončí. Pokud někoho někdo zahlédne na večírku s hříšníky, okamžitě se mu dostane odsouzení. Ti, kdo chodí do kina nebo do divadla, se setkávají s kritikou. Přátelé, kteří nejsou ze schválených kruhů, budí opovržení a jakýkoli pokus přiblížit se ztraceným tvůrčím způsobem je často označován za odpadlictví. Na seznamu zavržených věcí je tanec, návštěva určitých společenských akcí, všechny druhy světské hudby, používání televize, věci, jež dotváří atmosféru jako například světla či kouř při církevních setkáních. A to je jen krátký seznam pravidel, jež je potřeba dodržovat, aby člověk „mohl následovat Ježíše a zůstat čistý od poskvrny světa“.

Právě jsem uvedl jen některé z těch nejzjevnějších cílů, do kterých se zákoníci trefují. Nicméně existují ještě mnohem skrytější formy zákonictví, které jsou stejně nebezpečné. Jsou to předepsaná kritéria, velmi často námi vytvořená, která lidé striktně dodržují, aby si zasloužili spasení, aby duchovně rostli, aby posuzovali vnější vzhled ostatních. Příklad těchto forem zákonictví může být půst, modlitby trvající dlouhé hodiny nebo každodenní četba předepsaných oddílů Bible. Samozřejmě že to jsou všechno moc užitečné věci, ale neměli bychom je dělat se záměrem, že si za ně zasloužíme nějakou formu duchovní nadřazenosti.

Možná máme problém přijmout odpuštění, a tak podlehneme nutkání potrestat se nějakým způsobem, abychom odčinili to špatné, co jsme udělali. To ale přenáší zaměření z krve Ježíše na naše vlastní skutky.

Zákonictví se může projevit tím, že člověk věří, že má lepší přístup k Bohu, protože pilně slouží ve službě v církvi. Nebo věří tomu, že jsou jeho modlitby vyslyšeny proto, že v poslední době nespáchal žádný větší hřích. Zůstává to nevyčtené, ale v našem přemýšlení je přesvědčení, že můžeme svůj duchovní bankovní účet naplnit dobrým chováním, dobrými skutky a činy. Zákonictví nedovolí, aby člověk spočinul a užíval si života právě kvůli tlaku, že musí být neustále zaměstnaný a „sloužit Bohu“, ať už v církevní správě, dobrovolnictví nebo rozdávání darů chudým. Motivací není láska. Je jí snaha získat si Boží přízeň.

Typickým příkladem zákonictví je farizeus, který odsoudil známého hříšníka ve městě tím, že srovnával svůj vlastní životní styl s životním stylem výběřčího daní (v dnešní době by to byl člen mafie). Farizeus povrchně děkoval Bohu za své vlastní chování. Nehřešil, nepodváděl lidi jako tento mafián, nepáchal cizoložství, postil se a pravidelně se modlil a štědře obdarovával synagogu. Je to ironie, ale ve chvíli, kdy se duchovní vůdce chlubil svým jednáním a poukazoval na nedostatky vedoucích ve Veleradě, stál ten známý hříšník v zadní části synagogy a volal k Bohu o milost. Ježíš řekl, že ten druhý byl ten, kdo bude ospravedlněn, ne ten „dokonalý“ vedoucí, jenž dodržoval pravidla.

Taková podoba zákonictví je v duchu světa velmi silně zakořeněna, protože se zaměřuje na postavení, pýchu a sebeuspokojení, které s sebou přináší soubor ustanovených pravidel, ať už si je stanovíme my sami nebo druzí lidé. Odtahuje lidi pryč od závislosti na Božích schopnostech a přenáší své zaměření na nás samotné. Také nás okrade o radost, která přichází s Boží přítomností.

Jeden můj přítel, podnikatel, je velmi efektivní v dosahování lidí. Vyrůstal v zákonictví, ale byl z něj vysvobozen. Jednou mi řekl: „Johne, myslel jsem si, že cokoli, co je zábavné nebo člověku udělá radost a rozesměje ho, je z tohoto světa a že je to přísně zakázané.“ Jeho pastor i vedoucí se zaměřovali na vnější vzhled člověka, ne na vnitřní stav srdce. Jejich církev měla na lidi mimo jejich skupinu jen

velmi malý vliv. Je smutné, že vedoucí té církve nevyslyšeli Pavlova slova: „Vždyť Boží království není pokrm a nápoj, nýbrž spravedlnost, pokoj a radost v Duchu Svatém.“ (Římanům 14,17)

Jsme-li v Duchu, je v Něm obrovská a neutuchající radost. Radost je pro ztracené přitažlivá, protože svět ji nemá. Ježíš byl přitažlivý pro všechny, kdo byli upřímní, dokonce i pro ty nejhorší hříšníky tehdejší společnosti. Kdokoli se snaží zasloužit si své spasení nebo duchovní růst v Kristu zákonickým učením nebo naukou, nemá opravdovou radost. Žije ve velmi malém světě, protože ty, kdo nepřemýšlí přesně stejným způsobem jako on, do něj vůbec nevstupí.

Bylo by dobré, kdyby vedoucí toho podnikatele přemýšleli více o Pavlových slovech z jiného dopisu:

Jestliže jste spolu s Kristem zemřeli mocnostem světa, proč si necháváte předpisovat: neber to do rukou, nejez, nedotýkej se - jako byste stále ještě byli v moci světa? Jsou to lidské předpisy a nauky o věcech, které se použitím ničí. Vydávají se za moudrost jako zvláštní projev zbožnosti, sebeponižování nebo tělesné umrtvování, ale *nic neznamenají pro ovládnutí vášní.*

(Koloským 2,20-23)

Je zajímavé, že Pavel připisuje zákonické příkazy odříkání, sebeponižování a kruté ukázněvání těla mocnostem tohoto světa. Ne že by nemravnost, sexuální nemorálnost, vraždy, krádeže, opilství a další nebyly hříšné. Je to jen jiná podoba světskosti. Ti, již jsou svázáni zákonictvím, si často ani neuvědomují, že je drží ve svázanosti právě ten samý svět, o kterém kážou velice silná poselství, že se ho máme vyvarovat.

Klíč k Pavlovým výrokům se nachází ve slovech „nic neznamenají pro ovládnutí vášní“. Zákonictví člověku srdce neočistí. A srdce je cílem světa. Právě je chtějí mocnosti světa nakazit. Právě proto máme „střežit své srdce, protože z něj vycházejí prameny života“ (Příslaví 4,23).

Ježíš řekl: „Dobrý člověk z dobrého pokladu vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé“ (Matouš 12,35). Je to jen o tom, co máme uvnitř uskladněno a co je pro nás hodnotné. Vyčistěte si své srdce a vnější život pak bude následovat automaticky. Bude v dokonalém souladu s tím, co Bůh pokládá za dobré.

Abych to vše shrnul, rád bych řekl, že svět se nesnaží chopit toho vnějšího, ale vnitřního. Jde hlavně o touhy, záměry a motivy srdce a mysli. To je pravé bojiště. Tam se natahuje smrtelná pavučina. Tam začíná přátelství či cizoložství se světem a tam je také nakonec dokonáno. A může se to velice snadno stát člověku, který chodí do církve jen zřídka, i člověku, který nikdy nevynechal jedinou církevní bohoslužbu a je aktivně zapojen do služby.

Když již nyní lépe rozumíme tomu, co je a co není svět, pojďme se podívat na *přátelství*. Jak vstupujeme do přátelského vztahu se světem? Jak s ním pácháme cizoložství? To bude naším zaměřením v další kapitole.

Když jsme byli spasení, dal nám Bůh svou přirozenost. Potřebujeme však neustále více milosti, aby **zmocnila** naši přirozenost a my mohli žít tak, jako žil Ježíš.

- John Bevere, *Dobré nebo od Boha?*



K tomu, abychom
byli **proměněni**,
potřebujeme
Boží přítomnost!

- John Bevere, *Dobré nebo od Boha?*





Užitek z toho, když dodržujeme Ježíšovy příkazy ...





... je **příslib**
Jeho přítomnosti.

- John Bevere, *Dobré nebo od Boha?*



” Musíme se navrátit k tomu,
že **Ježíš je Pánem**
našeho života, abychom měli
zdravé základy. ”

- John Bevere, *Dobré nebo od Boha?*





Žijte dlouho,

usilujte o svatost

a buďte úspěšní v tom, co děláte.

Pokud toto budete činit,

pak **ovlivníte**

život druhých lidí.



- John Bevere, *Dobré nebo od Boha?*



Videa ke zhlédnutí
a knihy v mnoha jazycích
ke stažení na::



CloudLibrary.org



JOHN BEVERE

DOBŘE
NEBO
OD BOHA?



JOHN & LISA
BEVEREHOVI

PŘÁTELSTVÍ

... jako nepřátelé jsme byli usmířeni s Bohem
smrtí jeho Syna ...
- Římanům 5,10

K čemukoli lne vaše srdce a na cokoli se spoléhá,
to je váš opravdový Bůh.
- Martin Luther

Přátelé. Máme je všichni a jsme za ně rádi. Když jsem byl malý, měl jsem dva nejlepší kamarády Dannyho a Glenna. Trávil jsem s nimi většinu času. Sportovali jsme spolu, jezdili na kole, dělali průzkumy, vymýšleli si hry, chodili do města nebo jen tak vysedávali a povídali si. Naše hovory se točily kolem toho, co pro nás bylo důležité: ostatní kamarádi, holky, škola, společenské události, atletika, budoucí povolání a spousta dalších témat. Naše přátelství bylo povětšinou velice zdravé. Povzbuzovali jsme se navzájem, abychom byli lepší, silnější, moudřejší a dosáhli svého potenciálu. Navzájem jsme jeden druhého bránili a pomáhali si v těžkých situacích. Zkrátka můžu říct, že jsem s nimi byl moc rád.

A co vy? Popřemýšlejte o svých přátelích v minulosti. Zeptejte se sami sebe, co jsou klíčové faktory přátelství? Jsem si jist, že se shodneme, že je to fakt, že spolu rádi trávíme čas, rozumíme si, navzájem na sebe spoléháme. Nicméně to nejdůležitější bude asi pro nás všechny to, že jsme spolu rádi.

Bible mluví o přátelství v dobrém světle. Jeden z mých oblíbených veršů je „Stejně jako vonná mast a parfém poskytují potěšení smyslů, tak i přátelství občerstvuje duši“ (Příslaví 27,9 The Message). Nejsme stvořeni k tomu, abychom žili sólo. Společnost druhého člověka nás povzbuzuje. Byl to hlavní článek, který chyběl v původním Božím stvoření. Bůh prohlásil: „Není dobré, aby byl člověk sám“ (1. Mojžíšova 2,18). Byli jsme stvořeni k Božímu obrazu, což znamená i touhu po přátelství a radost z něj.

Existuje však i druhá strana. Ježíš, Jakub i Jan mluví o jednom konkrétním přátelství nemile. Poslechněte si opět slova apoštola: „Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím.“ (Jakubův 4,4). Tento tón není jen nemilý, je přímý, nevybíravý a přísný! Takže jaké jsou znaky toho, že člověk vstupuje do vztahu se světem?

Typická aféra

V poslední kapitole jsme zjistili, že se slovo *philia* vykládá jako „být přítelem“ nebo „spřátelit se“ a nese v sobě myšlenku „milovat a být také milován“. Encyklopedie biblických slov dále uvádí: „V dobách starého Řecka byla myšlenka přátelství velmi rozvinutá. *Philia* ... se používalo v širším smyslu a znamenalo „známost“ stejně jako v užším smyslu osobní a hluboké, velmi opravdové a zavazující náklonnosti. V podstatě slovo, které zde Jakub používá, se vztahuje na široké spektrum přátelství. Všichni víme, že existuje několik úrovní vztahů, a přátelství, o kterém mluví Jakub, potvrzuje toto pravidlo. Celé spektrum přátelství je tedy přímo spojeno s nevěrou.“

Cizoložství vůči Bohu je malinko odlišné od typického scénáře nevěry ženatého muže, takže si projdeme jednotlivé kroky v typické aféře. Ve většině případů spolu neskončí manžel a jeho milenka v posteli hned na prvním setkání. Vždy tomu předchází dvoření, ať záměrné či nezáměrné.

Začíná to jednoduše tím, že se setkají a *seznámí se*. Může k tomu dojít prostřednictvím nějaké sociální sítě či osobně. Při seznámení přeskočí jiskřička. Zájem muže často pramení z nenaplněné intimity s jeho vlastní partnerkou. Méně často je poháněn jeho touhou po více fyzických a citových propojeních. Počáteční vztah se zdá být nevinný, ale při každém dalším kontaktu se zájem obou stran stupňuje. Nakonec si vymění telefonní čísla a e-mailové adresy.

Jak si muž se ženou vyměňují textové zprávy, e-maily, telefonní hovory nebo při „příležitostných setkáních“ náklonnost stále sílí. To prohlubuje úroveň jejich vzájemné konverzace. Navzájem po sobě touží, ale ani jeden to nepřipustí. Nevyslovená přitažlivost jen dodává vzrušení novému, rozvíjejícímu se vztahu. Již dávno překročili hranici přijatelného přátelství.

Nakonec si naplánují zajít o krok dál. Jít na kávu, na oběd či setkat se na odlehlém místě. Obvykle je to právě chvíle, kdy jejich pocity vůči sobě navzájem vyjdou najevo.

On na ni nyní musí neustále myslet a touží být s ní. Sní o tom, jak být spolu, aniž by o tom manželka a přátelé věděli. Začíná plánovat. Jeho srdce již netouží po jeho manželce, ale po této ženě. Ve společnosti své manželky je ve skutečnosti nepřítomen, protože jeho myšlenky i představivost patří jeho milence. Je jen otázkou času, kdy spolu skončí v posteli.

Kde to začalo? Začalo to u nepatřičných myšlenek a konverzací ve fázi seznamování. Kdy se to stalo cizoložstvím? Bylo to ve chvíli, kdy si vyměnili osobní informace nebo kdy se setkali o samotě? Nebo ve chvíli, kdy se jí poprvé dotkl? Nebo po prvním polibku? Nebo ve chvíli, kdy se svlékli a měli spolu sex?

Ve skutečnosti k němu došlo dříve než všechny tyto rozcestníky. Ježíš do této záležitosti vnesl světlo, když důrazně řekl: „Nemyslete si, že jste uchovali svou čest jen tím, že jste se vyvarovali nemanželskému

loži. Vaše srdce lze zkorumpovat chtíčem mnohem rychleji, než vaše tělo“ (Matouš 5,28 The Message). Srdce je místo, kde skutečně žijeme. Vnější skutky jen následují. K cizoložství došlo v tu chvíli, kdy se náklonnost muže obrátila vůči této ženě, někdy na počátku *seznamování*.

Přátelství se světem

Svět nás láká pryč od naší „první lásky“ podobným způsobem. Začne tím, že v nás vyvolá zájem. Může to být pomocí humoru, potěšení, pohodlí, vzrušení, intrik, úspěchu nebo čehokoli jiného, co je přitažlivé. Je to stejné jako v příkladu, který jsem právě uvedl. K fázi seznámení může dojít prostřednictvím nějakého média nebo osobně. Často k němu dochází právě kvůli nedostatku naplnění ve vztahu s Bohem. Ztratili jsme nadšení z Jeho přátelství. Náš čas společenství s Bohem je suchý a nudný. Naše potřeba po společenství nás táhne jiným směrem.

Přitažlivost světa roste, věnujeme-li jí čas. Než se nadějeme, přichytí naše myšlenky a pocity. Prozkoumáme-li Pavlova slova dvěma různými církvím, nalezneme varování, které, poslechneme-li je, nás uchrání od sklouznutí do cizoložství se světem:

Jestliže jste tedy s Kristem vstali, *usilujte* o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici. *Myslete* na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu.

(Koloským 3,1-3)

Přečetli jste si jeho slova pozorně? Pokud ne, podívejte se na ně znovu a věnujte pozornost obzvlášť dvěma slovům napsaným kurzívou. *Usilujte* *myslete* na... . Naše *mysl* je upřena na to, o co *usilujeme*. Než se posuneme dále, prozkoumejme blíž Pavlova slova Římanům. Opět hledejte slovo mít na mysli, *myslet*:

Ti, kdo jsou živi podle těla, *mají* na *mysli* věci těla; ale ti, kdo jsou živi podle Ducha, *myslí* na věci Ducha. Myšlení těla znamená smrt, myšlení Ducha život a pokoj. Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu...

(Římanům 8,5-7)

Jen pro zajímavost si povšimněte slova *nepřátelství*. Je to totéž řecké slovo, které použil Jakub ve 4. kapitole 4. verši. Slovo echthra. Strongův slovník je vysvětluje jako „nepřátelství ... důvod k opozici“. Opět zde Pavel hovoří k věřícímu, který se zaplétá se světem.

Nejen má láska k Lise mě chrání od cizoložství vůči ní. Je to také fakt, že nechci čelit jejímu hněvu. Stal bych se terčem jejího nepřátelství. Nechci, aby ta, kterou miluji, byla vůči mně nepřátelská, rozzlobená a zklamaná. Nicméně by to byla maličkost ve srovnání s tím, o čem mluví Pavel a Jakub, neboť žádný křesťan, který je při smyslech, by chtěl čelit Božímu nepřátelství. (Pamatujte, že jak Jakub, tak Pavel mluví ke křesťanům.)

Jonáš čelil Božímu nepřátelství a skončil v žaludku velké ryby. Čelil mu i Samson a upadl do otroctví a přišel o zrak. Čelil mu Eli a zemřel stejný den jako jeho synové. Máme i další příklady, jako třeba Saul, Balám, Joáb, Alexandr mědikovec a mnoho dalších. Chtít rozhněvat Boha je špatný nápad.

Pokud byste rádi více příkladů, zvažte v Novém Zákoně Ježíšova slova církvím v knize Zjevení. Byly to opravdové církve se znovuzrozenými věřícími. Jedné církvi, která zkompromitovala svůj vztah, hrozil, že pohne jejím svícem (viz Zjevení 2,5). Jiné církvi se dostalo varování, že Bůh „s nimi bude válčit“ (viz Zjevení 2,16). Další církev dostala varování „nemocné postele“ a „velkého soužení“ (viz Zjevení 2,22) a jiné řekl, že ji „vyvrhne“ ze svých úst (viz Zjevení 3,16). Podtrženo a sečteno: Boží nepřátelství určitě není to, co bychom chtěli!

Všimněte si v Římanům 8,5 fráze „mají na mysli“, „mají mysl nastavenou na“. Klíčovým slovem je *mít nastaveno na*. Podívejme se na tento slovní obrat. Řekněme, že je zima a máte doma termostat nastavený na 21 °C. Venkovní teplota je – 20 °C. Někdo z vaší rodiny ve spěchu odejde a zapomene dobře zavřít dveře. Odjede pryč a za několik minut vítr rozrazí dveře dokořán. Vy jste v jiné části domu, ale zanedlouho pocítíte, že teplota v domě radikálně poklesla. Začnete hledat důvod proč, až najdete otevřené vchodové dveře, kterými se dovnitř valí ledový vzduch. Okamžitě dveře zavřete, ale v tu chvíli již teplota v domě poklesla na 15 °C. Co se stane potom? Jakmile poklesne teplota, dá termostat signál kotli, který se spustí a topí tak dlouho, dokud se teplota v domě nedostane opět na *nastavenou* hodnotu. Aniž byste se museli nějak vědomě do celé věci zapojovat, vrátí se teplota na 21 °C.

Vraťme se nyní k našemu příkladu muže, jenž spáchal cizoložství. Před mnoha lety, když se dvořil své manželce, byla jeho náklonnost a touhy nastavené na ni. Snil o tom, jak je s ní, jak spolu prožívají důvěrnosti a jak ji nakonec požádá o ruku. Myslel na ni, když se probouzel, když byl v práci, když zůstal trčet v dopravní zácpě, a obzvláště když si v noci lehli do postele. Jednoduše řečeno nemusel svou mysl za určitým účelem používat, protože se jeho myšlenky automaticky vracely tam, k čemu byly nastaveny. K ní.

Jeho kamarádi jej často přistihli, jak je duchem nepřítomen při rozhovorech, a říkali mu: „Hej, chlape, na co myslíš?“

Zahanbeně se jim omlouval: „Sory, kluci. Mám toho hodně, na co musím myslet.“ Neřekl pravdu, aby kamarády nezarmoutil, že i když je s nimi, myslí pořád na ni. Jeho myšlenky byly *nastaveny*.

O mnoho let později po zasnubách, po svatbě, poté, co se narodily děti, ocitne se v cizoložné aférce s jinou ženou. Rozvinul se stejný příběh. Neustále musí myslet na svou milenkou. Když se nemusí soustředit, myšlenky se ubírají ke svému *chybnému nastavení*.

Dokonce i ve společnosti své manželky patří jeho náklonnost jeho milence. Usiluje o ni a touží po ní, protože tak nastavil svou mysl. Stejně jako se termostat automaticky sepne, aby dosáhl nastavené teploty v místnosti, vrací se mysl chybně k tomu, k čemu byla *nastavena*.

Jak se to týká věřících? Když jsme na začátku spasení, jsme doslova přemoženi láskou. Myslíme na Ježíše, když se probudíme, při snídani, v autě, v práci, během oběda, po práci, když jsme sami a obzvláště když ležíme večer v posteli. Toužíme po společenství s Jeho Duchem. Nedočkávkou vyhlížíme příští bohoslužbu, okamžiky, kdy o Něm budeme moct mluvit a sdílet se s ostatními nebo kdy si budeme moct popovídat s jinými křesťany o Božích cestách. On zkrátka pohltí naše myšlenky. Naše náklonnost je nastavena na Něj.

Pak uběhne nějaký čas. Kdysi jsme se těšili na bohoslužbu, zakoušeli Boží přítomnost, uctívali Jej a poslouchali Boží Slovo. Nyní jsme tam fyzicky přítomní, ale ve skutečnosti tam vůbec nejsme. Naše myšlenky velice snadno sklouznou k oblíbenému sportovnímu týmu, výprodeji v nedalekém obchodním domě, nadcházejícímu setkání, k obchodnímu jednání, které visí ve vzduchu, večírku, na který jsme byli pozváni, a k mnoha dalším věcem. Co se to stalo? Jen vám utekly myšlenky nebo se vaše mysl vrátila k tomu, na co je *nastavena*? K tomu, o co horlivě *usilujete*? Nezapletli jsme se nevědomky s jinými milenci?

Můj příběh

Rád bych se s vámi podělil o svůj příběh. Chodil jsem na univerzitu v Purdue a během druhého ročníku za mnou do pokoje přišli dva bratři z chlapeckého spolku a podělili se se mnou o evangelizační čtyři duchovní zákony. Otevřely se mi duchovní oči a odevzdal jsem život Ježíši. Během mžiku jsem vášnivě hořel pro Boha. Byl pro mě tak reálný a byl jsem do Ježíše velice zamilovaný a také hluboce vděčný za svobodu, kterou mi dal. Mluvil jsem o Něm s kýmkoli, kdo byl ochoten naslouchat, a dokonce i s těmi, kteří naslouchat nechtěli! Bratři ze spolku se mě dokonce snažili vyloučit, protože jsem o Ježíši mluvil s lidmi na všech našich večírcích.

S naším spolkem byl spřátelen spolek dívek, který se jmenoval „sestřičky“. Mezi nimi byly dvě pokrevní sestry a ty už spaly asi s šedesáti chlapci z našeho spolku. Jestliže kdy někdo chtěl sex, věděl, že tyto dvě budou snadno přístupné.

Několik z nás přivedlo jednu z těchto dívek k Ježíši a ta vedla během dvaceti čtyř hodin k Bohu i svou sestru. Aniž bychom jim museli říkat cokoli o jejich promiskuitním chování, okamžitě se přestaly s kluky ze spolku sexuálně stýkat. Místo toho těm, se kterými dříve spaly, začaly svědčit. Chlapci byli naštvaní. Na mě se pohlíželo jako na vedoucího našeho kruhu, protože jsem v té době vedl na chlapecké koleji biblickou skupinku.

Nakonec za mnou přišel místopředseda našeho spolku a řekl mi: „Johne, my tě vyloučíme“. A potom dodal, a jsou to jeho opravdová slova: „Proč nemůžeš být stejný jako ostatní křesťané v našem spolku?“ Mluvil o chlapcích, kteří v neděli chodili do církve, ale smilnili se svými dívkami, na večírcích se opijeli a účastnili se všeho toho ohavného chování, které v té době bylo na kolejích normální.

Bylo to drsné, ale i když mi druhý nejvyšší z našeho chlapeckého spolku slíbil, že mě vyhodí, nikdy k tomu nedošlo. Přivedli jsme už k Bohu až příliš mnoho lidí a ti stáli za mnou.

O několik měsíců později, než jsem se setkal s Bohem a zamiloval se do Něj, začala fotbalová sezóna. Už jsem teď byl ve třetáku a, stejně jako v předchozích letech, zařídil jsem si permanentky na všechny naše zápasy. Během předchozích dvou let jsem nezmeškal ani jediný. Teď jsem byl však tak nadšený z Ježíše, že jsem čas, kdy byl zápas, využíval ke studiu Bible. Na chlapecké koleji byl klid, protože byli všichni kluci na zápase. Byla to příležitost ke skvělému času ztišení před Bohem a k modlitbám. Nikdo mi neřekl: „Neměl bys už na fotbal chodit“ a nikdy jsem si nemyslel, že by bylo něco špatného na tom, když bych na zápas šel. Ve skutečnosti jsem další rok na spoustu zápasů chodil. Ale během třetáku jsem tam nechodil, protože to pro mě byla příležitost

být s Bohem. Horlivě jsem Jej toužil znát. Moje mysl byla zaměřena na to, co je nahoře.

Než jsem v Purdue absolvoval mechanické inženýrství, spoustu z mých bratrů ze spolku i dalších studentů poznalo Boha, včetně mé budoucí ženy, Lisy, která v té době platila za jednu z nejdivočejších holek na koleji. Moje vášnivá láska k Ježíši byla nakažlivá a lidé mě buď milovali, nebo nesnášeli. Neexistovala žádná střední cesta. Pokud jste se seznámili s Johnem Beverem, brzy jste zjistili, kde jsem měl své srdce i mysl, protože ze mě moje horlivost přímo tryskala. Nebylo to jiné než s člověkem, který je zaníceným fanouškem sportovního týmu, nebo klukem, který se po uši zamiloval do nějaké holky.

Pak jsem se odstěhoval do Dallasu v Texasu. O šest měsíců později se tam přistěhovala i Lisa a brzy nato jsme se vzali. Pracoval jsem pro společnost Rockwell International jako inženýr. Mysleli si, že jsem docela výřečný, ale nechápali, proč se nepřipojuji k jejich přisprostlým vtipkům, nemístným debatám a vysedáváním po barech po práci. Protože jsem však byl v profesionálním prostředí, byly mé názory a mé chování tolerovány více než v bratrském spolku.

O dvacet dva měsíců později mě požádali, abych se stal zaměstnancem naší církve. Byla to jedna z největších církví ve Spojených Státech a působila i mezinárodně. Měla více než čtyři sta zaměstnanců, které podporovala ve službě, a když mě požádali, abych se stal jedním z týmu, bylo to pro mě přímo nadpřirozené. Připadalo mi, že větší už může být jen jít do nebe! Myslel jsem si, že mé pronásledování skončilo, protože nyní budu pracovat s křesťany. Už nebudu čelit nekonečným bitvám, které jsem musel vést jako člen bratrstva nebo v Rockwell International.

V té době byli dallaští Cowboys jedním z nejlepších týmů v Národní fotbalové lize. Protože jsem však vyrůstal v Michiganu, nebyl jsem jejich velkým fanouškem. Slyšel jsem však, jak se o nich lidi ve vedení církve baví každé pondělí. Sešli se u kafe a povídali si velmi horlivě o všech šancích a gólech, o skvělých hráčích, o vítězství i o porážce.

Ze zvědavosti jsem je začal sledovat v televizi. Začalo to tím, že jsem se podíval na kousek hry, jeden nebo dva poločasy. Bavilo mě Cowboys sledovat, protože to bylo vzrušující. Mělo to i jiné plus. Měl jsem nyní příležitost inteligentně se pobavit o zápase s chlapy v církevní kanceláři.

Vše to začalo zdánlivě nevinně a neškodně. Po čase však můj zájem o Cowboys zesílil a já musel sledovat celý zápas. Zjistil jsem, že zaníceně mluvím s televizí, povzbuzuji a někdy dokonce křičím na hráče. Nakonec jsem se dostal do bodu, kdy jsem neprošvihnul jediné utkání. Dokonce i když sezóna skončila, povídal jsem si dál s kolegy a přistihl se, jak vášnivě vedu rozhovory o tom, jak úžasná a dobří budou Cowboys v příští sezóně. Docela často jsem na ten tým myslel, dokonce i když jsem neprobíral jeho výsledky. Byl jsem nyní fanda na sto procent!

Jakmile začala sezóna, pohltilo mě vzrušení. Každou neděli jsem spěchal z církve domů a zapínal televizi dřív, než jsem se stačil převléknout. Někdy jsem seděl doslova přilepený k televizi, i když jsem se v obleku a kravatě cítil nepohodlně a neuvěřitelně jsem potřeboval jít na záchod. Nechtěl jsem zmeškat ani minutku hry.

Převlékl jsem se až o poločase. Pokud s něčím potřebovala Lisa pomoci, mohla na to zapomenout. „Miláčku, hrají Cowboys“. Obědvali jsme o poločase nebo až utkání úplně skončilo, což bylo ještě lepší. Nikdy během hry.

Znal jsem veškeré výsledky. Pečlivě jsem studoval tabulky a neustále přemýšlel, jak by si mohli Cowboys vést ještě lépe. Já jsem byl ten, kdo v práci naše rozhovory vedl. Vychloubal jsem se výkony jednotlivých hráčů. Rozhovory už nebyly jen v pondělí, ale po celý týden. Někteří lidé u nás v církvi měli permanentky a já jsem vyskočil při každém pozvání jít se na hru přímo podívat.

Přeskočíme teď v rychlosti další sezónu o rok později. Před malou dobou jsem se modlil modlitbu, o které jsem si myslel, že je docela

jednoduchá a zdánlivě nedůležitá. Nicméně jsem pak zjistil, že mi změní život. Modlil jsem se: „Pane, prosím Tě, očisti mi srdce. Chci být svatý, oddělený pro Tebe, takže jestliže je v mém životě něco, co Tě netěší, odhal mi to a odstraň to.“ Netušil jsem, jak hluboká tato modlitba bude a co mi bude odhaleno.

Fotbalová sezóna se blížila ke konci a začínala play off. Ten den se mělo hrát klíčové utkání. Cowboys hráli s Philadelphia Eagles. Vítěz tohoto zápasu pak postupoval do play off a poražený končil. Byl jsem přilepený k televizi. Neseděl jsem na gauči, ale stál jsem. Bylo to nerozhodně a to se nedalo sedět! Zbývala už poslední část hry, posledních osm minut. Cowboys o čtyři body prohrávali a jejich kapitán přiměl celý tým, aby se posunul do zadní části hřiště. Chodil jsem nervózně sem a tam a během hry jsem frustrovaně křičel, když se jim něco nepodařilo, a radostně výskal, když zahráli dobře. Napjetí bylo neúnosné.

Z ničeho nic bez varování mě Duch Svatý vedl k modlitbě. Přemohl mě náhlý pocit: „Modli se, modli se, modli se!“ Bylo to břemeno a bylo velice silné a mocné hluboko v srdci. Zjistil jsem, že takový pocit přichází, když Duch Boží touží získat mou pozornost a chce, abych se modlil.

Lisa nebyla nikde poblíž, a tak jsem nahlas řekl: „Pane, už zbývá jen osm minut hry. Až to skončí, pak se budu modlit.“ Nutkání pokračovalo, neustávalo.

Uběhlo několik minut. Hledal jsem nějakou úlevu, a tak jsem vykřikl: „Pane, budu se modlit klidně pět hodin, až ten zápas skončí. Už zbývá jen šest minut!“

Míč se pohyboval směrem k zadní části hřiště. Věděl jsem, že to dokážou otočit a toto důležité utkání vyhrát. Nicméně nutkání modlit se mě neopustilo. Ve skutečnosti bylo stále silnější. Byl jsem frustrovaný. Nechtěl jsem se na zápas přestat dívat. Řekl jsem nahlas:

„Pane, budu se modlit až do večera, klidně i celou noc, jestli je to to, co chceš!“

Sledoval jsem hru až do konce. Cowboys vyhráli a stadion jásal nadšením. Připojil jsem se k davovému veselí. Nicméně jsem učinil slib Bohu. Okamžitě jsem vypnul televizi. Šel jsem nahoru po schodech do své kanceláře, zavřel dveře a poklekl na zem, abych se modlil. Ale nutkání modlit se bylo už pryč. Nevnímal jsem žádné břemeno. Ani nejmenší náznak vedení k modlitbám. Nic.

Snažil jsem se ho opět přivolat. Snažil jsem se modlit, ale má slova byla prázdná a mělká. Netrvalo dlouho a došlo mi, co se stalo. Dal jsem přednost utkání dallaských Cowboys před Boží žádostí. Zabořil jsem obličej do koberce a zanaříkal: „Bože, kdyby se mě někdo zeptal: ‚Kdo je pro tebe v životě důležitější? Bůh nebo Dallas Cowboys?‘ Odpověděl bych bez váhání: ‚Bůh, samozřejmě‘. Ale právě jsem ukázal, kdo je důležitější. Ty jsi mě potřeboval a já se rozhodl pro fotbal. Prosím, odpusť mi!“

Okamžitě jsem ve svém srdci zaslechl: „Synu, nechci tvou oběť pěti hodin modliteb. Toužím po poslušnosti.“

Rozdělená věrnost

Přemohl mě zármutek nad tím, že jsem byl nevěrný Tomu, který za mě položil svůj život. A to vše kvůli něčemu z tohoto světa, něčemu, co nasýtí srdce, duši a myšlenky těch, kteří neznají jiný zdroj života. Má náklonnost zcela jasně patřila fotbalovému týmu.

Ve světle tohoto poznání se opět podíváme na Jakubova slova:

Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím. Či myslíte, že nadarmo praví Písmo: *„Žárlivě touží Duch, který v nás přebývá“*? Přiblížte se k Bohu,

a přiblíží se k vám. Očistěte ruce, hříšníci, a očistěte srdce, *lidé dvojí mysli (vaše věrnost je rozdělena mezi Boha a svět – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele).*

(Jakubův 4,4-5; 8)

Moje věrnost byla rozdělená. Věrnost se pozná podle rozhodnutí, která činíme, nejen pouze podle slov, která říkáme. Je mnoho mužů a žen, kteří tvrdí, že jsou věrní, ale jejich skutky dokazují opak. Mohl by to být důvod, proč Boží Slovo říká: „Mnoho lidí vyhlašuje svou oddanost, ale kdo najde věrného člověka?“ (Příslaví 20,6)

Když se vrátím ke svému příběhu, tak bych tenkrát plný přesvědčení prohlásil, že Ježíš je tím nejdůležitějším v mém životě, důležitější, než cokoli jiného! Nicméně mé rozhodnutí dokázalo opak. Skutky jsou na vyšší úrovni komunikace než slova.

Apoštol Jan zapsal novozákonní verzi verše z Příslaví 20,6: „Dítky, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě.“ (1. Janův 3,18) Pravda je, že tým dallaských Cowboys zabral místo mé první lásky. Vyprovokoval jsem Ducha, jenž ve mně přebývá, k žárlivosti. Dokonce i když jsem četl varování v Bibli, byl jsem vůči nim slepý. Bůh byl milostivý a ukázal mi můj omyl.

Jan také napsal:

Dítky, uchraňte se model! (všeho, co by mohlo zabrat ve vašem srdci místo, jež patří Bohu – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)

(1. Janův 5,21)

Zde nás nevaruje Jakub, ale Jan, ten milovaný. Měli bychom zdůraznit, že toto jsou jeho poslední slova z celého dlouhého dopisu. V oněch dnech apoštolové nemohli telefonovat, poslat „smsku“, napsat něco na Facebook nebo přes noc vytukat e-mail těm, které milovali. Dopis byl velmi vzácný a zabralo hodně úsilí jej doručit. Pokud

jste tedy psali dopis inspirovaný Duchem Svatým, to nejdůležitější si určitě Bůh nechal na závěr.

K Jakobovi a Janovi se také připojil Pavel a zapsal varování, že nemáme dovolit světu, aby zabral místo naší věrnosti Ježíši. Píše:

„Nemůžete mít obojí. Jeden den hodovat s Pánem a hned další bydlet v brlohu s démony. Kromě toho Pán by to ani nesnesl. Chce nás – celé nebo nic. Myslíte si, že vám projde něco míň? Když se na to podíváme z jednoho pohledu, mohli byste říct: „Cokoli nám projde. Díky Boží nezměrné štědrosti a milosti přece nemusíme rozpitvávat a zkoumat každý skutek, abychom zjistili, jestli projde standardem.“ Nejde ale přece jen tak projít. Chceme přece žít dobře ...

(1. Korintským 10,21-24 The Message)

Nad těmito slovy úplně žasnu. Jsou pro dobu, ve které žijeme, naprosto přesná. Také se mi líbí Pavlova slova v překladu New Living: „Odvažujeme se vyvolat Pánovu žárlivost? Myslíte si, že jsme silnější než On? Říkáte: ‚Vše je mi dovoleno.‘ Ne vše je ale pro vás dobré“ (verše 22-23). Opět je zde zmíněna Boží žárlivost na nás.

Už žádný fotbal?

Nyní může vyvstat otázka: „Měl bych tedy vůbec sledovat nějaký profesionální sport? Měl bych se vůbec účastnit něčeho, co je z tohoto světa? Pokud ne, jak potom mohu v tomto světě žít a fungovat?“

Rád bych odpověď formuloval takto. Měl bych se jako ženatý muž vyvarovat jakéhokoli kontaktu s jinými ženami kromě své manželky? Odpověď zní ne. Jsem neustále ve společnosti žen. Když někam letím, sedím vedle nich v letadle. Právě v tuto chvíli píšu tuto knihu a v letadle sedí vedle mě žena. Pracuji s ženami. Na mnoha místech a při různých příležitostech se se ženami setkávám.

Jsem ženatý muž, ale snažím se být k ženám přátelský, obzvlášť protože se spousta z nich setkala se zneužíváním ze strany mužů. Až příliš často se stává, že žena degradovala na nějakou věc, která má uspokojit chtíč muže nebo není brána za muže rovnocennou. To mě vždy rozzlobí, protože vím, že Bůh stvořil oba, jak muže, tak ženu, ke svému obrazu. Obdaroval oba. Muže i ženu. Dal mysl Kristovu těm, co jsou s ním ve smluvním vztahu, a to jak muži, tak ženě. Neupřednostňuje muže před ženou, tak proč to tak v církvi děláme?

Nicméně si dávám pozor, abych své srdce neotevřel nějakým romantickým a nevhodným způsobem náklonnosti vůči jiné ženě. Mám s Lisou smlouvu. Když jsem si ji vzal, řekl jsem sbohem všem ostatním ženám na této planetě, chci-li to vyjádřit romanticky. Takže se k ostatním ženám chovám vhodným způsobem.

Pojďme to přirovnat k přátelství se světem. Pořád si dokážu užít fotbalový zápas, i když je těžké udržet můj zájem po celou dobu. Už tam není takové zanícení, jaké tam bylo v době, kdy jsem měl na mysli pouze Cowboys. Mým zájmem je nyní naplňovat Pánovy touhy. Mít rád svoji rodinu, starat se o ni, pracovat a pomáhat lidem, pracovat ve službě a naslouchat Boží moudrosti a Jeho radám je to, co má nyní celou mou pozornost a čemu patří celá má náklonnost.

Zažil jsem někdy dobu, kdy se mi v životě vymkly jiné věci? Ale ano! Duch Svátý mi vždy pomohl je rozpoznat, protože jsem ho o to žádal. Golf, filmy, dokonce i služba je jen několik z nich. Musel jsem s nimi jednat a na nějakou dobu je odříznout ze svého života, abych si všechno zase srovnal na správné místo.

Když se mi vymkl z ruky golf, vedl mě Duch Svátý, abych všechny své golfové hole dal jinému pastorevi. Proč mě o to Duch Svátý požádal? Jednoduše proto, že v životě toho pastora byl golf na správném místě, v mém ne!

Poté, co jsem rok a půl nehrál, vložil Pán profesionálnímu golfovému hráči na srdce, aby mi dal golfovou výbavu v hodnotě tisíců dolarů. Žasl jsem. Tento profesionální golfista a velký modlitebník mi řekl: „Johne, vím, že to mám udělat.“

O pár měsíců později mi řekl pastor, který pomáhal zakládat dnes největší církev na světě v Jižní Koreji, že mu Bůh vložil na srdce dát mi několik golfových holí. V tu chvíli jsem byl opravdu zmaten! Zeptal jsem se Pána: „Co se všemi těmi holemi budu dělat?“

„Jdi a hraj golf“ uslyšel jsem v srdci.

„Ale Ty jsi mě vedl, abych všechny své hole před rokem a půl rozdal.“

Zaslechl jsem Boha: „Golf už u tebe není na špatném místě. Nyní je to pro tebe odpočinek a radost.“

Od té doby tuto hru hraju. Bůh si ji použil nádherným způsobem k tomu, že mi přináší odpočinek a uvolnění. Je to také způsob, kdy trávím čas se svými syny, dalšími vedoucími církví a partnery ve službě. Ve skutečnosti jsme získali tři roky předtím, než jsem začal psát tuto knihu, více než tři miliony dolarů na misijní výjezdy pro naši službu Messenger International právě díky golfu a různým golfovým turnajům, které jsme pořádali s přáteli a partnery. Kdybych golf ze svého života nadobro odřízl, nikdy by k tomu nedošlo.

Nikdy bychom se neměli bát, když od nás Bůh žádá poslušnost. Ve skutečnosti je snadné poslechnout Jež, když se Jeho žádost shoduje s naší vášní. Jinak je to otročina.

Zbožný zármutek

Jakub vysvětluje zcela jasně, co v Duchu Svatém vyvolává žárlivost. Je to přátelství se světem. Již jsem vysvětlil jednu část toho, co toto přátelství znamená, ale jsou i další aspekty. V příští kapitole se budeme bavit o jeho příčině a kořenech, ale v tuto chvíli je důležité mluvit o tom, jak reagovat, jestliže jsou naše zájmy nasměrovány špatným směrem. Pojďme si prostudovat Jakubovu radu věřícím, kteří k tomuto nepatřičnému vztahu se světem sklouzli:

Očistěte ruce, hříšníci, a očistěte srdce, lidé dvojí mysli. Pociťte svou ubohost, naříkejte a plačte. Váš smích ať se obrátí v nářek a vaše radost v sklíčenost.

(Jakubův 4,8-9)

Jakmile mi Bůh odhalil, co jsem udělal, když jsem dal přednost Cowboys před modlitbou, zakusil jsem hluboký zármutek a smutek. Uvědomil jsem si, že jsem zranil Toho, kdo za mě dal svůj život tím, že jsem měl nepatřičný „vztah“.

Nedávno jsem se bavil s mužem, který se dopustil cizoložství vůči své manželce a byl opět obnoven. Vyprávěl mi, jak hřešil po dobu šesti měsíců, a když o tom mluvil, hořce plakal. Je to silný muž, kdysi hráč amerického fotbalu, úspěšný podnikatel a určitě to není plačtivý typ. Žasl jsem, když jsem tohoto „chlapa“ pozoroval, jak pláče. Neplakal kvůli tomu, že by necítil Boží odpuštění nebo odpuštění své ženy. Plakal kvůli tomu, co udělal osobě, kterou hluboce miloval. Rmoutil se nad tím, že jí způsobil takovou velkou bolest. Vážil jsem si hloubky jeho citu a zájmu o jeho manželku.

Postoj tohoto muže ukazoval určitou pravdu. Stejně chování by měl vykazovat věřící, který vstoupí do nepatřičného vztahu se světem. Jak píše Jakub: „Váš smích ať se obrátí v nářek a vaše radost v sklíčenost.“

Tento muž své ženě nepřičítal žádnou vinu a bylo mu to opravdu líto. Bylo občerstvující pozorovat jeho opravdovou pokoru. Mluvil jsem i s dalšími lidmi, kteří spáchali vůči svým partnerům cizoložství, ale jejich reakce byly odlišné. Nějak do svého „přiznání“ a „svědectví“ nakonec vždy zamíchali to, že jim jejich partner neprojevoval dostatek něhy, a jeho či její chyby uváděli jako důvod pro své cizoložství.

Bible hovoří o zbožném zármutku a zármutku podle světa (viz 2. Korintským 7,10). Král David byl příkladem zármutku podle Boha. Byl hluboce zarmoucen, protože zranil Toho, kterého miloval, tím, že se dopustil cizoložství a vraždy. Volal: „ Proti tobě samému jsem zhřešil, udělal jsem to, co je zlé v tvých očích.“ (Žalm 51,6) Plakal

a rmoutil se zatímco ležel tváří k zemi, po celé dny a bylo mu jedno, co si o tom, jakým způsobem se rmoutí, myslí ti, co mu slouží. Nechtěl si zachovat důstojnost, byl naprosto zdrcen. A pak byl obnoven.

Král Saul byl jiný. I on zranil Boží srdce tím, že se rozhodl sytit se tím, čím se sytí svět (uspokojením a pýchou), místo aby poslouchal Boží Slovo. I on litoval toho, co učinil. Jeho zármutek však obsahoval skutečnost, že byl přistižen a na veřejnosti zostuzen před těmi, kteří jej měli respektovat. Proto nesl následky, jež se týkaly jeho vlády. Saulův zármutek byl podle světa. Nevyšel z něj čistý, jako David nebo ten bývalý hráč fotbalu. Saul byl ve svém přemýšlení podveden a znečištěn. Na krátkou dobu se změnil, ale nakonec vyšly najevo jeho pravé motivy: pýcha a sebeuspokojení. Jeho smýšlení se nikdy opravdově nezměnilo.

Apoštol Pavel prohlásil: „Zármutek, který je podle Boha, působí pokání k záchraně“ (nás vede pryč od hříchu – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele; 2. Korintským 7,10). Tento zármutek dává Bůh a pramení z naší lásky k Němu. Pokud milujeme to, co pro nás může udělat, víc, než milujeme Jeho samotného, pak nebude naše jednání jiné než Saulovo.

V dalších dvou kapitolách se podíváme na to, jak přátelství se světem ovlivňuje náš vztah s Bohem. Odhalíme spolu, jak moc nás stojí, když nahradíme to, co je od Boha, tím, co je dobré, a to jak na osobní úrovni, tak i na církevní. Než však otočíte stránku, bylo by dobré modlit se a požádat Boha, aby vám pomohl rozpoznat jakýkoli nesprávný vztah se světem ve vašem životě.

Otče, ve jménu Ježíš Tě prosím, abys mne prozkoumal a poznal, abys prověřil mé cesty a motivy. Jestliže je v mém životě něco, co nahradilo mou náklonnost a lásku k Tobě, odhal mi to, prosím, svým Duchem. Nechci nechat nic schovaného. Ať Tě miluji opravdově a zůstanu člověkem, který se chopil sebezapření kvůli tomu, aby Tě mohl následovat a sloužit Ti, můj Pane Ježíši Kriste. O to prosím ve jménu Ježíš. Amen.

PRAVDA, KTERÉ SE VYHÝBÁME

Usilujte o ... posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána.
- Židům 12,14

Jak málo ví lidé, již si myslí, že svatost je nudná.
Když se někdo setká s tím opravdovým ...
je to neodolatelné.
- C. S. Lewis

Svatost. Zkuste jen zmínit toto slovo a uvidíte, jak se lidé zarazí a okamžitě změní téma. Pro mnohé v sobě nese něco špatného, protože to není „cool“ a mohlo by to ubrat něco dobrého ze života. Až příliš často se na ni pohlíží jako na synonymum toho, že si člověk zaslouží spasení skutky, nebo se zdá být určitým druhem zákonictví. Pokud zmíníte svatost, okamžitě uslyšíte protireakci: „Jsem svobodný a žiju v milosti Boží. Nepokoušej se mě přivést pod zákon.“

Nicméně svatost v novozákonním pojetí není ani náhodou spojována se skutky zákona nebo zákonictvím. Ve skutečnosti je to velkolepý způsob života, který je žádoucí na mnoha úrovních. V naší době je však bez pochyby velmi nepochopena.

Proč o ní nemluvíme?

Proč by se nějaké Boží dítě chtělo vyhnout hovorům o svatosti, když je nám výslovně řečeno: „Usilujte o ... posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána“? (Židům 12,14) Zachytili jste přímou tohoto výroku? Bez svatosti nelze spatřit Pána! To si zaslouží celou mou pozornost. Vaši také?

Vezměme v úvahu prezidenta Spojených Států. Protože jsem občan tohoto národa a on je vůdcem našeho národa, mám s ním „vztah“. Jsem podřízen jeho vládě a autoritě a ovlivňují mě jeho rozhodnutí stejně jako dalších 320 milionů Američanů. Přestože však s naším prezidentem mám tento vztah, až do dnešního dne mi nebyla poskytnuta výsada osobní audience u něj. Ve skutečnosti jsem ve svých padesáti letech nikdy neviděl žádného našeho prezidenta osobně na vlastní oči.

Na druhé straně je mnoho Američanů, kteří se s prezidentem setkávají pravidelně. Jsou to jeho přátelé nebo s ním úzce spolupracují. Ať už je to jakkoli, tito lidé znají muže z Bílého Domu mnohem lépe než já.

Stejně tak existují miliony křesťanů, kterým vládne Ježíš Kristus. Je to jejich Král. On je ochraňuje, zaopatřuje, miluje je a odpovídá na jejich modlitby. Otázkou však zůstává: „Setkávají se s Ním?“ Řečeno jinak: „Zakouší Jeho přítomnost?“ Podle Bible bychom ji měli zakoušet všichni. V listu Židům se píše: „Jsme schopni vidět Ježíše“ (2,9 AMP – rozšířený překlad Bible v angl. jazyce). Pavel se o této výsadě rozepisuje:

A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.

(2. Korintským 3,18)

„Pánova sláva“ je fráze, kterou lidé často nepochopí, a v dnešní době se moc nepoužívá. Asi bychom dnes spíše řekli „velikost Pána“. V našem dnešním jazyce Pavel říká: „Všichni, kteří máme odhalenou tvář, spatřujeme velikost Pána“.

I Ježíš identifikuje ty, již uvidí či budou zakoušet Jeho přítomnost. Při poslední večeři pronesl slova: „Už za malou chvíli mě svět nespatri, ale vy mě uvidíte, protože já jsem živý a i vy ožijete“ (Jan 14,19 The Message).

Máme zde dvě jasné skutečnosti. První je to, že vidět Boha je velmi reálný aspekt křesťanství. Druhá je to, že jej můžeme spatřovat způsobem, kterým ale svět nemůže.

Proč je důležité vidět Boha? Předně, stejně jako u prezidenta, pokud jej nevidáme, nemůžeme Jej poznat. Můžeme jen vědět, že existuje.

Je také druhý důvod, který je stejně důležitý. Když jej nebudeme spatřovat, nemůžeme být proměňováni k Jeho obrazu. Ve stejném verši, který byl před chvílí zmíněn, Pavel říká, že ti, kdo spatřují Pána, „jsou proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě“ (2. Korintským 3,18). Proměna je v životě věřícího nezbytná.

Už jste někdy potkali někoho, kdo prohlašuje, že zná Ježíše Krista a to už delší dobu, a přitom žije tak, jakoby se s Ním nikdy nesetkal? Proč je tomu tak? Tento člověk zkrátka nezakouší proces proměny. Není proměňován k Božímu obrazu.

Pavel předpovídal, že naše dny budou obtížné. Je zajímavé, že napsal, že tyto těžké doby nebudou pramenit z pronásledování pro víru, jako tomu bylo v jeho době, ale z vyznání křesťanů, kteří nebudou zachovávat Ježíšova slova. Budou se chovat stejně jako ti, již nemají žádný vztah s Bohem. Budou milovat sami sebe a své peníze, nebudou poslouchat rodiče, budou komunikovat velice krutým

způsobem, odmítnou odpustit, budou hledat svoji vlastní slávu a reputaci, zradí své přátele, budou milovat potěšení více než Boha ... a seznam pokračuje dál. Pavel jasně řekl: „ Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí.“ (2. Timoteovi 3,5). Moc, která jim bude cizí, je schopnost milosti proměnit nás, což je jádrem celého křesťanství. Rozšířený překlad Bible cituje: „Jejich chování popírá opravdovost jejich vyznání“.

Tito věřící jsou podvedeni, protože se budou „stále učit a nikdy nebudou schopni dojít k poznání pravdy“ (viz 2. Timoteovi 3,7). Jak jsem již řekl dříve, podvod s sebou nese jeden velký problém: je podvodný! Můžeme opravdu věřit tomu, že jsme s Bohem v pohodě, když tomu tak vůbec není. Mnoho takových „věřících“ chodí do sborů, na konference, večery uctívání, navštěvuje biblické školy a různé skupinky. Rádi se učí, ale jejich charakter a chování zůstávají nezměněny.

Rozhodující faktor

Zde je ten rozhodující faktor: jenom ti, kdo kráčí ve svatosti, uvidí Boha (budou moct vstoupit do Boží přítomnosti). Ježíš to nemohl učinit jasněji, když řekl: „ještě malou chvíli a svět mne již neuvidí, vy však mne uvidíte, protože já žiji a také vy budete žít. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje ... i já ho budu milovat a zjevím mu sám sebe.“ (Jan 14,19,21).

Slovo *zjevit se* se vysvětluje jako „učinit zjevným nebo zřejmým pro oči nebo porozumění; jednoduše ukázat.“ *The Complete Word Study Dictionary* definuje slovo *emphanizo* jako „učinit zřejmým, způsobit, aby viděl, ukázat“. Je ještě konkrétnější, když říká: „o člověku znamená nechat někoho důvěrně poznat a porozumět“.

Ježíš řekl, že jen ti, kdo zachovávají Jeho přikázání, jsou ti, kterým se dá poznat. Budou těmi, kdo Ho uvidí, kdo vstoupí do Jeho přítomnosti, a tudíž Jej důvěrně poznají. *Tato výsada není zaslíbena všem věřícím, ale pouze těm, kdo budou usilovat zachovávat Jeho Slovo. Těm, kdo budou usilovat o svatost.*

V 80. letech minulého století mě požádali, abych se staral o pastora největší církve na světě. Jmenoval se Dr. David Yonggi Cho a je ze Soulu v Jižní Koreji. V té době bylo v jeho církvi 750 tisíc lidí. Jednou z mých povinností bylo vozit jej z hotelu na službu. Byl jsem křesťanem jen několik let, takže jsem byl touto výsadou neskonale poctěn.

Dr. Cho cestoval s asi patnácti podnikateli z jeho církve. Ten hlavní vedoucí ke mně v den našeho setkání přistoupil a řekl mi: „Pane Bevere, Vy jste ten, kdo přiveze Dr. Cho na dnešní setkání, je to tak?“

„Ano, pane.“

S vážným pohledem odpověděl: „Pane Bevere, musím si s Vámi promluvit o něčem velice důležitém. Za prvé, nemluvte s Dr. Cho během cesty autem na setkání. On se nerad baví předtím, než má sloužit“. Nebyl to jediný pokyn, který jsem dostal, ale byl to ten nejdůležitější ze všech.

Ten večer jsem přijel k hotelu a čekal jsem v autě, dokud člověk, který Dr. Cho doprovázel, neotevřel dveře auta. Dr. Cho si sedl vedle mě na přední sedadlo a přítomnost Boží naplnila celý vůz. Bylo to neuvěřitelné. Boží majestát a láska byli tak skutečné a zjevné.

Jak jsme jeli, tekly mi po tváři slzy, přestože nejsem zrovna plačící typ. Asi v polovině cesty k sálu jsme museli zastavit na křižovatce a já už to déle vydržet nemohl. Udělal jsem to, co mi asistent říkal, že dělat nemám. S úctou jsem na svého pasažéra promluvil: „Dr. Cho, Boží přítomnost je v tomto autě.“

Podíval se na mě a řekl: „Ano, já vím.“

Strávil jsem s tímto mužem během jeho návštěvy hodně času. Hráli jsme spolu golf, vozil jsem ho i na jiné akce, šli jsme spolu na jídlo a také jsem ho odvezl na letiště. V každé situaci, ať už na veřejnosti či nikoli, byl Dr. Cho zbožný, upřímný a pokorný ve svém postoji i skutku.

Přemítal jsem o hodinách, které denně trávil s Bohem. Bylo zřejmé, že právě to byl důvod, proč byla přítomnost Boží v jeho životě tak silná. On se vsutku pevně chopil slov Ježíše.

Častokrát jsem zakusil Boží přítomnost podobným způsobem během bohoslužby, při modlitbách, když jsem si četl Boží Slovo nebo jen tak během dne. Rozumím tomu, proč Mojžíš pro tuto velkolepou přítomnost opustil úplně všechno. V mém životě bylo období, kdy byla Boží přítomnost vzdálená. Někdy to bylo kvůli tomu, že jsem nezachovával Jeho slova. Jindy jsem procházel žářem zkoušek. Chápu, že to druhé je nevyhnutelné, ale tomu prvnímu lze předejít.

Zjevit neznamena jen „vidět“, ale také v sobě nese vše, co být s Ním obnáší. Zjevit znamená přinést z neviditelné oblasti do viditelné, z neslychaného ke slýchanému, z neznámého ke známému. Je to chvíle, kdy se Bůh dává poznat naší mysli a našim smyslům. On dává důvěrné porozumění, poznání a náhled na Sebe sama a Svě cesty. Pisatel listu Židům popsal tuto výsadu jako ti, „kteří byli jednou osvíceni, okusili nebeského daru a stali se účastníky Ducha Svatého“ (6,4). Přestože je Boží zjevená přítomnost dostupná každému Božímu dítěti, jen ti, kteří jsou poslušní Jeho slov (kráčejí v opravdové svatosti), zakusí tuto výsadu.

Pavel cituje slova, která Mojžíš od Boha zaslechl. Tento výrok je neměnnou pravdou, která se nese vesmírem nejen po dobu staré smlouvy, ale také po dobu té nové. Je určen těm, kteří jsou již Jeho:

Proto ‚vyjděte z jejich středu a oddělte se,‘ praví Pán,
a nečistého se nedotýkejte; a já vás přijmu.

(2. Korintským 6,17)

Je to jasné. To, že nás Bůh zve do své přítomnosti, má podmínku. Není to automatické. Než nám je umožněna audience u Boha, musíme splnit Jeho žádost. Pavlův výrok je v naprosté shodě se slovy Ježíše. Překlad Bible The Message tento verš parafrázuje:

„Takže zanechte korupce a kompromisu. Zanechte je nadobro“, říká Bůh. „Nespojte se s těmi, kteří by vás znečistili. Chci vás cele jen pro sebe.“

Pavel pak uvádí naši správnou reakci na Boží podmíněný příslib:

... očistíme se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávajíc své posvěcení v báni Boží.

(2. Korintským 7,1)

Opět zde vidíme to, že záměrem opravdové svatosti je výsada být uvítán do projevené přítomnosti Boží.

Atmosféra nebo přítomnost?

Poté, co jsme viděli všechny tyto citáty z Nového Zákona od apoštolů, Ježíše a Otce, musíme se ptát, proč není tento důležitý aspekt novozákonního křesťanství mnohem častěji zmiňován, diskutován, vyučován a vyhlášován? Nemohlo by to být proto, že si nepřítel připravil chytrý plán, ve kterém nás vyzývá, abychom se chopili spasení ale bez opravdové svatosti, což nám pak brání spatřit Boha, a tudíž je pro nás nemožné nechat se proměnit? Tato úskočná strategie nepřítel se neobjevuje pouze na osobní úrovni, ale zasahuje také celé společenství věřících. Co se týče našich setkání, není možné, že jsme nahradili Boží přítomnost atmosférou?

Za posledních dvacet let učinila církev jeden z největších pokroků v oblasti vytváření atmosféry na našich bohoslužbách. Když člověk přišel před lety do typické církve, setkal se s podprůměrnou budovou, zastaralou výzdobou a nudnou službou. Hudba byla protivná, poselství podivné a irelevantní a naše oblečení (když budu mírný) přinejmenším nemoderní. V hudební oblasti nebo při předávání poselství jsme dovolili téměř cokoli, hlavně když to bylo všechno „ve jménu Pána“. Abych to řekl na rovinu, pro společnost jsme byli naprosto absurdní. Existovaly vzácné výjimky, ale takto vypadal standard před několika desetiletími.

Díky moudrým vedoucím se tento vzor změnil. Nyní se hraje kvalitní hudba, která je opravdu inspirovaná a relevantní. Církevní budovy jsou navrženy tak, aby byly pohodlné, vkusné a dobře osvětlené. Naše služby jsou úhledné a relevantní. Vytvořili jsme přitažlivé a zábavné prostory pro děti i mládež. Mnoho církevních budov má na chodbách kavárny a pěkně upravené prostory, kde se lidé mohou setkávat a povídat si, včetně velmi dobře vybavených knihkupectví. Bohoslužby vedeme takovým způsobem, aby už pro ztracené nebyly odpudivé. Jednoduše řečeno jsme vytvořili na našich setkáních skvělou atmosféru a věřím, že má Bůh z této výtečnosti radost.

Ale nestalo se nám to vnější hlavním cílem? Atmosféra je důležitá k tomu, aby lidi připravila na to, co je opravdu důležité. A to je Boží přítomnost. Atmosféru vytváří člověk. Hollywood, Las Vegas, Disney, Broadway a mnoho dalších v uměleckém průmyslu jsou mistři ve vytváření atmosféry a pocitů. Nepřizpůsobili jsme se jejich metodám? Stačí nám opravdu jen navodit a stimulovat pocity lidí, kteří na službu přijdou? Naplňuje naše svatyně opravdová přítomnost Boží nebo jen do oblasti křesťanství přinášíme to, v čem jsou ostatní tak dobří jinde?

Realita je taková, že *abychom byli změněni, potřebujeme Jeho přítomnost!*

Nemohl by to být důvod, proč máme ve svém středu lidi, kteří jsou nadšení z křesťanství, milují uctívat Boha a neustále se učí, ale nejsou proměněni? Pokud tomu je tak, pak jsou ale následky velice děsivé. Tito lidé nebudou proměněni k obrazu Ježíše. Před lety jsme tolerovali špatnou atmosféru, ale vzpomínám si, že jsem byl mnohokrát na bohoslužbě, kde byla nádherná Boží přítomnost. Nedokázal jsem vždy vysvětlit, jak se to stalo, ale byl jsem opravdově změněn.

A tak zůstává otázka, proč nemůžeme mít obojí? Jak dobrou atmosféru, tak Boží přítomnost? Nemusíme si vybrat jen jedno z těch dvou! Nicméně k tomu, abychom zakoušeli Boží přítomnost, musíme usilovat o svatost.

Na druhé straně způsobil důmyslný plán nepřítele, kdy zbavil křesťanství svatosti, to, že se mnohým, kteří jsou ztraceni, zdá být evangelium Ježíše Krista jen bezmocným náboženstvím a následování Ježíše nepřitažlivým, zatímco je to ve skutečnosti ten nejužasnější způsob života, který je možné zažít.

Co je svatost?

Co je tedy opravdová svatost? Řecké slovo je *hagios*. Thayerův Řecko-anglický lexikon Nového Zákona uvádí jednu definici jako „oddělit pro Boha, být jedině a výhradně Jeho“. Ve světle tohoto významu bych rád opět citoval Boží slova: „Nespojujte se s těmi, kdo vás znečišťují. Chci vás cele pro sebe“ (2. Korintským 6,17 The Message).

Když jsme se s Lisou vzali, stala se výhradně mojí a já se stal výhradně jejím. Byla mi odevzdaná, rozhodla se žít pro mě a já pro ni. Než jsme se s Lisou setkali a vzali, nehrál jsem žádnou roli v jejích tužbách a přáních. Zkrátka jsem ji neznal. Lisa nemá ráda tmavý nábytek, nerada sleduje profesionální sport a určitý druh filmů, neposlouchá jazz ani big band music, nerada jí dresing Tisíce ostrovů nebo plíšňový sýr a mnoho dalších věcí. Já jsem měl rád téměř všechno z předchozího seznamu. Nicméně poté, co jsme se vzali, jsem se těmto věcem vyhýbal, protože jsem věděl, že to nemá ráda. Bylo tolik jiných věcí, které jsme si mohli užívat společně.

Ba co víc, vyhýbal jsem se nevhodnému styku s jinými ženami. Než jsme se vzali, měl jsem spoustu kamarádek a bylo pro mě normální se s nimi bavit, setkávat, jít s nimi někam ven a dokonce i sem tam na rande. Ale v den, kdy jsem řekl své „ano“ Lise, se mé vztahy s těmito děvčaty navždy změnily.

Abych to uzavřel, byl jsem do Lisy vášnivě zamilovaný a bylo pro mě potěšením žít jen pro ni a pro to, co chce ona, a už ne pro to, co bych chtěl já.

Pozoroval jsem manžely, kteří si jen málo všímají tužeb svých manželek. Přemýšlí sobecky. Jsou v podstatě ženatí, ale nezakoušejí se svými ženami žádnou blízkou důvěrnost. Když vstoupíme do manželské smlouvy, zavazujeme se sloužit našemu partnerovi po zbytek života. V dobrém manželství již není žádný prostor pro sobectví.

Než jsme vstoupili do smluvního vztahu s Ježíšem, byli jsme z tohoto světa a ten nás miloval. Bylo pro nás naprosto normální žít podle toho, co těšilo naše tělo a líbilo se našim očím. Usilovali jsme o postavení, reputaci a cokoli jiného, co by nasýtlo naši pýchu a sobectví.

Nyní jsme se ale setkali s Ježíšem a vstoupili jsme do vztahu s Ním, a proto se musíme upřímně ptát, zda žijeme sami sobě nebo pro Něj? Můžeme být v podstatě „ve vztahu“ s Ježíšem a nezakoušet s Ním žádnou důvěrnost (nezakoušet Jeho projevenou přítomnost), což je to stejné, jako manžel, který žije sobecky jen pro sebe.

Pavel píše: „aby ti, kteří žijí, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel a vstal z mrtvých“ (2. Korintským 5,15). Toto je jediný způsob jak zakoušet zdravý vztah (a to nejen v manželství) s Bohem.

Pokud si znovu připomeneme, jak Jakub popisuje chování, které klasifikuje jako cizoložství se světem, zjistíme, že konfrontuje věřící, kteří se vrátili zpět k *sobeckému* způsobu života:

Máte-li však v srdci hořkou závist a soupeření (*sobectví*), nechlubte se a nelžete proti pravdě. To není moudrost sestupující shůry, ale pozemská, duševní, démonská. Vždyť kde je závist a soupeření (*sobectví*), tam je zmatek a kdejaká špatná věc.

Odkud jsou boje a hádky mezi vámi? Zdali ne odtud - z *vašich rozkoší*, které bojují ve vašich údech? Dychtíte, ale nemáte. Zabíjíte a žárlíte, ale nemůžete ničeho dosáhnout. Hádáte se a bojujete, a nic

nemáte, protože nežádáte. Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně, abyste to vynaložili na své rozkoše. Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím. (Jakubův 3,14-16; 4,1-4)

Všimli jste si, jak často jsou v těchto verších použita slova *sobectví*, *své rozkoše*? Jakub to činí záměrně, protože existují dva druhy chování: *dávání* a *braní*. Tak to zkrátka je. Braní je sobecké, světské a nevěrné vůči Bohu. Věřící, který žije tímto způsobem, je označen za cizoložníka a cizoložnici. Ježíšovy příkazy nejsou pro něj prvořadé. Místo toho je pro něj důležité to, *co chce on sám*.

Svět je hnán sobectvím a stejně tak i věřící, který není svatý. Není plně oddán Bohu, ale je ve svém chování zaměřen sám na sebe. A proto je také sváděn tím, co uspokojuje tělo a oči nebo přináší uznání, postavení a reputaci.

Hřích je vždy motivován sobectvím. Člověk, který krade, to dělá sám pro sebe. Člověk, který lže, to dělá, aby se ochránil nebo něco pro sebe získal. Člověk, který spáchá cizoložství, nemá na mysli svou ženu nebo děti, ale svůj vlastní chtíč. Člověk, který zavraždí, to udělá pro svůj zisk. Člověk, který neposlouchá autority, to dělá, protože věří, že on vše ví nejlépe a chce pro sebe to nejlepší. Člověk, který usiluje o popularitu a slávu, to dělá, aby nasytil svou nejistotu a pýchu. Ve chvíli, kdy jsem sledoval fotbalový zápas, odmítl jsem poslechnout Boží slovo, vypnout televizi a modlit se, dělal jsem to pro sebe.

Nová přirozenost

Občané tohoto světa jsou odkázáni k takovému chování, protože jim vládnou tělesné (sobecké) touhy a chtíce. Věřící byli z tohoto otroctví osvobozeni (viz Římanům 6,11-14). Syn nás vskutku vysvobodil!

Ve Starém Zákoně bylo lidem řečeno, že nemají páchat hříchy, ale nemohli poslechnout, protože měli hříšnou (sobeckou) přirozenost.

Starý Zákon tedy potvrzuje, že člověk nedokáže žít dobře v očích Boha jen ze svých vlastních schopností. Lidé jsou svázáni svými tělesnými touhami a tužbami, které jsou v protikladu k těm Božím.

My jsme však nové stvoření a jako takové máme novou přirozenost. Uvnitř jsme obživeni a přetvořeni k obrazu Ježíše. Máme vnitřní schopnost žít vskutku zbožný život. Podívejme se na Pavlova slova:

Toto tedy pravím a dosvědčuji v Pánu, abyste již nežili tak, jako žijí pohané, v marnosti své mysli. Mají zatemněné myšlení a jsou odcizeni od Božího života pro nevědomost, která je v nich kvůli zatvrzelosti jejich srdce. Otupěli a oddali se bezuzdnosti, aby s nenasytností páchali každý druh nečistoty.

(Efezským 4,17-19)

Nevěřící je otrokem tužeb svého těla. Jeho duch je mrtvý, bez života. Nemá vnitřní schopnost žít před Bohem správně. Je pro mě s podivem, když jsou křesťané šokováni chováním nevěřících. Neuvědomují si, že neobnovený člověk dělá jen to, co je normální pro jeho přirozenost. Hřeší. Je sobecký. Pokud má silnou vůli, dokáže na sebe nasadit správnou masku a tvářit se nesobecky. Nenechte se však podvést. Je stále vázán svou hříšnou přirozeností.

Pavel dále pokračuje, aby popsal skutečného věřícího:

... pokud jste jej vskutku slyšeli a byli v něm vyučeni tak, jak je pravda v Ježíši, že totiž máte odložit toho starého člověka, který žije podle dřívějšího způsobu života a hyne v klamných žádostech, obnovovat se duchem své mysli a obléknout toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy.

(Efezským 4,21-24)

Na rozdíl od nespasného člověka získal věřící novou vnitřní přirozenost. Je nám řečeno, že se jí máme poddávat a žít svatý život.

Křesťan má na výběr, který nevěřící nemá. Křesťan se může poddat mocné vnitřní přirozenosti nového stvoření nebo pokračovat dál v poddávání se tělesným touhám. Rozhodnutí je na nás.

Postavení versus chování

V tuto chvíli je nutné zachovat jasnost. Existují dva aspekty svatosti a Nový Zákon hovoří o obou. Zmatek vždy nastává, když je začneme plést dohromady.

První označuje naše *postavení* v Kristu. Pavel píše: „On si nás v něm vybral před založením světa, abychom byli *svatí* a bez poskvrny před jeho tváří v lásce“ (Efezským 1,4). Tato svatost pramení jedině z toho, co pro nás Ježíš udělal, a hovoří o našem postavení v Kristu. To bychom si nikdy nemohli zasloužit svým chováním. Je to Boží dar nám.

Když se Lisa stala mou ženou, nebylo to něco, co by si zasloužila. Bylo to spíše postavení, které získala, protože jsem jí dal své srdce. V naší smlouvě udělala ona totéž pro mě. Tečka.

Druhý aspekt svatosti je chování, které vyplývá z našeho postavení. Jakmile se Lisa stala mojí ženou, její chování v sobě neslo oddanost a věrnost vůči mně. Už neflirtovala s jinými muži ani s nimi nevyhledávala vytvářet vztahy. Její skutky byly v souladu s neoblomným vztahem manželky k manželovi. Samozřejmě jsem se jako její manžel choval stejně.

To je aspekt našeho vztahu s Bohem, který zde popisují. Petr to dotvrzuje:

Jako poslušné děti se nepřizpůsobujte dřívějším žádostem, jako když jste byli v nevědomosti, ale podle toho Svatého, který vás povolal, se i vy *staňte svatými v celém svém způsobu života*. Vždyť je napsáno: ‚Budte svatí, neboť já jsem svatý.‘ Jestliže vzýváte jako Otce toho, kdo nestranně soudí každého *podle jeho skutků*, prožijte v bázni čas svého přebývání v cizině.
(1. Petrův 1,14-17)

Je zřejmé, že Petr mluví k Božím dětem, ne ke ztraceným. Říká nám, že nás bude Bůh soudit či odměňovat na základě našich skutků, ne na základě našeho postavení v Kristu. Krev Ježíše nám odpouští naše hříchy, ale u Božích dětí dojde k určitému soudu toho, co jsme udělali. Pavel to potvrzuje v 2. Korintským 5,9-11. Žít vědomě v neposlušnosti není nic nedůležitého. Pokud patříme opravdu Bohu, měli bychom horlivě toužit nezraňovat Jeho srdce životem v hříchu.

Stejně jako Jakub a Pavel i Petr potvrzuje, že naše staré cesty byly motivovány sobeckými tužbami, a vyzývá nás, abychom byli svatí ve všem, *co děláme*. Zopakují to znovu. Mluví zde o našem chování a životním stylu, ne o našem postavení v Kristu. Ve stejné pasáži jiného překladu se říká, že musíme „být svatí ve všem chování a způsobu života“ (verš 15 AMP). Na tom, co Pavel myslí, není nic zamlženého nebo zastřeného. V souladu s Pavlem oznamuje Petr jednoduše, že pokud jsme byli spaseni milostí, máme dar nové přirozenosti a schopnost žít jinak než svět. Schopnost žít svatý život.

Připomeňme si Židům 12,14, kde jsme vyzváni, abychom usilovali o svatost. Nedávno jsem objevil kázání o tomto verši, které napsal Charles Spurgeon a které zaujalo mou pozornost. Z krátkého výňatku pochopíte proč:

Byly určité snahy, které vyvíjejí antinomisté (křesťané, kteří tvrdí, že díky milosti již nemusí poslouchat morální zákony – pozn. překladatele), aby zrušili přikázání / usilovat o svatost/, jež zde chce prosadit Duch Svatý. Prohlásili, že je to nečistá svatost Kristova. Copak nevědí, když takto mluví, že pronášejí zjevným pohoršením to, co je falešné? ... My máme následovat svatost. Musí se jednat o praktickou svatost, protiklad nečistoty, jak je napsáno: „Bůh vás však nepovolal k nečistotě, ale ke svatosti“. ... Toto je jiný druh svatosti. Je to v podstatě ... praktická, živá svatost, která je obsahem této výtky. Jedná se o přizpůsobení Boží vůli a poslušnost Pánovu příkazu.¹³

No teda! Je zřejmé, že církev nezakouší období oslabené svatosti poprvé. Toto Spurgeon vyučoval již v roce 1800. Když však založíme své porozumění na pravdě Bible, zjistíme, že se svatost vztahuje jak k tomu, kdo jsme v Kristu, tak k tomu, jak žijeme pro Něj.

Velmi důležité je toto: ani naše *postavení* v Kristu ani naše *chování* nevyplývá z toho, co jsme si zasloužili, a nepramení jen z našich zásluh nebo silných stránek. Obojí je výsledkem toho, co jsme zadarmo dostali. Nicméně pokud mluvíme o našem životním stylu, musíme spolupracovat a poddat se své nové přirozenosti, abychom vykazovali správné chování.

Další definice svatosti

Takže jak jsme právě zjistili, svatost znamená mnohem více než jen patřit Bohu. Hovoří o jednání, které je Bohem morálně přijatelné. Což nás přivádí k další definici svatosti. Řecké slovo *hagios* také popisuje „čisté, bezhříšné, správné“ chování. Tento význam tohoto slova některé lidi děsí, ale neměl by. Vysvětlím, co tím myslím, trapným příběhem, který se mi stal v dětství.

V naší rodině šesti dětí jsem byl jediný chlapec, takže jsem měl na starosti všechny práce venku, jako například umývání auta, sekání trávy, hrabání listí, odhazování sněhu a tak podobně. Protože jsem já i mí kamarádi měli moc rádi sport, bylo normální, že jsem všechno udělal velice rychle, abychom ještě měli čas na hry.

Bylo jaro a po dlouhé zimě začala opět růst tráva. S kamarády jsem domluvil, že si po škole půjdeme zahrát fotbal. Tráva už však trochu přerostla a byla příliš dlouhá. Večer předtím mi táta řekl, že než půjdu hrát fotbal s kamarády, musím trávník posekat. A že to musí být hotovo dřív, než přijde z práce domů.

Ze školy jsem hodně spěchal, převlékl jsem se a vytáhl z garáže sekačku. To jaro to bylo poprvé. Věděl jsem, že si musím pospíšet, protože se brzy objeví mí kamarádi a budou chtít hrát. Zatáhl jsem za

startovací lanko více než jednou. Motor nechtěl naskočit. Několikrát jsem zmáčkl sytič, abych do karburátoru dostal benzín. Tahal jsem za startovací lanko znovu a znovu, ale výsledek byl stále stejný. Nic.

Pomyslel jsem si: „Myslím, že teď už jsem karburátor benzínem přeplnil natolik, že budu muset pár minut počkat, než to zkusím znovu“.

Čekal jsem a mezitím jsem zkontroloval olej. Pak jsem znovu všechno zkontroloval, abych se ujistil, že je vše připraveno na nastartování. Vše vypadalo v pořádku. Jen jsem musel ještě pár minutek počkat. Počkal jsem a pak jsem to zkusil znovu. Motor zase nenaskočil.

Teď jsem byl vážně naštvaný, proto jsem zkontroloval svíčku, abych prověřil, zda není špatná. Vypadala dobře. „Co se děje?“ říkal jsem si. Každou minutu jsem byl více rozladěný. Jestli mi sekačka nenaskočí, neposekám trávu a táta nebude spokojen, takže si nebudu moct jít hrát fotbal s kamarády.

„Co budu dělat?“ přemýšlel jsem dál. „Jestliže zanesu sekačku do opravy, bude trvat až do večera, než ji opraví, a nestihnou si zahrát. Možná bych si mohl půjčit sekačku od někoho jiného, ale i to bude trvat dlouho.“ Měli jsme zahradnické nůžky, ale to by mi trvalo až do půlnoci, než bych každé stéblo trávy posekal. A i kdybych to zvládl, každé by mělo jinou délku a vypadalo by to strašně. Byl to hloupý nápad.

Byl jsem na ten krám naštvaný. „Přijdu dneska kvůli sekačce o dobrou zábavu“, pomyslel jsem si. Byla rozbitá a já jsem to věděl. Čelil jsem nemožné situaci. Neexistoval způsob jak trávu posekat včas a jít za svými kamarády.

Pak jeden kamarád, se kterým jsem měl jít hrát, přišel a zeptal se mě: „Johne, jsi připraven?“

„Ne. Táta mi řekl, že musím posekat trávu, než můžu jít na fotbal, ale sekačka mi nechce nastartovat“, odpověděl jsem. „Nemám čas nechat ji opravit ani si někde půjčit jinou nebo trávu posekat ručně. Dnes nebudu moct jít hrát.“

Můj kamarád, který byl trochu chytřejší než já, mi řekl: „Ukaž, já se podívám“.

„Jasně, mrkni na to!“ Byl jsem zoufalý.

Jako první otevřel nádrž. Podíval se do ní, začal se smát a řekl: „Vím, co je špatně, John. Nemáš v nádrži žádný benzín.“

Bylo to trapné, ale oddechl jsem si.

„Ty tele“, pomyslel jsem si. „To mělo být to první, co jsi zkontroloval!“ Okamžitě jsem naplnil nádrž a sekačka hned nastartovala. Rychle jsem trávník posekal a zamířili jsme na hřiště za ostatními.

Co to má společného se svatostí? Když vidíme slova čistý, *bezhříšný* a *správný* jako definice svatosti, jsme frustrovaní a myslíme si: „To není možné“. Je to proto, že se snažíme představit si život ze své vlastní síly. Je to ale, jako bychom se snažili posekat celou zahradu zahradnickými nůžkami včas, abychom mohli jít hrát fotbal. Naprosto nemožné! Dřív, než člověk poseká jen kousek zahrady, se setmí.

My však máme novou přirozenost, kterou můžeme přirovnat k zahradní sekačce. Nicméně pokud v nádrži nemáme benzín, jsme na tom stejně špatně, jako kdybychom ji neměli. Potřebujeme benzín, aby motor běžel.

V další kapitole zjistíme, co je palivem pro naši novou přirozenost a co nám dává schopnost kráčet s Bohem v čistotě.

PALIVO

Oznamujeme vám, bratři, Boží milost,
která byla dána sborům v Makedonii:
..... že ... podle své možnosti, ba i nad možnost ...
- 2. Korintským 8,1-3

... Buďte dokonalí ... není příkaz činit nemožné. Bůh z nás
učiní stvoření, které tento příkaz dokáže splnit.
- C. S. Lewis

Usilovat o svatost není samotným cílem. Je to vstupní brána do přítomnosti Ježíše. Mistr to řekl zcela jasně: „Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován od mého Otce; i já ho budu milovat a zjevím /dám se mu zřetelně poznat a ukážu se mu jako skutečný / mu sám sebe.“ (Jan 14,21 AMP). Důvěrně poznáváme Pána, když dodržujeme Jeho slova.

Pisatel listu Židům to dotvrzuje: „ Usilujte ... o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána.“ (Židům 12,14). Je to jednoduché. Žádná svatost, žádný Ježíš, žádný vstup do Jeho přítomnosti!

Svatost je celá o tom, že patříme výhradně Bohu a jsme oddělení pro Něj. Znamená to také být „čistý, bez hříchu, správný“. Obě tyto definice spolu souvisí. Patřit Bohu znamená žít pro Něj a těšit Ho svým chováním. Koloským 1,10 říká, že Bůh touží „abyste vedli život hodný

Pána a ve všem se mu líbili“. Koneckonců Ježíš se vrací pro slavnou církev, „která by neměla poskvřny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná“ (Efezským 5,27).

Je zajímavé, že toto je jednoduchá definice těch, pro které se Bůh vrátí. Přemýšlejte o tom. Bible nepopisuje Jeho nevěstu jako mocnou, organizovanou, se silnými vedoucími, která funguje správně, má úžasné uctívání nebo je radostná. Všechny tyto vlastnosti jsou skvělé, ale ta hlavní charakteristika, kterou očekává Bůh od své nevěsty, je to, aby byla „svatá a bez poskvřny“.

Další velice zajímavou skutečností je to, že svatost je přední vlastnost, kterou Bůh popisuje sám sebe. Prorok Izajáš i apoštol Jan psali o tom, že zahlédli Boží trůnní místnost. Oba dva si všimli mocných andělů, kteří Jej od věků obklopují a neustále volají: „Svatý, svatý, svatý“ (viz Izajáš 6,3; Zjevení 4,8). Nevolají „věrný“ nebo „milující“ či „štědrý“. Všechny tyto úžasné vlastnosti sice Bůh má, ale svatost je všechny převyšuje.

Dvě volby

Příkaz být *čistý, svatý* a *správný* však vyvolává odvěkou otázku: „Jak takto mohu žít?“ Ze své síly jsme to zkoušeli a uboze jsme selhali. Chtěli jsme poslouchat Boží zákony, které jsou vloženy do našeho svědomí (viz Římanům 2,14-15), ale opakovaně jsme neuspěli.

Pak přišla *milost*. Nemohli jsme si ji zasloužit dobrým chováním a stále to nejde. Nezasloužili jsme si ji a stále si ji nezasloužíme. Boží dar nám dokonale odpouští a bude odpouštět kdykoli zklameme. Naše hříchy nám byly odpuštěny!

Přestože máme toto nádherné poznání, jsme svou neschopností dodržovat Boží příkazy stále frustrovaní. Proč je to takový boj? Byli jsme znovuzrození a máme novou přirozenost, tak proč neustále padáme?

V tuto chvíli si myslíme, že snad máme na výběr, který nás z toho vyvede. Můžeme vyučovat, že se svatost týká pouze našeho postavení v Kristu, a zanedbávat všechny verše, které nás vybízí ke svatému chování, a tím tak utlumit jakékoli usvědčení. Můžeme se vymlouvat na naši nedokonalou proměnu, protože jsme koneckonců jen lidé a budeme neustále chybovat. Zaměříme se pouze na zkrácenou doktrínu milosti a na to, jak překrývá hříchy naší minulosti, současnosti a budoucnosti. Pokud budeme vyučovat pouze toto a věřit tomu, pak se chopíme falešné jistoty, protože tím utišíme své svědomí. Jestliže však ale začneme naslouchat svému srdci lépe, zaslechneme, že volá: „Musí být něco víc!“

Je smutné, ale mnoho lidí se uspokojilo s první volbou. Ve chvíli, kdy to učinili, opominuli celou hromadu novozákonních veršů, které nás vybízí ke zbožnému životnímu stylu. Mohl bych na toto téma vypsát spoustu stránek plných veršů, ale dovolte mi uvést jednu pasáž:

Moje děti, toto vám píši, abyste nezhřešili . . . A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: „Znám ho,“ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není. Kdo však zachovává jeho slovo, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou. Podle toho poznáváme, že jsme v něm. Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil on.

(1. Janův 2,1; 3-6)

Jan nenapsal: „Nedělejte si starosti, pokud zhřešíte, vždyť jsme jenom lidé“. Ne, bez obalu napsal: „abyste nezhřešili“. To by měl být náš cíl. Pokud jej mineme, pak máme krev Ježíše, jež nás očišťuje. Náš cíl je však žít jako žil Ježíš. Podle Bible to není snadný cíl. Ale rozhodnutí přehlížet opakovaný hřích jen proto, že jsme přece lidé, není v souladu se slovy Jana ani s jinými, četnými verši z Nového Zákona.

Nechybí něco? Cožpak Bůh předem neviděl naše dilema a nepřipravil nějaký plán? Ve skutečnosti to udělal! Je to ta volba,

o které se mluví mnohem méně, ale je v dokonalé shodě s celým Novým Zákonem. Je to aspekt milosti, kterého si nejsme vědomi. Je to palivo, jež pohání naši novou přirozenost. Jednoduše řečeno je to milost, která nám dává schopnost žít správný život.

Nepoznaná pravda o milosti

V roce 2009 provedli ve Spojených Státech průzkum, kterého se zúčastnily tisíce křesťanů. Dotazovaní byli znovuzrození věřící, lidé, kteří znali Bibli a stavěli svůj život na ní, z nejrůznějších církví. Otázka, kterou jim kladli, zněla: „Uvedte tři nebo více definic popisu Boží milosti“. Velká většina odpovědí uváděla *spasení, nezasloužený dar a odpuštění hříchů*.

Je dobré vědět, že američtí křesťané rozumí tomu, že jsme spaseni jedině milostí. Spasení nepřichází z pokropení vodou, příslušnosti k nějaké církvi ani z dodržování náboženských zákonů, dobrých skutků, kterých by bylo více než těch špatných, a podobně. Většina amerických evangelikálních věřících zná tyto základní pravdy o Boží milosti, protože je zdůrazňujeme z kazatelen. Jsem přesvědčen, že to Boha těší.

Nicméně je tragické, že pouze dvě procenta z těch tisíců dotazovaných uvedlo, že milost je Boží zmocnění. 14 Přesně takto však Bůh definuje a popisuje svou milost. Říká:

„Stačí ti *má milost*, neboť *má moc* se dokonává ve slabosti.“
(2. Korintským 12,9)

Bůh hovoří o své milosti jako o svém zmocnění. Slovo slabost znamená „neschopnost“. Bůh říká: „Má milost je mé zmocnění a optimalizuje se v situacích, které přesahují tvé vlastní schopnosti.“

Apoštol Petr definuje Boží milost stejným způsobem. Píše: „Milost a pokoj kéž se vám rozhojní ... Jeho božská moc nám darovala

všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti ...“ (2. Petrův 1,2-3). Opět je zde milost popsána jako „Jeho božská moc“. Petr uvádí, že každý zdroj nebo schopnost, abychom žili zbožný život, jsou nám dostupné skrze zmocnění Jeho milostí.

Skutečnost, že průzkum odhalil, že tuto pravdu znají pouze dvě procenta amerických křesťanů, je však obrovským problémem. Rád bych to vysvětlil. Abychom od Boha něco přijali, musíme věřit. Právě proto jsou verše Nového Zákona nazvány „slovem víry“ (viz Římanům 10,8). Jednoduše řečeno pokud nevěříme, nepřijmeme.

Zde uvádím jeden základní příklad. Ježíš zemřel za hříchy celého světa. Nicméně jen ti, kdo uvěří, budou spaseni. Takže nastává obrovský problém: nemůžeme uvěřit, pokud to nevíme. Jestliže 98 procent křesťanů neví, že Boží milost je Jeho zmocnění, pak se těch 98 procent pokouší žít svatý život ze své vlastní síly. To vede k frustraci a porážce. Jejich nová přirozenost není zmocněná. V nádrži nemají benzín!

Pojďme ještě o krůček dál a podívejme se k řeckému významu. Slovo, jež se v Novém Zákoně nejčastěji používá pro milost, zní *charis*. Toto slovo definuje Strongova konkordance jako „*dar, užitek, přízeň, milostivý a štědrost, osvícenost*“.

Pokud vezmeme tuto definici a dáme ji dohromady s verši z listu Římanům, Galatským a Efezským, získáme definici, se kterou je většina Američanů obeznámena. Nicméně Strongova konkordance pokračuje a uvádí další významy: „Božský vliv na srdce a jeho odraz v životě člověka“. Vidíme, že zde existuje vnější odraz toho, co se odehrává v srdci, což hovoří o zmocnění milosti.

V knize Skutků přišel do církve v Antiochii Barnabáš a když tam dorazil, „uviděl tu Boží milost“ (Skutky 11,23). On o milosti neslyšel, on ji uviděl (její důkazy). Vnější chování lidí dotvrzovalo zmocnění milosti, jež se odehrávalo v jejich srdci.

Právě proto apoštol Jakub říká: „Ukaž mi tu svou víru /milost/ bez skutků a já ti ukážu svou víru /milost/na svých skutcích“ (Jakubův 2,18). Vložil jsem slovo *milost* místo slova *víra*, protože právě vírou (tím, že věříme Božímu Slovu) přistupujeme k Boží milosti: „...jsme vírou získali přístup k této milosti“ (Římanům 5,2). Bez víry, aniž bychom věřili, není žádné zmocnění (milost). Jakub důrazně říká: „Ukaž mi důkaz zmocnění“. To je opravdové měřítko milosti, kterou jsme přijali skrze víru.

Milost je dar. Pojďme rozšířit naše porozumění dál, ale neustále mějme na mysli, co jsme právě zjistili. Spasení je *dar milosti*. Odpuštění je *dar milosti*. Uzdravení je *dar milosti*. Zaopatření je *dar milosti*. Přijetí Boží přirozenosti je *dar milosti*. Zmocnění je *dar milosti*. Všechny tyto projevy Boží přízně v našem životě jsou nezasloužené.

Co se týče zmocnění, pak nám *milost dává schopnost jít až za naše přirozené schopnosti*. My jsme nebyli schopni vysvobodit se z pekla. Udělala to milost. Neměli bychom žít ve svobodě, ale milost nás k tomu uschopňuje. Nemohli jsme změnit svou přirozenost. Učinila to milost. Nejsme schopni žít svatý život, ale milost nás uschopňuje. Není divu, že o ní říkáme, že je úžasná!

Otázka, jež vede k zamyšlení

Nedávno se mě při modlitbě Bůh zeptal: „Synu, jak jsem uvedl milost v Mé knize v Novém Zákoně?“

Protože jsem spisovatel, který již napsal víc než tucet knih, měla v sobě tato otázka velkou důležitost. Vysvětlím to. Kdykoli přicházím v knize s novým termínem, se slovem, které většina lidí příliš nezná, chci uvést jeho prvořadou definici, když jej vysvětluji. Později pak mohu uvést i další významy. Když je ale v knize zkušeného autora uvedeno nějaké nové slovo, předpokládám, že se jedná o jeho prvotní definici.

Musel jsem Bohu na Jeho otázku odpovědět: „Nevím“.

Bez váhání jsem si otevřel biblickou konkordanci a našel si, jak Bůh uvádí milost v Novém Zákoně. Objevil jsem toto: „Z jeho plnosti jsme my všichni vzali, milost za milostí“ (Jan 1,16).

Všimněte si, že Jan napsal: „milost za milostí“. Mám přítele, který žije v Aténách v Řecku. Je to člověk, jehož mateřština je řečtina, ale také studoval starověkou řečtinu. Je to člověk, za kterým jdu, když potřebuji přesný řecký překlad. Ten mi vyprávěl, že se zde apoštol ve skutečnosti snažil předat, že nám Bůh dal „nejbohatší přebytek milosti“. Jinými slovy apoštol Jan uvádí, že přebytek neboli hojnost toho, co pro nás milost dělá, je to, že nám dává plnost Ježíše Krista! Slyšeli jste to? Plnost Ježíše Krista samotného! To říká hodně, obzvláště co se týká přirozenosti, schopnosti a moci!

Pojďme si osvětlit důležitost tohoto výroku několika příklady. Řekněme, že přijdu za basketbalovým hráčem na střední škole. Není to v týmu žádný rozehrávač. Ve skutečnosti sedí na lavičce do posledních minut hry, ať jeho tým o dvacet bodů vede či prohrává.

Nakloním se k němu a pošeptám mu: „Máme nyní k dispozici vědecké prostředky, které do tebe dostanou plnost LeBron Jamese“, což je, samozřejmě, jeden z nejlepších hráčů, který kdy žil.

Co si myslíte, že odpoví? Řekl by: „Jasně, sem s tím! Co přesně musím udělat?“

Jakmile bychom to udělali, tak je jasné, že se stane nejen rozehrávačem, ale že jeho tým vyhraje mistrovství republiky. On získá stipendium na univerzitu a nakonec bude draftován do NBA jako první hráč.

Nebo řekněme, že bych přistoupil k nějakému podnikateli, který má velké problémy, a řekl bych mu: „Máme nové vědecké metody, které do tebe vloží kombinaci Donalda Trumpa, Steva Jobse a Billa Gates v plnosti“.

Co myslíte? Jaká by byla jeho reakce? „Chci to. Do toho!“, vykřikl by nadšeně. Co by udělal poté, co by získal schopnosti těchto mužů? Začal by vymýšlet způsob investic, které jej nikdy předtím nenapadly, a stal by se velice úspěšným.

Milost nám nedává plnost LeBron James, Steva Jobse, Donalda Trumpa, Billa Gates ani Alberta Einsteina, Johanna Sebastiana Bacha, Rogera Federera ani žádného jiného velkého muže či ženy z historie. Ne. Přináší nám plnost Ježíše Krista samotného! Chápete tu velikost?

Možná je to tedy překvapení, ale Bůh v Novém Zákoně neuvádí milost jako dar spasení či odpuštění hříchů! Budu zcela jasný. Jsem za tyto úžasné dary neskonale vděčný, ale v Novém Zákoně jsou zmíněny až později. Bůh milost představil jako vklad plnosti Ježíše Krista. To hovoří o tom, že vlastníme Jeho přirozenost a zmocnění! Právě proto Jan směle prohlašuje: „Jaký je On, takoví jsme i my v tomto světě“ (1. Janův 4,17).

Už jste někdy slyšeli, jak služebník říká: „My nejsme v podstatě jiní než hříšníci, jen nám bylo odpuštěno“ nebo „Jsme jen nehodní červi“ či „Jsme lidé s hříšnou podstatou a ta nás svazuje“? Jak může někdo, kdo čte Bibli, něco takového říkat? Dokonce i přirozený svět nás učí něco lepšího.

Už jste někdy slyšeli o tom, že by se lvovi narodila veverka? Slyšeli jste někdy, že by čistokrevný závodní kůň porodil červa? Přece Bible říká, že jsme kost Jeho kostí a tělo Jeho těla (viz Efezským 5,30). Čteme: „Milovaní, nyní jsme děti Boží“ (1. Janův 3,2). Nestane se to později, až budeme v nebi, ale nyní jsme synové a dcery Boží. Jak by mohl Bůh zrodit nehodného červa? Jsme zrozeni z Boha. Máme v sobě Jeho sémě, máme Jeho Boží přirozenost. Jaký je On, takoví jsme i my v tomto světě! Ne v příštím životě, ale v *tomto světě!*

Podívejme se opět na Petrova slova:

Milost a pokoj kéž se vám *rozhojní* ... Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu ...

(2. Petrův 1,2-3).

Když mluvíme o zmocnění, pak není dar milosti jednorázovou záležitostí, ke které dochází ve chvíli spasení. Je to něco, co potřebujeme neustále. Potřebujeme, aby se rozhojňovala. Právě proto je nám řečeno: „Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom ... a našli milost ku pomoci v pravý čas“ (Židům 4,16). Je to palivo do naší nádrže!

Poslechněme si, co říká věřícím Jakub poté, co odhalil jejich sobecký, cizoložný životní styl:

Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím. ... *Ještě větší je však milost*, kterou dává. Proto Písmo praví: ‚Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.‘ Poddejte se tedy Bohu.“

(Jakubův 4,4; 6-7)

Pozorně si tato slova přečtěte znovu. „*Ještě větší je však milost*, kterou dává, abyste mohli obstát proti sobeckým touhám (dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). Rozšířený překlad Bible zní takto: „On nám dává stále více milosti“. Toto nezasloužené zmocnění nám dává schopnost, kterou jsme dříve neměli. Je to schopnost žít svatý život.

Milost, která je rozšířena k těm, již se pokoří a uvěří Jeho Slovu, pak do naší bytosti vnese sílu Boží přirozenosti. Pyšní se zaměřují na své schopnosti. Pokorní spoléhají na Boží zmocnění. Davidův nejstarší bratr Elíab byl pyšný muž, který nespoléhal na Boží zmocnění, ale čelil Goliášovi ve své vlastní síle (viz 1. Samuelova 16-17). David byl pokorný a postavil se obrovi v Boží síle. Výsledek té situace známe všichni velmi dobře.

Ježíš byl příkladem toho, jak spoléhat na Boží milost. V getsemanské zahradě procházel obtížným bojem. Jeho tělo chtělo vycouvat z toho, co Otec přikázal, ale On se pokořil v modlitbě, zatímco Jeho učedníci spali. Volal a žádal o palivo, aby mohl zvítězit v největší bitvě se sobectvím. Pro Něj to byl pravý čas ku pomoci a On přišel směle, aby obdržel Otcovu zmocňující milost, aby svůj boj mohl vyhrát. Učedníci selhali, ale Ježíš je předtím varoval: „Duch je sice ochotný, ale tělo slabé“ (Matouš 26,41).

Když jsem vyprávěl příběh o tom, že jsem musel posekat trávník předtím, než jsem mohl jít hrát fotbal, tak jsem si nekoupil ani nezasloužil ani sekačku ani ten benzín. Obojí bylo darem mého otce. Sekačka by mohla představovat naši novou přirozenost, kterou musíme získat jen jednou. To, že jsem ji měl, mi dalo potenciál posekat trávník. Bez benzínu bych však na tom byl stejně špatně, jako kdybych žádnou sekačku neměl. Benzín představuje zmocnění milosti. Není to jednorázový dar. Potřeboval jsem ho víc a víc pokaždé, když jsem sekal.

Milost nám dala Boží přirozenost, když jsme byli spaseni, ale potřebujeme víc a víc milosti, která zmocňuje naši přirozenost, abychom mohli žít tak, jak žil Ježíš.

Příkazy a zákazy

Vraťme se k Pavlovu dopisu Efezským. Poté, co jsme právě probrali, dostanou nový, hlubší význam.

Toto tedy pravím a dosvědčuji v Pánu, abyste již nežili tak, jako žijí pohané, v marnosti své mysli. Otupěli a oddali se bezuzdnosti, aby s nenasytostí páchali každý druh nečistoty. ... Oblékněte toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy.

(Efezským 4,17; 19; 24)

Mezi ztracenými a věřícími by měl být znatelný rozdíl, a to nejen v tom, čemu věříme, ale také v tom, jak žijeme. Důvodem je, že máme novou přirozenost. Ale musíme si ji obléknout. Jinými slovy se musíme pokořit a uvěřit zmocnění milosti a poddat se jí. Podívejte se na to takto. Můj otec mi mohl dát sekačku, ale kdybych do ní nenalil benzín, nenastartoval ji a nepoužíval, byla by mi k ničemu. Právě to je oblékání naší nové přirozenosti. *My ji používáme!*

Pavel pokračuje a popisuje, jak to v praxi vypadá:

Proto odložte lež a mluďte pravdu každý se svým bližním, neboť jsme údy téhož těla. „Hněvejte se, a nehěšte;“ slunce ať nezapadá nad vaším hněvem. Nedávejte místo Dáblu. Zloděj ať již nekrade, ale ať raději pracuje a dělá vlastníma rukama něco dobrého, aby měl co dávat tomu, kdo má nedostatek. Z vašich úst ať nevychází žádné špatné slovo, nýbrž jen takové, které je dobré k potřebnému budování, aby dalo milost těm, kdo je slyší.

(Efezským 4,25-29)

Slyšel jsem, jak lidé říkávají: „Starý Zákon je plný příkazů a zákazů, ale Nový je pouze o milosti.“ Dokonce se vyučuje na konferencích a v církvích, že nás Boží milost vysvobodila od přikázání, a mnoho lidí tomu pevně věří. Přesto Ježíš řekl, že jen ti, kdo slyší a dodržují Jeho *příkazy*, zakusí Jeho zjevenou přítomnost. Takoví učitelé si myslí, že přináší svým posluchačům svobodu, zatímco je ve skutečnosti odvádějí pryč od toho, co nás přivádí do Boží přítomnosti. Je to tragické.

Je to tak. Ježíš nám dává příkazy. On nám přikázal „Jděte tedy a čiňte učedníky ze všech národů ... a učte je zachovávat všechno, co jsem vám *přikázal*“ (Matouš 28,19-20). Neříká: „všechno, co jsem vám *navrhnul*“.

V dnešní době má mnoho lidí rádo Ježíšova slova, která hovoří o svrchovanosti, ale slova, která volají ke zbožnému chování, berou

na lehkou váhu. Bůh je vskutku svrchovaný, ale když si nebudeme vědomi toho, že má lidstvo svobodu rozhodnout se, můžeme se dostat až na místo, kde budeme nahlížet na Jeho slova, která nám přikazují zbožné chování, jen jako na pouhá doporučení.

Přikázání

Apoštolové nám předali Ježíšova přikázání. Zopakují znovu Janova slova: „A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání“ (1. Janův 2,3). A pak pokračuje a dodává: „To je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání“ (1. Janův 5,3).

Pavel říká: „Vždyť víte, které *příkazy* jsme vám vydali skrze Pána Ježíše“ (1. Tesalonickým 4,2). A hned další slova: „ Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení“ (1. Tesalonickým 4,3). Bůh očekává, že budeme dodržovat Ježíšovy *příkazy*, abychom tak žili posvěcený život.

Petr nám příkaz žít svatě říká na rovinu. Popisuje tragickou skutečnost, kdy lidé v posledních dnech odpadnou od víry. Říká, že „odvrátili se od *svatého přikázání*, které jim bylo předáno“ (od *příkázání žít svatý život* – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) (2. Petrův 2,21). Nejen, že v Novém Zákoně máme přikázání. Konkrétně ale všechna spadají do kategorie „příkázání ... žít svatý život“.

Pokud se blíže podíváme na Pavlův dopis Efezským 4,25-29, uvidíme přímý příkaz žít svatě:

Nelžete.

Nehřešte tím, že dovolíte hněvu, aby vás ovládal.

Nekradte.

Nepoužívejte sprostá nebo hrubá slova.

Můžeme opravdu upřímně říct, že v Novém Zákoně nejsou žádné příkazy? Toto mi určitě jako příkazy a zákazy zní. Co myslíte?

Podívejme se na to takto. Když jsem byl dítě, táta mi řekl: „Synu, neběhej za míčem na ulici. Nejdříve se pořádně rozhlédni na obě strany“. To byl příkaz, ale táta na mě nebyl tvrdý nebo negativní. Jen mi dával příkaz proto, aby mě náhle nepřejelo auto a abych mohl žít dlouhý život.

Bůh nám jednoduše říká, co nemáme dělat, abychom mohli žít plný, produktivní a dlouhý život. A co je ještě lepší, máme Boží přirozenost a palivo milosti, abychom Jeho příkazy naplnili.

Přestaňte lhát

Pobavme se nyní o jednotlivých zákazech, které jsem předtím vypsal.

Na svých cestách jsem viděl a slyšel o důsledcích mnoha srdcervoucích událostí, kdy byli křesťané nečestní. Nedávno jsem vzal patnáct podnikatelů na čtyřdenní výlet po stezce Inků do Machu Picchu. Bylo to úžasné. Mohl jsem jim sloužit, příroda kolem byla úchvatná a také to byla, když to vyjádřím mírně, pořádná zabíračka.

Vždy jsem několik hodin šel vedle jednoho z nich a během cesty jsem vyslechl příběhy a jejich zkušenosti s jinými křesťanskými podnikateli, kteří lhali, aby mohli něco prodat nebo uzavřít smlouvu. Prázdné sliby a nenaplněné závazky se zdály být na denním pořádku. Nebylo to nic výjimečného, přestože jednali s bratrem ve víře. Povídali o křesťanech, kteří používají druhořadý materiál, porušují pravidla i zákony, nabízejí služby, které nikdy neprovedou, ignorují záruky, a o mnohém dalším.

Jeden z nich vyprávěl příběh o jednom staviteli. Oba dva stavěli domy ve stejné oblasti. Tento „bratr“ vykopával jámy na pozemcích jiných vlastníků, včetně muže, který byl se mnou na výletě, a do nich odhazoval zbytkový materiál. Pak je zahrabal, aby nemusel za řádné zlikvidování toho materiálu zaplatit. Vyslechl jsem i horší příběhy, ale tento jsem si obzvláště zapamatoval, protože onen „bratr“ byl vedoucí chval a uctívání jednoho evangelikálního sboru v dané oblasti.

Lež se neobjevuje pouze v podnikatelské sféře, ale také ve vládě, vzdělání, službě, medicíně a dokonce i mezi členy rodiny a přáteli. Lžeme, abychom si uchovali tvář, abychom ochránili svou pověst, dostali žádaného postavení nebo toužebného výsledku. Lhaní je atraktivní. Může totiž urychlit proces něčeho, v čem bychom měli důvěřovat Bohu a čekat, že to zaopatří On.

Kolikrát lidem říkáme, že se za ně modlíme, když tomu tak opravdu vůbec není? Něco slíbíme dětem a pak to nesplníme. Nebo zrušíme nějakou dohodu poté, co jsme dali své slovo. Zveličujeme. Toto je všechno lež a jejím nevyhnutelným výsledkem jsou zranění lidé.

Rád bych zdůraznil něco důležitého: užitkem toho, že dodržujeme Ježíšovy příkazy, je příslib Jeho přítomnosti. Žalmista to potvrzuje, když se ptá: „Hospodine, kdo bude hostem ve tvém stanu?“ (Žalm 15,1) A pak dodává odpověď: „Odpřisáhl-li něco ke své škodě, nezmění to“ (verš 4). Překlad The Message uvádí: „Dodrží své slovo, i když ho to bude něco stát“.

Pokud náhodou přehlédneme Pavlův příkaz Efezským nelhat, pak se můžeme podívat na příkaz Jakuba. Jakub říká: „nechlubte se a nelžete proti pravdě“ (3,14). Pavel dává podobný příkaz Koloským: „Nelžete jedni druhým“ (3,9). Jen si to představte! Pavel, ten, kterého si Bůh použil, aby přinesl největší zjevení milosti, nám dává příkaz! Kdybychom izolovali mnohé výroky Pavla i dalších učedníků z Nového Zákona, mohli bychom je klidně obvinít z toho, že jsou proti milosti! Ve skutečnosti tomu tak není.

Jestliže je ale vše zaměřeno pouze na milost a na to, že nás překrývá, aniž bychom vyučovali věřící o zmocnění pro jejich chování, které s sebou milost nese, v tomto případě se jedná o lhaní, pak budeme mít nevyhnutelně církev, která své chování ospravedlňuje jen proto, aby dosáhla kýženého cíle. Copak k tomu nevyvážené vyučování a víra v milost bez zdůraznění svatosti nevede? Copak nás to neučí ignorovat své svědomí?

Nenechte se ovládat hněvem

Dalším na seznamu je: nenechte se *ovládat hněvem*. Viděl jsem obličej ženy a mužů, kteří žijí s partnerem, jehož ovládá hněv. Slyšel jsem vyprávět o strachu, jenž naplňuje jejich domov, když tohoto takzvaného věřícího popadne záchvat hněvu. A co děti, které žijí s rodiči, z nichž mají zničující strach, který vede ke zneužívání? Výsledkem takových výbuchů je poškozený majetek a dokonce ublížení na zdraví. Jejich oběti žijí v hrůze z toho, kdy přijde další. Hněv zničí veškerou atmosféru domova, který již není útočištěm. V neděli v církvi se může zdát taková rodina v pořádku, ale všechno je to jen přetvářka. Je to smutné, ale rozhodli jsme se zřejmě, že tento příkaz budeme brát na lehkou váhu nebo jej úplně ignorovat.

Tento příkaz není osamocen. V dopisech apoštolů je mnohem více příkazů, které nabádají, abychom se zřekli hněvu. Pavel píše ještě mnohem přímočařeji: „Všechna hořkost, zuřivost, hněv, křik a rouhání ať jsou od vás odňaty“ (Efezským 4,31). Jakub přikazuje: „Každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu. Neboť lidským hněvem se Boží spravedlnost nevypůsobí“ (Jakubův 1,19-20). A opět Pavel nařizuje Koloským: „Ale nyní odložte to všechno: hněv, vztek ...“ (3,8).

Zeptejme se tedy znovu: „Copak nejsou všechna tato nařízení a zákazy od lidí, kteří přijali zjevení Boží milosti? Neminuli jsme něco podstatného?“

Nekrad'te

Přestaňte krást. Kolikrát si půjčíme peníze a nevrátíme je? Kolikrát se dostaneme do neuvěřitelných dluhů? Věříme, že se Boží požehnání nakonec projeví, a tak nadále ignorujeme moudrost a dostáváme se do větších a větších dluhů. Nakonec možná budeme muset vyhlásit osobní bankrot, což je obecně uznávaný termín, jenž nás osvobodí od toho, abychom museli přiznat, že jsme nespláceli to, co jsme druhým dlužili.

Kolikrát jsme použili zdroje naší společnosti pro své osobní použití? Tomu se říká zpronevěra. Směle prohlašujeme: „Jsem křesťan spasen milostí Boží“. Ale neposloucháme příkazy Ježíše, které předal skrze své apoštoly.

Jeden pastor, se kterým jsem pracoval, chodil na každou bohoslužbu, viděl, jak se dějí zázraky a chvástal se mi o tom, jak je pro něj snadné modlit se během delšího půstu. Celou dobu byl však zapleten do zpronevěry tisíců dolarů z církevních peněz. Nakonec na něj přišli. To je jen jeden příběh o křesťanech, kteří kradou a nějak si to omlouvají.

Kolik z nás podvádělo při daňových přiznáních a zamlčelo nějakou část svého příjmu? V takovém případě jsme ignorovali ještě jiný Pavlův příkaz: „ Proto také platíte daně...“ (Římanům 13,6). Svě krádeže ospravedlňujeme tím, že naši politici nedělají „dobrou práci“. Kdy však pochopíme, že dvakrát zlo je stále zlo?

Nepoužívejte sprostou řeč

Rozšířený překlad Bible tento další příkaz uvádí takto: „Ať žádná odporná nebo špatná řeč, ani zlé slovo či nezdravé nebo bezcenné tlachy nevycházejí z vašich úst“ (Efezským 4,29). Až příliš často jsem sloužil lidem, kteří byli slovně zneužíváni jinými věřícími. Doslova je roztrhala ostrá a zraňující slova. Jejich duše byla zraněná a trvalo hodně dlouho, než se zhojila.

Mnohokrát jsem slyšel bezcenné rozhovory věřících a dokonce i nemístné příběhy a vtípky v kancelářích služebníků. Dokonce lze již slyšet neuctivé řeči i z kazatelen.

Nedávno jsem byl na večeri s párem, který se stará o velikou církev. Obdivují a vzhlíží určitou celosvětovou službu. Jednou měli příležitost povečeřet s jedním z vedoucích této známé služby. Během jídla použil několikrát opravdu tvrdý, nemístný slovník. Oba dva z toho byli v šoku ještě celé měsíce poté.

Zaprodali jsme milost

Co se to stalo? Ochladli jsme natolik, že jsme odhodili pryč zbožné chování? Obětovali jsme své svědectví, abychom byli druhým blíž? Stoprocentně souhlasím s tím, že musíme mít k lidem blízko, musíme být relevantní a pokrokoví ve svém smýšlení, ale ne za cenu toho, že zkompromitujeme Boží Slovo.

Proto se musíme tázat: „Apoštolové pokládali za životně důležité dát nám příkazy, jež nás vedou ke zbožnému chování. Proč o nich tedy nemluvíme? Jsme dále než oni? Známe Ježíše více než oni?“

Nemohlo se náhodou stát, že nás nepřítel podvedl stejně jako Evu? Tentokrát je to malinko odlišné. Eva si byla velmi dobře vědoma příkazu nejíst ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého. Nepřítel musel riskovat, že bude odhalen, když použil přímý protiklad Božího Slova. To pro něj byl velmi delikátní úkol.

My jsme to ďáblu v mnohém usnadnili. Pohodlně jsme něco z Božích slov vypustili. Vzpomínáte, jak Bůh nařídil: „A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromová zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z *toho nejez*“ (1. Mojžíšova 2,16-17). Někteří lidé by dnes naproti tomu řekli: „Z každého stromu v zahradě můžeš svobodně jíst“. Tečka. Konec. Vynechali by příkaz „nejez“, všechna ta „ne“, která se týkají chování, jež je bezbožné.

V podstatě jsme zaprodali Boží milost. Správně prohlašujeme, že zachraňuje, odpouští a je to dar Boží lásky. Nicméně nedodáváme, že změnila naši skutečnou přirozenost a dává nám schopnost žít jinak než předtím. Neříkáme lidem, že nyní mají moc zříct se bezbožného chování. Výsledkem takového mlčení je to, že si věřící nejsou vědomi zbožnosti a naprosto mívají Boží přítomnost.

Na skutcích záleží

Nedávno jsem prožil něco zvláštního uprostřed svého ranního čtení Bible. V tu dobu jsem četl ze Žalmů a Listu Židům. Přečetl jsem část Žalmů a listoval jsem do epištoly Židům, když jsem měl silný pocit, že mi Duch říká: „Ne, nečti Židům. Přečti si Zjevení.“

Zjevení jsem začal číst již o pár týdnů dříve také kvůli vedení Ducha Svatého. Přečetl jsem několik prvních kapitol, ale musím smutně přiznat, že můj zájem pominul. Vrátil jsem se ke svému pravidelnému rozvrhu. Nyní, o dva týdny později, jsem se opět vrátil k místu, kde jsem skončil. Byla to třetí kapitola. Ježíšova slova církvi v Sardách mě měla zanedlouho srazit k zemi:

„Znám tvé skutky; máš jméno, že žiješ, ale jsi mrtvý.“
(Zjevení 3,1)

Ze všeho nejdřív si všimněte, že Ježíš říká: „Znám tvé skutky“ ne „vím o tom, čemu věříš“. Neříká ani: „Znám tvé záměry“. V jiném překladu se píše: „Znám věci, které děláš“. Je jasné, že zde nemluví o postavení spravedlnosti církve, ale o jejích vnější svatosti, o jejích skutcích, chování, životních rozhodnutích a tak dál.

O této církvi říká, že má pověst, že je živá. Co může budit toto zdání? Mohla by to být skutečnost, že rostla a byla populární? Že setkání v ní jsou úžasná a atmosféra elektrizující? Pamatujte na to, že lze velice snadno nedopatřením zaměnit atmosféru za přítomnost. Když jdete na koncert populární hudby, je tam dav lidí, spousta nakažlivého nadšení a ohromné očekávání skvělého večera, ale jsou tyto show ve shodě s Božím srdcem?

Důležitou věcí v rozpoznání toho, zda je shromáždění živé či mrtvé, je to, zda je poslušné Ježíšových slov nebo zda si jen rozvíjí úzkou komunitu, která se v podstatě vyhýbá Jeho příkazům. Další věc, na kterou bychom se měli zaměřit, je to, zda prohlašujeme pravdu, která

se týká stavu srdce a ústí ve změnu chování, nebo zda jde o poselství, jež pouze pohladí naše pocity a stimuluje intelekt.

Po tomto úvodu Ježíš dále pokračuje:

„Bud' bdělý a upevni to, co ještě zbývá a je na umření, neboť jsem nenalezl tvé skutky úplné před mým Bohem.“

(Zjevení 3,2)

Opět Ježíš hovoří o jejich skutcích, ne o jejich víře. Jak již bylo řečeno dřív, v Novém Zákoně jsou příkazy a zákazy. Ty se týkají našich skutků. Podle Ježíše tato církev neusilovala o životní styl svatosti, ani jej nežila. Pak říká:

„Připomínej si, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a učíš pokání. Neprobudíš-li se, přijdu jako zloděj, a nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu.“

(Zjevení 3,3)

Mějte na mysli, že Ježíš mluví k církvi v Sardách, ne k městu. Kdyby však byla Jeho slova určena pouze k této historické církvi, nebyla by v Bibli. Skutečnost, že v Bibli jsou, znamená, že mají prorocké použití i dnes. A týkají se věřících stejně jako tenkrát, když byla poprvé vyslovena. Jsou určena nám, protože Boží Slovo je živé. Proto budu od teď nadále odkazovat k Ježíšovu výroku v tomto kontextu.

Ježíš nám dává pokyn vrátit se k tomu, čemu jsme uvěřili. Jinými slovy jsme se vzdálili od svatého života. Rozvinuli jsme si nauku o milosti, která nám dovoluje žít stejně, jako žijí nevěřící v naší společnosti. Zdánlivě je to dobré vyučování, ale je to Boží Slovo?

Ježíš říká církvi, aby činila pokání a vrátila se k Jeho slovu. V dnešní době máme moderní učitele, kteří prohlašují, že jakmile jsme jednou křesťané, už nemusíme činit pokání ze svých minulých, přítomných či budoucích hříchů, protože jsou automaticky odpuštěny. Pokud je

tomu tak, proč nám, své církvi, potom Ježíš říká, že máme činit pokání a navrátit se k Němu?

Pokud se podíváme na nevyvážené učení o „milosti“, které se dnes objevuje a přitahuje zástupy, zjistíme, že je vyučuje mnoho vedoucích, kteří sami vyrůstali v zákonickém prostředí plném poselství o svatosti. Ano, v mnoha ohledech byla svatost špatně vykládána, ale to nic nemění na skutečnosti, že je to základem křesťanství. Po celou historii církve bylo volání ke svatosti důležitou součástí naší společné mise a bylo také úkolem každého jednotlivce. Je potřeba vrátit se k základům: k tomu, co „jsme slyšeli a čemu jsme na začátku uvěřili“.

Ježíš pokračuje:

„Máš však v Sardách několik osob, které neposkvrnily svá roucha; ti budou se mnou chodit v bílých šatech, protože jsou toho hodni.“

(verš 4)

Všimněte si fráze „neposkvrnili svá roucha“. Vzpomínáte na Pavlova slova, která nás připravují na přítomnost Boží? „... očistme se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávající své posvěcení v bázni Boží“ (2. Korintským 7,1). Ježíš napravuje běh církve tím, že ji vyzývá, aby se navrátila ke svatému životu a neposkvrňovala svá roucha těla a ducha bezbožným životním stylem. Díky tomu můžeme být neustále připraveni na Jeho přítomnost i návrat, neboť dále říká: „blahoslavený, kdo bdí a střeží své šaty“ (Zjevení 16,15). Končí slovy:

„Kdo vítězí, takto se bude oblékat do bílých šatů a jeho jméno nevymažu z knihy života, nýbrž vyznám je před svým Otcem a před jeho anděly. Kdo má uši, slyš, co Duch praví sborům.“

(Zjevení 3,5-6)

Kdyby bylo vaše jméno vymazáno z Knihy života, je to velice závažné. Přesto tato slova vycházejí přímo z úst Spasitele. Je důležité,

abychom poslouchali a věnovali pozornost tomu, co Boží Duch říká skrze napsané Boží Slovo, a nepřehlíželi výroky, které se možná neshodují s tím, čemu jsme dříve věřili nebo co se běžně vyučuje.

Bůh nás učinil spravedlivými. Nikdy jsme nemohli udělat nic, čím bychom si zasloužili své postavení v Kristu. Nicméně odpovídající životní styl svatého chování je v Jeho očích zjevně velice důležitý.

Pavel říká: „Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku“ (Titovi 2, 11-12). To je zjevný příkaz. Proč tuto pravdu neslycháme z kazatelen?

Ať nikdy nepřestaneme vyučovat, že si Boží přízeň, odpuštění a spasení nemůžeme nijak zasloužit. Pojďme vyhlášovat tuto dobrou zprávu z plných plic. Ale přestaňme zaprodávat Jeho milost. Vyhlášíme Jeho celou pravdu!

DOBŘÉ NEBO UŽITEČNÉ?

„Všechno je dovoleno“, ale ne všechno prospívá.
- 1. Korintským 10,23

... Celkové posvěcení není tak důležité jako podmínka vstupu do nebe, ale ... je velmi důležité k dosažení nejvyšších výsledků křesťanského života zde na zemi.
- Dougan Clark

Jsem služebník, který často promlouvá k lidem a stále ze sebe „vydává“, proto je pro mne velmi občerstvující poslechnout si poselství jiných mužů a žen Božích. Nedávno jsem si jednu takovou příležitost užíval. Pastor, který k nám promlouval, je v našem národě velmi uznávaný, stará se o velikou církev a je známý hlubokým porozuměním rozvoje místní církve. Jeho poselství bylo zajímavé, povzbuzovalo a otevřelo nám oči. V sále mu pozorně naslouchaly tisíce lidí.

V jednu chvíli řekl něco, co se zdálo dobré, moudré a pokorné, ale nějak mi to nesedělo. Řekl: „To, co se chystám říct, může znít trochu negativně. Obvykle takto nemluví, protože svým poselstvím nechci lidi usvědčovat. Veškeré usvědčování nechávám na Duchu Svatém.“

Snažil jsem se potlačit neklid ve svém duchu, ale nešlo to. V minulosti jsem již slyšel i jiné vedoucí, jak pronesli podobná slova.

Vypadalo to rozumně, tak proč jsem vnímal neklid? Pak jsem si vzpomněl na apoštola Pavla a jeho slova určená mladému Timoteovi. Po bohoslužbě jsem si je vyhledal.

Hlásej slovo, přicházej s ním vhod či nevhod, usvědčuj,
domlouvej, napomínej ...

(2. Timoteovi 4,2)

Nejdříve bych rád popsal kontext tohoto verše. V době, kdy psal Pavel tento dopis, pastoroval Timoteus velkou církev v Efezu. Tato kapitola Nového Zákona obsahuje poslední slova Pavla určená nejen tomuto mladému pastrovi, ale také nám všem. Dovedu si představit, že Pavel vnímal, že přichází konec, a proto svá slova a téma dopisu volil velice záměrně.

Nespokojil jsem se jen s povrchní znalostí toho, co Pavel myslel slovy „usvědčuj, domlouvej, napomínej“, proto jsem začal bádát. Nejprve jsem si otevřel Rozšířený překlad Bible, ale než jsem se dostal k výše uvedenému verši, zaujal moji pozornost verš předchozí.

ZAPŘÍSAHÁM tě před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude
soudit živé i mrtvé, ...

(2. Timoteovi 4,1)

Slovo *zapřísahám* je tam vytištěno velkými písmeny. Nespletl jsem se. To je kvůli důrazu. Kontaktoval jsem svého přítele Ricka Rennera, který je dlouholetým odborníkem na řečtinu, a zeptal jsem se na přesný význam. Zde je jeho odpověď:

Řecké slovo „ZAPŘÍSAHAT“ je *diamarturomai*. Je to slovo, které se používalo, když úředníci skládali veřejnou přísahu věrnosti svému úřadu. Člověk, který vedl přísahu novému úřadu, svolával všechny bohy, aby toho nového úředníka sledovali a poslouchali, a kladl na něj velikou vážnost,

potom jej „zapřísahal“, aby svou novou práci vykonával zodpovědně a měl na mysli to, že jej bohové sledují. Co se týče Timotea, Pavel říká (parafrázuji): „Volám k Bohu, aby tě sledoval, když budeš přijímat slova, která se ti chystám svěřit ...“ Bylo to vážné, posvátné slovo, které Timoteovi přikazovalo, že má brát vážně to, co brzy uslyší, protože Bůh sám v tu chvíli naslouchá a sleduje jej. Právě proto zbytek toho verše mluví o soudu ... Pavel chtěl, aby Timoteus pochopil vážnost toho, co se mu chystá říct a co zanedlouho uslyší. Výraz „zapřísahat“ je slovo, které kladlo na toho, jenž měl poselství přijmout, velkou zodpovědnost.

Pavel byl na tohoto mladého pastora (a na nás) velice tvrdý a chtěl si být jistý, že jeho příkaz nebude brán jako doporučení či možnost. Jak řekl Rick, Pavel pronesl toto nařízení v přítomnosti Boha a Ježíše Krista. Jinými slovy to znamenalo, že Bůh bude soudit Timotea a každého jiného služebníka, pokud nedodrží tento příkaz. Zde je zmíněný příkaz:

Zvěstuj a kaž Slovo! Bud' bdělý všemi smysly /bud' připravený, vždy po ruce a pohotový/, ať už se zdá být příležitost vhodná či je to nevhod. /Ať je to vhod či nevhod, ať jsi vítán či ne, ty, kazatel Slova, máš ukazovat lidem, kde jdou v životě špatným směrem/.

(2. Timoteovi 4,2 AMP)

Služebník evangelia má „ukazovat lidem, kde jdou v životě špatným směrem“. To je síla!

Okamžitě jsem si vzpomněl na poselství, které jsem slyšel, a řekl jsem si, že není divu, že mi slova pastora neseděla. Zdála se být dobrá, ale ve skutečnosti to nebyla pravda. Ať vědomě či nevědomě se rozhodl pro to, co bylo dobré, a dal tomu přednost před tím, co bylo od Boha. Tento vedoucí přesunul zodpovědnost na Duchu Svatého, ale Pavel jasně řekl, že zodpovědnost je na nás.

Nedávno proběhl na mezinárodním vysílání rozhovor s velmi populárním pastorem a jeho ženou. Moderátor narazil na téma sexuální nemorálnosti a jejich reakce byla takováto: „Nám nepřísluší říkat druhým lidem, jak by měli žít“.

Vím, že tento pár miluje lidi. Touží vidět ztracené, jak slyší evangelium a přicházejí k Ježíši. Jejich vize je skvělá. Bylo by úžasné, kdyby měli všichni služebníci stejně horlivé zanícení. Nicméně neměníme naše přímé pověření od Boha „ukazovat lidem, kde jdou ve svém životě špatným směrem“ a nenahrazujeme je svou *dobrou* filozofií „neříkat lidem, jak by měli žít“?

Byla taková i taktika apoštolů? Při jedné příležitosti Pavel prozradil svou strategii, když mluvil s nespaseným králem:

Proto, králi Agrippe, nestal jsem se neposlušným toho nebeského vidění, ale hlásal jsem nejprve těm, kteří jsou v Damašku, a potom v Jeruzalémě a po celé judské zemi, a také pohanům, aby činili pokání, obraceli se k Bohu a konali skutky, které svědčí o pokání.“

(Skutky 26,19-20)

Říkat nespaseným, aby *činili pokání ze svých hříchů*, a pak po jejich obrácení dokázali, že *se změnili*, přímo souvisí s tím, že jim *říkáme, jak by měli žít*. Je smutné, že evangelizační filosofie Pavla a páru, se kterým vedli rozhovor v televizi, byla tak protichůdná. Jedna je od Boha, druhá je dobrá.

Pavel dokázal své odevzdání držet se této strategie při další příležitosti, kdy mluvil s jiným významným, nespaseným vůdcem a jeho manželkou. Prozkoumejte jeho taktiku a téma, o kterém s nimi mluvil:

Po několika dnech přišel Félix se svou ženou Drusillou, která byla Židovka. Poslal si pro Pavla a poslechl si od něho o víře v

Krista Ježíše. Když však mluvil o spravedlnosti, sebeovládání a budoucím soudu, Félix se ulekl a řekl: „Pro dnešek můžeš jít, až budu mít čas, zavolám si tě.“

(Skutky 24,24-25)

Félix poslal pro Pavla, protože měli s jeho ženou zájem vyslechnout si Pavlovo poselství o věčném životě. Dvě hlavní témata, která Pavel zmínil tomuto nespasenému páru, byla morální sebeovládání a přicházející soud. Jeho slova byla tak tvrdá, že se z nich cítili nepohodlně. V jakém kontrastu to stojí proti naší dnešní moderní taktice získávání ztracených! Dnes máme vedoucí církvi, jejichž prvořadým cílem je získat hledající a dosáhnout toho, že se další neděli ukážou v církvi. Samozřejmě je v pořádku chtít, aby lidé přišli opět v neděli na bohoslužbu, ale není to ten konečný cíl. Pavel se v lidech nesnažil vzbudit žádnou touhu po dalším setkání. Jeho cílem bylo mluvit věrně pravdu.

Nedávno jsem se zúčastnil setkání jednoho oblíbeného mladého pastora. Pořádal evangelizační setkání a mluvil poselství o Boží lásce. V sále se sešlo přes tisíc lidí a naslouchalo mu. Atmosféra byla elektrizující, lidé nadšeně poslouchali slova tohoto mladého vedoucího. Ještě než začal promlouvat své poselství, bylo publikum dvakrát upozorněno (jednou manažerem pastora a podruhé pastorem samotným), že ten večer uslyší pouze „dobré zprávy“ a že nebude mluvit o ničem „negativním“. „Dobrá zpráva“ byla dána do protikladu s „negativním“. Nicméně někdy jsou okamžiky, kdy se zdá být dobrá zpráva na počátku negativní, obzvláště pokud do našeho života přináší nápravu. Pokud však nás tato náprava zachrání od cesty smrti, jak bychom pak na ni měli pohlížet?

Když byl na pódiu, zaujal během prvních dvaceti minut obecenstvo chytrým humorem. Pak se sdílel o to, jak horlivě nás Ježíš miluje. Bylo to velice vřelé a povzbuzující poselství. Pak dal výzvu ke spasení, aniž by hledajícím řekl cokoli o nutnosti změny a nápravy, o tom, že se musí zříct své lásky ke světu a neposlušnosti Bohu. Nebylo řečeno nic o pokání z hříchů, což je ale základní nauka, která jde ruku v ruce se spasením (viz Židům 6,1). Ten večer na jeho výzvu reagovalo mnoho lidí.

Bylo poselství tohoto pastora v souladu s poselstvím Pavla, které přednesl králi Agrippovi nebo Félixovi a jeho ženě Drusille? Bylo jeho poselství v souladu se slovy Petra, který přísně nabádal ty, již toužili po spasení: „Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy“ (Skutky 3,19)? Odešli ti, již hledali Boha, ten večer ze setkání proměnění?

Opačné extrémny

Pojďme se znovu zamyslet nad tím, proč je tak snadné přehodit kyvadlo na naprosto opačnou stranu, tak daleko od zákonictví, kterým opovrhujeme, až jsme se nakonec dostali do bodu, kde ignorujeme základy evangelia!

Mnoho z dnešních vedoucích vyrůstalo pod vedením církevních otců, které dnes považujeme za velice striktní. Tito otcové se ve dvacátém století nebáli konfrontovat a vystavit na světlo hřích. Vybízeli nás ke svatému životu. V té době nebylo zdaleka tolik mega církví, jako je tomu dnes. Přísná a usvědčující poselství z Bible často odháněla neupřímné hledající.

Později v nějakém okamžiku se někteří vedoucí pod vlivem strategického protitahu rozhodli, že velké shromáždění lze vybudovat tím, že se uchýlí výhradně k pozitivním a povzbudivým poselstvím. Zlehčili jsme usvědčování a nápravu a v Bibli jsme začali vyhledávat povzbudivá poselství. Přestali jsme lidem říkat, v čem jejich život není v souladu s poslušností Božímu Slovu. Taková je naše strategie v 21. století. A proto poslyšte, jak zní Pavlův příkaz Timoteovi dál:

/Ty, jako kazatel Slova, máš lidem ukazovat, kde jde jejich život špatným směrem. / A proto je tedy usvědčuj, napomínej a napravuj, varuj a naléhej, povzbuzuj a v trpělivosti a vyučování buď stálý a nepolevuj.

(2. Timoteovi 4,2 AMP)

Zde je význam tří nejdůležitějších řeckých slov této pasáže: *elegcho*, *epitimaō* a *parakaleō*. Strongova definice slova *elegcho* je „usvědčovat, oznámit chybu, napomenout, pokárat“. *The Complete Word Study Dictionary* je ve své definici ještě konkrétnější: „V Novém Zákoně to znamená usvědčovat a dokázat, že se někdo mýlí, a tím jej zahanbit“. To je silné!

Druhé slovo *epitimaō* je definováno jako „(přímo) zapřísahat, vytýkat“. To je přímé! Třetí slovo *parakaleō* znamená „utěšit, povzbudit“. Zde máme povzbuzující aspekt. I ten je velmi důležitý.

Pokud se zaměříme na první dvě slova, pak Pavel přikázal služebníkům, aby kázali poselství, která usvědčují, kárají, napravují, oznamují chyby a dokazují, že se někdo mýlí. Při výčtu těchto slov se musím zamyslet nad způsobem současného vedení západní církve a zapochybovat o něm. Je dnešní strategie Boží moudrostí nebo je to moudrost *dobra*? Protože již více než dvacet let cestuji a na plný úvazek sloužím na konferencích a v různých sborech, mohu upřímně říct, že jsme se vzdálili a přešli na stranu toho *dobrého*.

Mohl bych vypsát bezpočet příběhů, ale dovolu mi zde uvést ještě jeden. Požádali mě, abych přijel sloužit do velmi velké církve na severozápadě Spojených Států. Obdivuji jejího vedoucího i jeho práci a těšil jsem se na společný čas s ním, jeho manželkou, jeho vedoucími i celou církví.

Pár týdnů před tímto setkáním jsem dostal od pastora e-mail, ve kterém psal: „Johne, těšíme se na to, že přijedeš a budeš promlouvat do života našeho sboru. Než si budeš připravovat své poselství, bylo by dobré, abych ti řekl něco o kultuře našeho sboru. Jsme pozitivní církev. Naši lidé nejsou zvyklí na negativní poselství. Když tedy budeš hovořit k našemu shromáždění, prosím, ať je tvé poselství ve shodě s pozitivní, povzbudivou linií.“

Opět vystává otázka: „Jak se tato „moudrost“ shoduje s tím, co nařizoval Pavel Timoteovi?“ Pro srovnání vypíšu v původním jazyce „pozitiva“ a to, co dnes nazýváme „negativy“.

Pozitiva: 1/ parakaleo: utěšit, povzbudit

Negativa: 1/ elegcho: usvědčit, oznámit chybu, napravit, kárat,
dokázat, že se člověk mýlí

2/ epitimao: (přímo) zapřísahat, vytýkat

To jsou tři Pavlovy příkazy. Dva z nich pokládáme za „negativní“, jeden za „pozitivní“. Řeknu to ještě jiným způsobem: 67 procent je „napravujících“ a 33 procent je „ujišťujících“. Nechci nyní naznačit, že by 67 procent našich poselství mělo být o nápravě. Nicméně bychom se však měli ptát, jestli jsme nevypadli z rovnováhy? Jestliže je naším cílem 100 procent povzbudivých a potěšujících vyučování, nemohlo by se pak stát, že budeme mít nyní v církvi lidi, kteří věří, že jsou před Bohem naprosto v pořádku, zatímco se ve skutečnosti stále více vzdalují od Jeho charakteru a přítomnosti?

Jádro příkazu

Pisatel listu Židům nás informuje:

Každá výchova se ovšem v tu chvíli nezdá být radostná, ale krušná; potom však vydává pokojné ovoce spravedlnosti těm, kteří jsou jí *vycvičeni*.

(Židům 12,11)

Zde vidíme dva důležité body. Zaprvé to, že je výchova *bolestivá!* Povzbuzení není bolestivé. Náprava, kárání a vystavení chyb na světlo ano. Zadruhé to, že výchova, o které mluví pisatel listu Židům, je *cvičením* ke svatému způsobu života.

Otázkou, kterou bychom si měli položit nyní, je: „Jak nás Bůh vychovává?“ Vrátime-li se k Pavlovu dopisu Timoteovi, všechno nám začne zapadat.

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti /ke svatému životu, k připodobnění Boží vůli v myšlence, záměru a skutku/, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku.

ZAPŘÍSAHÁM tě před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, a při jeho zjevení a jeho kralování: Hlásej slovo, přicházej s ním vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej se vši trpělivostí a s vyučováním.

(2. Timoteovi 3,16 – 4,2 AMP)

Všimli jste si opět slov *náprava, usvědčení z hříchu, napomínání a výchova v poslušnosti*? Všimli jste si, že nás Písmo vychovává ke svatému životu, a že potom Pavel přikázal Timoteovi i nám, abychom kázali Slovo (Písmo)? Pokud si to vše dáme dohromady, tady je v podstatě to, co je mu nařízeno:

Timoteji a jakýkoli další služebníku evangelia. Toto je pravda: zbožná výchova je bolestivá, ale vychovává nás ke svatému životu. Bůh nás vychovává a cvičí skrze inspirovaná Písma, která také řádně vybaví muže či ženu, kteří za Něj promlouvají. Proto kaž Slovo – Bibli. Ty máš, jako Boží posel, ukazovat lidem, v čem se jejich život ubírá špatným směrem. Toho dosáhneš, když budeš řádně používat Písma a budeš láskyplně sloužit nápravou, usvědčováním z hříchu, káráním, napomínáním, vychováváním k poslušnosti a povzbuzováním. Takový je zbožný proces výchovy, která přivede posluchače ke svatému způsobu života. (parafrázováno)

Jsem si vědom, že je to tak radikálně v protikladu s učením církve 21. století, že to může znít jako šok. Chceme však silnou církev nebo podvedenou církev? Chceme vychovávat zdravé lidi nebo oklamané lidi? Tyto pokyny byly dány proto, abychom se nevědomky nevzdálili od Božího srdce. Jestliže máme bezpečně kráčet s Ježíšem, musíme být zakořeněni v Písmu. Je nemožné usmířit naši současnou kulturu s příkazy Nového Zákona. Pojdme to změnit a pak uvidíme, jak povstává zdravá církev!

Žádoucí nebo užitečné?

Pavel skrze vedení Ducha předpověděl, že budou služebníci a další lidé, kteří se nebudou tímto příkazem řídit, a předzvěděl také odpadnutí, ke kterému dojde:

Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních žádostí budou shromažďovat učitele, aby jim říkali, co je jim příjemné . . .

(2. Timoteovi 4,3)

Vítejte v té době! Položme si otázku: „Co je více žádoucí? Povzbudivé, pozitivní a potěšující poselství nebo poselství, které varuje, napravuje, napomíná, odhaluje chyby a usvědčuje?“

Všichni, včetně mne, by mnohem raději mluvili v kontextu toho prvního typu poselství. Jsem pozitivní člověk, a proto přirozeně směřuji k pozitivním poselstvím. Každý normální člověk by udělal totéž, kdyby měl na výběr.

Pokud budou existovat dvě církve vedle sebe a vy byste věděli, že v jedné uslyšíte slova, která budou jednat přímo s vaším hříšným chováním, ale v té druhé uslyšíte pouze povzbudivá a potěšující slova, vyberete si tu druhou. Pavel řekl, že k tomu nakonec dojde. Lidé si budou vybírat to dobré, ne to od Boha. Správnou otázkou není tudíž: „Co je více žádoucí?“ ale: „Co je užitečnější?“

Budme upřímní. Většina lidí nechce slyšet o tomto životně důležitém výběru mezi poselstvími. Zvažte ale následující příklad. Jednomu muži, řekněme, že se jmenuje Steven, diagnostikovali rakovinu. Nádor je v počáteční fázi a jeho chirurgické odstranění by znamenalo vyrušení jakékoli hrozby. Lékař mu řekl: „Můžeme jej velice jednoduše odstranit.“

Steve si ale chce sehnat názor ještě jiného lékaře. Tento druhý lékař nevěnuje pozornost lékařským výzkumům ani výuce, kterou získal jako student medicíny. Má jen velmi rád práci lékaře a rád pomáhá lidem. Řekne Steveovi, aby si nedělal starosti. Že bude všechno v pořádku a že má před sebou skvělý život. Tento lékař nadšeně prohlásí: „Steve, tvé zdraví je naprosto v pořádku.“

Steve od toho druhého lékaře odejde s úlevou. Myslí si: „To je ale dobrý lékař. Tak hezky ke mně mluvil. Jsem opravdu povzbuzen.“ Nyní je ve skutečnosti trošku našťvaný na toho prvního lékaře za to, že byl tak negativní a žádal ho, aby prošel procedurou, která by byla nepříjemná, bolestivá a nákladná. Ten Steveovi tvrdil, že je jeho stav vážný. Jeho způsoby byly poněkud neomalené a nebyl zrovna povzbudivý.

Díky druhému názoru však Steve věří, že není čeho se obávat. Nicméně o dva roky později je Steve velmi nemocný a zbývají mu jen týdny života, protože malý nádor mezitím narostl do život ohrožujících rozměrů. Napadl mnoho důležitých orgánů v jeho těle. Nyní mu už nepomůže žádná léčba.

O dva roky dříve bylo mnohem snazší poslouchat pozitivního lékaře. Co však bylo tenkrát potřebnější? Pravda nebo lichoťky? Náprava nebo pozitivní řeči? Steveovi řekli, že bude zdrav, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo. Nyní je příliš pozdě vrátit se. Přeje si, aby poslechl pravdu.

Nemohl by to být stav, ve kterém se nacházíme duchovně v západní církvi, a to jak vedoucí, tak i členové sboru?

I v historii Izraele byla doba, kdy náboženští vůdci přijali výhradně pozitivní způsob služby. Vyhýbali se konfrontaci lidí a promlouvali jedině povzbudivým způsobem. Bůh řekl, co si o jejich poselstvích myslí: „Napravuj zkázu dcery mého lidu povrchně slovy: Pokoj, pokoj, ale žádný pokoj není.“ (Jeremjáš 8,11) Je zajímavé, že poselství, která hlásali, nebyla v podstatě v ničem odlišná od zprávy, kterou řekl Steveovi druhý lékař.

„Mně se jeho poselství nelíbí!“

To, že člověk nechce přijmout nápravu pravdou, je odvěký problém. V jiné době jeden izraelský král plánoval akci. Povolal si stovky duchovních poradců a zeptal se jich, zda budou jeho plány úspěšné. Tito poradci měli obrovskou příležitost říct králi pravdu, ale jeden po druhém odpovídali: „Ano, budeš úspěšný“. Navíc předvídali všechno dobré, co vzejde z této výpravy.

Byl tam přítomen také judský král, jehož srdce bylo velice vnímavé na Boha. Toužil znát pravdu, což mu přineslo správné rozlišení. Nevnímal Boží hlas, přestože všichni ti duchovní poradci tvrdili stejnou věc. Dál hledal slovo, které by souhlasilo s jeho srdcem.

Nakonec se zeptal judský král izraelského vladaře: „Cožpak tu nejsou ještě i jiní rádcové, kteří mluví přesně?“

Izraelský král odpověděl: „Ve skutečnosti je zde ještě jeden člověk. Já ho ale nenávidím, protože mi nikdy nekáže nic dobrého, jenom zkázu, zkázu a zkázu“ (1. Královská 22,8 The Message). Nicméně aby se zavděčil svému hostu, poslal izraelský král pro tohoto „negativního“ rádce.

Tento prorok se jmenoval Mikajáš a králův posel, který jej našel, mu řekl: „Hle, proroci mluví jednomyslně dobro pro krále. Ať jsou tvoje slova jako řeč jednoho z nich. Mluv dobro.“ (1. Královská 22,13).

Mikajáš odpověděl: „Jakože živ je Hospodin, to, co ke mně Hospodin promluví, to budu mluvit.“ (1. Královská 22,14). Přesně to udělal a bylo to slovo nápravy, které krále rozzuřilo. Nakonec ale vyšlo najevo, že všichni ti pozitivní rádci se mýlili, zatímco Mikajáš měl pravdu.

Kde jsou dnes poradci a služebníci, kteří jsou jako Mikajáš? Proč nenasloucháme jejich usvědčování a varování, jež jsou pro ochranu, častěji? Proč jejich knihy, které nás volají ke svatosti, nejsou bestsellery? Proč to nejsou ti nejvíce oblíbení řečníci na konferencích? Proč nejsou těmi nejsledovanějšími na YouTube?

Bůh učinil svůj příkaz vedoucím skrze Pavla zcela jasný, a přesto to vyučujeme jinak. Jednou mi při obědě velmi známý pastor řekl: „Johne, pokud se podíváš na většinu pastorů v naší zemi, kteří mají úspěšné církve, pak kážou poselství naděje, milosti a povzbuzení.“ Jeden z jeho pomocníků pak dodal: „Johne, možná bys měl přehodnotit, co vyučuješ na téma milosti.“ Měl problémy s aspektem milosti, který přináší zmocnění a proměnu.

Naději a povzbuzení potřebujeme, ale také potřebujeme nápravu, výchovu a usvědčování. Právě proto to Pavel Timoteovi přikázal. Proč to musí být všechno nebo nic? Proč musíme kyvadlo přehazovat úplně až na druhou stranu? Nabízejme lidem všechno, co Pavel Timoteovi řekl.

Klíčová přísada

Rád bych uvedl ještě jeden příklad. Úlisný, pokřivený prodavač ojetých aut vám řekne to, co chcete slyšet. Usměje se, pobaví se s vámi, řekne vám, jaký jste super člověk, a protože jste tak bystrý, auto, které jste si vybral, je to nejlepší, které má v bazaru. Vy si říkáte: „No teda, ani moje manželka se mnou nemluví tak povzbudivě!“ Důvodem je to, že vás žena *miluje*. Tento člověk vám pochlebuje, aby získal vaše peníze. To nás přivádí k té nejdůležitější přísadě našeho poselství. *K lásce*. Naše poselství musí být v těle Kristově založeno na lásce a musí vycházet ze slitovného srdce.

Jednou za mnou u stolku s materiály po setkání přišel jeden mladík. Usmál se a řekl: „I já jsem jako ty povolán k tomu, abych promlouval prorocky a přinášel církvi nápravu.“

Měl jsem velice zvláštní pocit ze způsobu, kterým to řekl. Vnímal jsem, že chce spíše lidem vyčinit, než že by měl skutečný zájem o jejich dobro.

„Chceš znát tajemství prorocké promluvy?“ zeptal jsem se jej.

Rozzářil se a očekával nějaký dobrý tip pro službu.

„Celou dobu, kdy budeš přinášet nápravu nebo napomenutí“, řekl jsem: „musíš lidi, ke kterým promlouváš, absolutně milovat.“

Podíval se na mě s překvapeným výrazem ve tváři. Po několika vteřinách reagoval: „Myslím, že ve mně bude muset Bůh udělat ještě hodně práce.“ Byl jsem na něj hrdý, že to dokázal přiznat.

I já jsem měl často problémy s předáním konfrontujícího poselství. Mám lidi velmi rád, miluji církve a miluji Boží vedoucí. Ve chvíli, kdy píšu tuto knihu, nebo kdy mluvím slova nápravy, mě bolí srdce, protože bych je chtěl povzbudit a potěšit. Na druhou stranu však vím, že opravdová láska nelichotí, ale je pravdivá. Říká, co je potřeba, aby přinesla posluchači uzdravení. Pavel píše, že máme promlouvat pravdu v lásce a že pokud to budeme dělat, pak posluchači porostou a budou dokonalí v Kristu (viz Efezským 4,15).

Byli služebníci, kteří kázali nápravu a zdůrazňovali svatost špatným způsobem. Měli jen velmi málo slitování s těmi, ke kterým hovořili, nebo neměli vůbec žádné. To je smutné a spáchalo to velkou škodu. Všichni potřebujeme být motivováni, plni soucitu a pohlceni láskou k lidem, ke kterým mluvíme. Jinak bychom raději neměli mluvit vůbec. Měli bychom horlivě toužit po tom, aby se lidem dobře dařilo, víc než cokoli jiného. Neměli bychom mluvit s postojem: „Vidíš, já jsem

ti to říkal!“ Nebo: „Znám toho víc než ty.“ „Jsem lepší než ty.“ Musíme k nim hovořit se zapálením a chtít pro ně to nejlepší. Musíme si vážit svých posluchačů nebo těch, se kterými se na nejruznějších setkáních setkáváme, a pokládat je za důležitější než sebe. Takové je Boží srdce, srdce Ježíše Krista i Ducha Svatého.

TRÉNINK KE SVATÉMU ŽIVOTU

Bezpečnější rány od přítele než lahodná
líbání nenávidícího.

- Přísloví 27,6 (Bible Kralická)

Vše, co snižuje či zastírá Boží svatost falešným zdáním
Boží lásky, je nepravdivé Božímu zjevení,
jež bylo dáno skrze Ježíše Krista.

- Oswald Chambers

Poradce ve věcech života je člověk, jehož úkolem je pozvednout kvalitu života svého klienta. Určitým způsobem nás apoštol Pavel nabádá, že máme být poradci ve věcech duchovního života. Když následujeme Bohem dané cesty, pozvedáme kvalitu nejen svého života, ale i života těch, které vedeme.

Nemůžeme vylepšit Boží cesty. Adam a Eva to zkusili a selhali. Byli první z mnoha, kteří se o tuto pošetilost pokusili. Takže jako poradci nemáme pouze vychovávat, ale také varovat a napravovat. Pokud nebudeme napravovat, dovolíme těm, které vedeme, sejít na stezku smutku a zkázy. Z toho důvodu Pavel Timotea vybízí: „Ty, kazatel evangelia, máš ukazovat lidem, kde jde jejich život špatným směrem“ (2. Timoteovi 4,2 AMP).

Na začátku svého dopisu do Efezu zmiňuje Pavel naši novou přirozenost a zmocňující milost. Kombinace těchto dvou faktů umožní věřícímu vést proměněný život. Dává to věřícímu schopnost ztotožnit se s Kristem a zároveň zůstat vzdálený od nebezpečné stezky.

Pak Pavel předává seznam příkazů, které tento život určují. Nejsou těžkými břemeny ani nemožnými příkazy, jako tomu bylo ve Starém Zákoně. Popisují chování, které se od nás očekává právě proto, že máme novou přirozenost.

Pojďme si jeho seznam připomenout:

Smilstvo ani žádná nečistota nebo chamtivost ať nejsou mezi vámi ani zmiňovány, jak se sluší na svaté. Ani hanebnost, hloupé řeči nebo laškování, což se nesluší; nýbrž raději vzdávejte díky. ... A neopíjejte se vínem ...

(Efezským 5,3-4; 18)

Toto opět vypadá jako seznam zákazů. Musím znovu zdůraznit, že to není seznam, který, pokud jej budeme dodržovat, nás spasí. Je to spíše seznam, který nás ochrání od cizoložných vztahů se světem, abychom mohli zůstat v projevené přítomnosti Ježíše. Dovolte mi všechno to hříšné chování znovu vypsát.

To, o němž jsme se bavili v minulé kapitole, bylo:

- Nelžete.
- Nehřešte tím, že vás ovládá hněv.
- Nekradte.
- Nepoužívejte sprostý nebo hrubý jazyk.

Zbytek seznamu doplňuje:

- Nebudte sexuálně nemorální.
- Nebudte nečistí.
- Nebudte chamtiví.

- Nevyprávějte obscénní příběhy.
- Nemluvte pošetile.
- Neříkejte sprosté vtipy.
- Neopíjejte se vínem.

Nový Zákon je poselstvím milosti, ale na poselství, o kterém mnozí tvrdí, že neobsahuje žádné příkazy a zákazy, je tento seznam (a je to jen jeden z dvaceti sedmi novozákonních knih) docela dlouhý! A ještě větší ironií je, že apoštol, který nám přinesl zjevení milosti, tento seznam sepsal! Máme tyto příkazy ignorovat nebo je začít brát vážně?

Absolutně žádná sexuální nemorálnost

První položka na našem novém seznamu je *žádná sexuální nemorálnost*. Jsme synové a dcery Boží a nemáme páchat cizoložství, zapojovat se do homosexuality ani žádné jiné sexuální aktivity, pokud nejsme sezdáni.

Až příliš často se setkávám s páry, které spolu žijí a přitom se hlásí ke křesťanství. Není to žádný ojedinělý jev, ve skutečnosti je to v církvi hojně rozšířené. Mnoho z těchto párů patří do evangelikálních církví, jsou zběhlí ve víře a velmi často nadšeně hovoří o tom, „co Bůh dělá v jejich životě“. Není tam ani náznak usvědčení, výčitky či zármutku. Zkrátka nevěří, že by bylo něco špatného na tom, pokud spolu žijí a nejsou přitom manželé. Proč? Možná z kazatelny neslyšeli poselství, jaká kázal Pavel, Petr, Jakub, Jan a Juda. Poselství, ve kterých volali lidi ke zbožnému, cudnému životu. Promluva jejich pastora je potěšující a povzbudivá, ale neusvědčuje a nenapravuje. Nemají výchovu ke zbožnému životu.

V naší společnosti je přijatelné žít spolu, mít sex před manželstvím a dokonce se spojovat v homosexuálních svazcích. Dokonce je to pokládáno za dobrý nápad. Je to smutné. Jsme evangelikální věřící, ale naše znalost Bible je často jen povrchní. Mnozí z nás, aniž by se

podívali do Božího Slova, přijali postoje a myšlenky naší společnosti. Neustále převládá přesvědčení: „Když se přece milujeme, proč bychom spolu nemohli žít?“

A co homosexualita? Také je hojně rozšířená, ale nejen u těch, kteří nikdy nebyli zapojeni v církvi. Zrovna nedávno mi ukazovali stránku na Facebooku, která patřila jedné ženě, jež kdysi byla součástí jednoho oddělení sborové služby. Nyní je zamilovaná do jiné ženy a už si plánují, že se vezmou. Na fotografie jejich zasnoubení a dalších intimních okamžiků jsem hleděl se zármutkem.

V minulosti to bylo tak, že ti, kteří odpadli od Boha, to věděli. Nicméně tato žena mluvila nadšeně o Boží lásce a svém vydání Bohu. Jak by si mohla vzít jinou ženu, když Ježíš jasně říká: „,Nečetli jste, že ten, který stvořil člověka, od počátku ‚učinil je jako muže a ženu‘? Protože Bůh stvořil tento organický svazek dvou pohlaví, ať nikdo neznesvěcuje jeho mistrovské dílo“ (Matouš 19,4; 6 The Message). Ježíš řekl, že manželství je pro muže a ženu, pro dvě pohlaví. Jak to, že si tato žena není vědoma, že znesvěcuje Boží svazek? Copak to nikdy jasně neslyšela z kazatelny?

Rozumím tomu, že se společnost vzdaluje původnímu Božímu záměru pro manželství. Nevěřící lidé mají hříšnou přirozenost. Ztracení muži a ženy jsou na tomto světě bez Boha a mají jen omezené chápání toho, co je vskutku dobré a co zlé. Jejich chování by nás nemělo znepokojovat, neboť přemýšlí podle své přirozenosti a dělají to, co jim jejich přirozenost nařizuje. Znepokojující však je, když věřící přejímají to, co svět nazývá dobrým, a berou to jako přijatelné před Bohem. Statistiky dokazují, že narůstá počet církví, kde povzbuzují k homosexuálnímu životnímu stylu a homosexuálnímu manželství. Církev k tomu povzbuzují nejen tím, co říkají, ale také tím, co neříkají. Poslechněte si pozorně tato slova:

A když se odvrátí spravedlivý od své spravedlnosti ... on zemře, protože jsi ho nevaroval. Zemře ve svém hříchu

a nebude připomínána jeho spravedlnost, kterou vykonal,
a jeho krev vyhledám z tvé ruky.

(Ezechiel 3,20)

Zde se mluví o varování věřícím – spravedlivého člověka. Pokud nebude varovat věřícího před jeho hříchy, důsledky budou velice vážné.

Možná namítnete: „Ale Johne, to je Starý Zákon. Jak můžeš tvrdit, že bude Bůh hledat krev z rukou služebníka v Novozákonní době?“

Jednou jsem hovořil na konferenci pro vedoucí, kde za mnou přišel jeden pastor a konfrontoval mě v této záležitosti. Byl rozrušený a řekl: „Jak se opovažuješ dávat na nás krev jiných lidí! To je všechno záležitost Starého Zákona!“

Já mu odpověděl: „Otevřel byste si Bibli ve Skutcích 20 a přečetl mi 26. a 27. verš?“

Pastor mi začal číst toto: „Proto vám dnešního dne dosvědčuji, že jsem čistý od krve všech lidí, neboť jsem nic nezamlčel a oznámil jsem vám celou vůli Boží“ (Skutky 20,26-27).

Pastor se na mě podíval v šoku a řekl: „Johne, četl jsem to již dřív, ale nikdy jsem to tady neviděl.“ Na závěr našeho rozhovoru mi řekl: „Je mi moc líto, že jsem tě obviňoval.“ Jeho upřímnosti jsem si velmi vážil.

V tomto odstavci bych rád promluvil přímo k vedoucím církví. Toto byla Pavlova slova vedoucímu v Efezu, ale i my budeme shledáni vinnými, jestliže my, kteří učíme a kážeme, nebudeme lidem přinášet celou pravdu Boží. Pokud budeme promlouvat pouze „potěšujícím“ způsobem a vynecháme velké procento z Božích příkazů. Důsledkem bude, že naši lidé sklouznou k tomu, co svět považuje za dobré, úplně stejně jako má nevychované dítě tendenci držet se bláznovství a pošetilostí. A závěr je: jejich krev bude na našich rukou.

Rád bych uvedl ještě jeden příklad. Sledoval jsem jednoho pastora, který svým lidem oznamoval, že je homosexuál, při službě, která byla vysílána na webových stránkách jeho mega sboru. Říkal, jak už ho to nebaví skrývat, a že už nechce, aby ti druzí, kterých se to týká, trpěli v odsouzení.

Systematicky uvedl každý biblický verš, kde se Bůh vyjadřoval k homosexualitě, a zlehčoval jej. Pak svým posluchačům směle oznámil: „Apoštol Pavel byl úžasný, co se týče zjevení toho, kým jsme v Kristu, ale byl strašný v oblasti vztahů“. Tím se snažil utlumit Pavlovy příkazy ohledně sexuality. Pastor pak pokračoval a vysvětloval, že to Pavel celé minul v první kapitole Římanům, kde naznačoval, že pokud nebudeme uctívat Boha, můžeme skončit zapletení do homosexuality (viz Římanům 1,21-27). Podle tohoto pastora nemohla být Pavlova slova pravdivá, protože „polovina vedoucích chval a uctívání ve Spojených státech jsou homosexuálové“. (Zajímalo by mě, jaké statistiky nebo průzkumy pro své tvrzení použil?) Zatímco jsem sledoval tohoto muže, napočítal jsem několik potlesků ve stoje, které mu shromáždění vyjádřilo.

Poté, co jsem si vyslechl překroucená slova tohoto pastora, Bůh ke mně promluvil a řekl mi: „Přečti si 1. kapitolu Římanům“. Našel jsem toto:

Proto je Bůh vydal do potupných vášní. Jejich ženy vyměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženou a ve své touze se rozpálili jeden k druhému, muži s muži páchají hanebnost a sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svoje poblouzení. Ačkoliv poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti, nejenže je sami činí, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají.

(Římanům 1,26-27; 32)

Jak mohl tento služebník znevážit verše, které prohlašují homosexuální styk za „hanebný“? Není k tomu potřeba nijak duchovně vyzrálého člověka, aby poznal, že takové sexuální praktiky nejsou přirozené. Do takového chování se nezapojují ani zvířata. Proč si myslíme, že to Bůh přehlídne, schválí a bude k tomu povzbuzovat?

Zamyslete se nad všemi, kteří tvrdí, že jsou křesťané a přitom bojují s tím, aby se nepoddali tomuto chtíči a hříšnému životnímu stylu, poté, co slyšeli poselství tohoto pastora? Jejich svědomí jim říká: „Je špatné, aby toto dělalo Boží dítě“. Přesto slova tohoto pastora budou použita, aby umlčela jejich vnitřní hlas. Nejenže přinesl soud sám sobě, ale také povzbuzoval ostatní, aby činili totéž.

A co potlesk vestoje od posluchačů v jeho církvi? Rozšířený překlad Bible v Římanům 1,32 říká, že ti, kdo „schvalují a tleskají druhým, kteří takové věci činí“, jsou hodni soudu.

Co uděláme se slovy Pavla?

Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království.

(1. Korintským 6,9-10)

Samozřejmě že existují i jiné hříchy, které ubližují. Nesmíme však ignorovat, co tyto verše říkají o rozmarných sexuálních praktikách.

Směr tohoto světa je nakažlivý. Nebudeme-li vyhledávat pravdu o sexuální nemorálnosti z kazatelen, nebudou si lidé vědomi, co je zbožné chování, a budou oklamáni tím zlým. Přijmou, co svět pokládá za dobré, a budou si myslet, že to Bůh schvaluje.

Žádná nečistota

Další věcí na seznamu je *žádná nečistota*. Máme se zdržet od všech forem pornografie, obscénních videozáznamů a přemýšlení o chtíči. Ježíš řekl: „každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci“ (Matouš 5,28). Žalmista uvádí: „Nekladu si před oči ničemnosti...“ (Žalm 101,3).

Pornografie nabízí rychlé vzrušení a uspokojení, protože se týká našich tělesných tužeb, ale postupně otupí naši schopnost být vůči svému partnerovi i Bohu důvěrní. Nakonec nás zanechá neuspokojené naším partnerem a nespokojené se sebou také. Zatímco to vypadá, že pornografie zapaluje počáteční jiskřičku, zažehne ve skutečnosti výbuch zmatku, viny, hanby a nejistoty.

Až do nedávna byly pornografické stránky na internetu těmi nejoblíbenějšími. Momentálně je překonaly stránky sociálních sítí. Více než jedna z deseti internetových stránek je o pornografii. Tyto stránky navštěvuje pravidelně přes čtyřicet milionů Američanů a každou sekundu sleduje porno 28 258 uživatelů internetu.¹⁵

A není to výhradně mužská záležitost. Každá pátá žena sleduje pornografii online pravidelně každý týden. Mnoho žen vyjadřuje pocity bezmoci, co se týká masturbace.¹⁶ Jak muži, tak ženy přikrmují své závislosti i offline věcmi, jako jsou časopisy, erotické knihy. To druhé je obzvláště oblíbené u žen.¹⁷

A co církve? Časopis Christianity Today provedl průzkum, ve kterém se ptali pastorů, zda někdy během minulého roku navštívili nějakou pornografickou stránku na internetu. Padesát čtyři jich odpovědělo ano. A to jsou vedoucí sboru! Další statistiky ukazují, že je padesát procent všech evangelikálních mužů závislých na pornografii¹⁸ a hlasování, které provedla CNN, ukázalo, že s ní zápasí sedmdesát procent křesťanů mužského pohlaví.¹⁹

Takže se musíme ptát, jestli jsou poselství, která momentálně dominují v našich sborech, opravdu řešením a odpovědí na tuto epidemii, která je nyní na svém vrcholu?

Já jsem měl problémy s pornografií až do svých dvaceti sedmi let, což je období, které zahrnovalo počáteční roky mé služby. Byl jsem si jistý, že jakmile se ožením s překrásnou ženou, tento hřích přestane. Přesto tomu tak nebylo a dokonce to bylo ještě horší. Vystavělo to hradbu mezi Lisou a mnou. Osvobozen jsem byl až na podzim roku 1984, kdy jsem o své závislosti řekl jednomu Božímu muži a ten mi odpověděl velice přímo a tvrdě: „Přestaň s tím!“ Silně mě napomenul. Neslyšel jsem od něj žádné povzbudivé poselství! Řekl mi příkaz a varování, které do mého života přinesly zdravou bázeň Boží.

Slova tohoto muže mě vyprovokovala k tomu, že jsem začal hledat Boha a usilovat o svobodu. Během devíti měsíců jsem byl úplně svobodný a od té doby kráčím v této svobodě. Objevil jsem, že Boží milost je velice mocná! Může osvobodit muže, který byl svázán pornografií od svých jedenácti let! To je další důvod, proč jsem zarmoucen, že služebníci nechtějí přemýšlet o úplném užitku Boží milosti. Kdyby nebylo milosti, nejen jako daru k odpuštění hříchů a spasení, ale také Božímu zmocnění žít jinak, než mi velí mé přirozené schopnosti, byl bych dnes stále svázaný hříchem.

Žádná chamtivost

Definice *chamtivosti* je „silná a sobecká touha po něčem, obzvláště po bohatství, moci nebo jídle“. Jak často věřící překrouť Boží příslib o požehnání, zdaru a zaopatření v chamtivost! Jejich zaměření je jen na sebe, místo aby chtěli být vybaveni schopností sloužit a dávat druhým. Chamtivost je žádostivost a je to modlářství (viz Koloským 3,5). Když jsme chamtiví, dáváme své vlastní touhy, vášně, chutě, pověst, postavení, oblíbenost a finanční chtíče před Boha a před ostatní lidi.

Mohli bychom vyprávět mnoho příběhů o tom, jak se do života věřících vplížila chamtivost. Balaám kvůli ní ztratil vztah s Bohem. Stejně tak Kain, Kóra a mnozí další, kteří kdysi stáli v Boží přítomnosti. Mnozí uklouzli k chamtivosti, protože před ní nebyli varováni. Varovat vyučováním nebo kázáním znamená vzdálit se od toho, že přináším pouze pozitivní a povzbudivá poselství. Ale jestliže chceme mužům a ženám pomoci dorůst do Krista, musíme nejen vyučovat, ale také varovat (viz Koloským 1,28).

Když jsem byl dítě, měl jsem rád vyučování svých rodičů, ale nedbal jsem na jejich varování. Přesto jsem pak později zjistil, že to byla právě varování, co mi zachránilo život. Kdyby mě otec nevaroval a neříkal mi, že nesmím strkat šroubovák do elektrické zásuvky, asi bych to ze zvědavosti udělal a sám sebe tak zabil elektrickým proudem.

Pavel řekl jedné ze svých milovaných církví: „ Proto buďte bdělí a mějte na paměti, že jsem po tři roky dnem i nocí nepřestal se slzami napomínat jednoho každého z vás.“ (Skutky 20,31) Dnem i nocí po tři roky! A dělal to se slzami v očích! Napomínáme a varujeme lidi? A děláme to denně? Nebo my, již vyučujeme a kážeme, jen tiše doufáme, že naše posluchače udrží od chamtivosti naše povzbudivá poselství? Záleží nám na tom? Poselství o tom, že se máme vyvarovat chamtivosti, jsem neslyšel už celé roky!

Pavel je člověk, který kázal o milosti, přesto je to také člověk, který horlivě volal k Efezskému sboru, a k nám všem, „Neupadněte do chamtivosti!“

Poslechněte si také slova apoštola Jakuba:

Odkud jsou boje a hádky mezi vámi? Zdali ne odtud -- z vašich rozkoší, které bojují ve vašich údech? Dychtíte, ale nemáte. Zabíjíte a žárlíte, ale nemůžete ničeho dosáhnout. Hádáte se a bojujete, a nic nemáte, protože nežádáte. Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně, abyste to vynaložili na

své rozkoše. Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím.

(Jakubův 4,1-4)

Ale no tak, Jakube! Nebuď tak negativní! Byl apoštol jen nabručený, přísný nebo ustrnulý? Nebo opravdu miloval lidi, kterým psal? Není to důvod, proč lidé psali střízlivou pravdu, místo aby lidem předávali oblíbená a povzbudivá poselství? Nemohl to být důvod, proč si ho Bůh vybral, aby napsal část Nového Zákona, místo aby si vybral jiného, více motivačního mluvčího tehdejších dnů?

Žádná nevhodná komunikace

Další na seznamu: *nezapojte se do pošetilých řečí* nebo do sprostých, obscénních vtipů a příběhů. To zahrnuje i sledování pořadů a poslouchání hudby a dalšího rádiového vysílání toho druhu.

Požádali mě, abych pomáhal v nejrůznějších týmech služebníků mladým lidem, kteří jsou zmatení tím, že jejich vedoucí používají sprostý jazyk, vypráví obscénní vtipy a mluví naprosto stejně, jako kterýkoli jiný člověk ze světa. Proč se tak vedoucí chovají? Nemohlo by to být, protože neříkáme Božím vedoucím a lidem, že toto chování není vhodné pro občany nebeského království?

Pavel píše Koloským: „Vaše řeč ať je vždy laskavá“ (4,6). Naše řeč má být plná milosti.

Neopíjejte se

Další: *neopíjejte se*. Ani pivem, ani vínem ani jiným alkoholickým nápojem. (Tento příkaz můžeme použít i na drogy, ať už legální, nelegální nebo na předpis.) Opět zde slyšíme jasné „ne“.

Alkohol je lákavý (viz Přísloví 23,31-33). Dokáže nás snadno oblouznit, abychom pili víc, aniž bychom věděli, kdy přestat. Alkohol

má schopnost zastřít zdravý úsudek, až nás ho nakonec úplně zbaví. Ztratíme veškeré zábrany a přirozené ochranné funkce srdce a mozku mizí. Dá se to přirovnat k tomu, když počítač zbavíme antiviru. Sami sebe otevíráme nebezpečným procesům, protože mizí diskrétnost. Alkohol v podstatě odstraňuje bezpečnostní systém našeho mozku. Dokonce, i když můžeme přestat a víme, kdy přestat, nevědomky můžeme k pití inspirovat ostatní. Podělím se s vámi o příběh.

Hlavní pastor pil alkohol v jedné restauraci ve svém městě. Jeden člen jeho sboru, nedávno obrácený, byl v té stejné restauraci. Byl to bohatý podnikatel, který předtím, než byl spasen, zápasil s alkoholem. Po svém obrácení se pití vyhýbal a dalo by se o něm říct, že to byl člověk, „jenž tak tak utekl životnímu stylu podvodu“ (2. Petřův 2,18).

Krátce poté, co viděl svého pastora pít alkohol v té restauraci, odjel tento podnikatel na třídní mejdan. Během těch tří dnů učinil několik velmi nemoudrých rozhodnutí a finančně přišel téměř o všechno. Co bylo ale horší, přišel o manželství. Když se ho později zeptali, proč na ten třídní mejdan jel, odpověděl: „Viděl jsem, jak můj pastor pije, a tak jsem si myslel, že když může pít on, můžu přece i já.“

Samozřejmě, že je za své špatné rozhodnutí v poslední řadě zodpovědný přímo ten člověk, ale neměly by nás podobné situace přivést k tomu, abychom si byli více vědomi vlivu, který máme na ostatní?

V poslední době vnímá více služebníků svobodu pít na veřejnosti. Citují verše, aby k tomu podpořili své právo. Jeden z nich je z 1. listu Timoteovi 3,3, kde Pavel píše Timoteovi, že se vedoucí nemají „oddávat vínu“. Řecké slovo, které Pavel používá, je *paroinou*. Slovník *The Complete Word Study* uvádí jeho definici jako „náležející vínu, opilý. Toto slovo v sobě nese zodpovědné užívání alkoholu s mírou, ale spíše jeho zneužívání a nepřiměřené používání. Pokud si chceme představit takového člověka, je to někdo, kdo má neustále na stole láhev a pití je pro něj závislost.“ Překlad Bible The New Living říká, že vedoucí sboru nesmí „být pijan“ (1. Timoteovi 3,3).

V jiném dopise doporučil Pavel Timoteovi: „Nepij už jen vodu, ale kvůli svému žaludku a kvůli svým častým nemocem užívej trochu vína“ (1. Timoteovi 5,23). Timoteus byl hlavním pastorem v Efezu. Mnoho dnešních služebníků smýšlí takto: „Kdyby se vedoucí nikdy neměl dotknout vína jako například člověk vázaný nazarejskou přísahou, Pavel by Timoteovi neříkal, aby je používal, ani za lékařským účelem.“

Nejcitovanější verš v celé diskuzi je místo, kde Ježíš proměnil vodu ve víno (viz Jan 2,1-11). „Ježíš by neproměnil vodu ve víno na veřejnosti, kdyby bylo špatné jej pít“.

Kdybychom brali na zřetel pouze tyto verše, pak bychom mohli říct, že pastor, který na veřejnosti pil, byl ospravedlněn v tom, co udělal. Nicméně žijeme ve společnosti, kde je alkoholismus velice rozšířen. Ve Spojených Státech umírá vlivem alkoholu 88 000 lidí ročně.²⁰ Alkoholismus je třetí nejčastější příčinou smrti.²¹ V roce 2007 napsal *The Washington Post*, že každý třetí Američan měl nebo má problémy s alkoholem.²² Národní institut proti zneužívání alkoholu a alkoholismu uvedl, že v roce 2012 dvacet pět procent lidí starších 18 let sdělilo, že se během minulého měsíce účastnilo hojného opíjení na mejdanech. To je šokující! Je to každý čtvrtý jen v jednom měsíci! Mohl bych citovat ještě další statistiky, ale to důležité je, že jsou Američané náchylní ke zneužívání alkoholu.

Zneužívání alkoholu není rozšířeno pouze ve Spojených Státech. V roce 2012 bylo 6 procent všech celosvětových úmrtí (3,3 miliony) přičítáno následku požití alkoholu. Celosvětově tvoří zneužívání alkoholu pátý nejčastější rizikový faktor, který vede k předčasnému úmrtí nebo invaliditě. U lidí ve věkové hranici od patnácti do čtyřiceti devíti let je to číslo jedna!²³

Kvůli této epidemii musí zodpovědný věřící jít o krok dále a zvážit širší dopad Pavlových slov týkajících se konzumace masa obětovaného modlám. Pavel říká: „Jestliže tedy pokrm svádí k hříchu mého bratra, nebudu jíst už nikdy maso, abych nesvedl k hříchu svého bratra.“

(1. Korintským 8,13). Pavel vyjádřil zcela jasně, že jíst maso obětované modlám není hřích. Jestliže to však svádí slabšího bratra a uráží jej to a způsobuje to, že klopýtá, pak Pavel řekl, že je nikdy nebude jíst.

Můžeme vést debatu na podporu toho, že křesťané mají právo pít malé množství alkoholu, ale jako věřící, obzvláště ti, již jsou vedoucími sborů, nechceme riskovat to, že se staneme kamenem úrazu pro někoho nebo že kvůli nám upadne zpět do závislosti někdo, kdo sotva unikl hříchu alkoholismu. O to více, že žijeme ve společnosti, která je touto závislostí naprosto polapena. Kdyby se hlavní pastor, který tenkrát v restauraci pil, řídil touto moudrostí, možná by onen podnikatel na třídní mejdan s alkoholem nikdy nejel.

Musíme prchat před jakoukoli podobou opilosti. Není to jednání, které by přinášelo užitek Božímu dítěti, a není to jen triviální záležitost. Jsme velice důrazně varováni: „Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, zloději ani chamtivci, *opilci*, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království“ (1. Korintským 6,9-10).

V naší diskuzi bychom měli vzít v potaz ještě jeden důležitý aspekt. Jsme v duchovním závodě a náš Trenér nám říká: „odložme veškerou zátěž a hřích snadno nás ovíjející“ (Židům 12,1). Jsou hříchy, které se na nás nalepí snadněji, než jiné, a z výše uvedených statistik by se zdálo být logické, že zneužívání alkoholu je na jejich seznamu velmi vysoko. Proč si tedy zahrávat s něčím, co by mohlo přinést zkázu tolika lidem?

Závěrem se zeptejme, proč se musíme my, kteří máme opravdovou zkušenost s naplněním Duchem, utíkat k umělým prostředkům, abychom získali pokoj a úlevu? Jsme Duchem naplnění pouze podle jména a ne pravidelnou zkušeností, a proto potřebujeme pomoc jiných omamných látek?

Nenechte se podvést

Díváme se spolu pouze na jedinou kapitolu z listu Efezským. V Novém Zákoně je ale spousta dalších příkazů. Opět opakuji, že to není seznam, který, když budete dodržovat, má schopnost vám zajistit spasení. Jde spíše o životní styl, který mají vykazovat ti, již žijí v projevené Boží přítomnosti.

Poslechněte si, jak Pavel končí svůj seznam zákazů:

At' vás nikdo nesvádí prázdňými slovy (Nenechte se oklamat těmi, kdo se snaží omluvit si hříchy – dosl. překlad z angl. jazyka NLT; pozn. překladatele), neboť pro tyto věci přichází Boží hněv na syny neposlušnosti. Nemějte s nimi tedy nic společného. ... zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast na neplodných skutcích tmy, spíše je usvědčujte. Neboť o tom, co se u nich vskrytu děje, je hanba i mluvit. ... Dbejte tedy pečlivě na to, jak žijete ... (Efezským 5,6-7; 10-12; 15)

Nenechte se oklamat těmi, kdo se snaží omluvit si hříchy. Důsledky nejsou vůbec milé. Musíme pečlivě, ne laxně, zkoumat, co se v našem životě líbí Bohu. Mnoho z nás se chová, jako bychom byli na hřišti, a přitom jsme na bitevním poli. Jsme ve válce a na hlavě máme terč. Nepřítel neúnavně pracuje na tom, aby nás dostal. Pokud však zůstaneme ve světle, neuspěje kvůli úžasné Boží milosti v našem životě.

Povzbuzuji vás, abyste se tlačili do vyšší úrovně života. At' jste zcela závislí na milosti a budete žít zbožný život bez poskvrny uprostřed převráceného, pokřiveného, umírajícího světa. Máte vše, co je potřeba, protože vám dal Bůh zdarma svou přirozenost. Neplývejte úžasnou Boží milostí, ani ji neberte nadarmo.

NAŠE MOTIVACE

Proto vám hodlám tyto věci stále připomínat, ačkoliv o nich víte a jste utvrzeni v přítomné pravdě. Považuji však za správné probouzet vás tím, že je připomínám, dokud jsem v tomto stanu svého těla. Víím, že složení mého stanu je velice blízko, jak mi to i ukázal náš Pán Ježíš Kristus. Vynasnažím se, abyste si mohli i po mém odchodu toto všechno pokaždé připomínat.

- 2. Petrův 1,12-15

... Odpadnutí od Boha pokládáme za jedinou opravdu strašnou věc a být Božím přítelem za jedinou věc, která stojí za to a po které toužíme.

- Řehoř z Nyssy

Povolání žít svatý život není volba ani doporučení. Není to něco, o co bychom měli usilovat a přitom to bylo ve skutečnosti nedosažitelné. Je to příkaz a Bůh očekává, že jej naplníme.

Apoštol Petr řekl jasně, že je zdůrazňování a opakování důležité pravdy a příkazů, které nám dal Pán Ježíš Kristus, životně důležité. Myšlenka toho, že mají být opakovány, je v předchozích čtyřech verších zmíněna třikrát. Lidé, kteří četli Petrův dopis, již věděli, co bylo napsáno, a přesto prohlásil, že i poté, co bude vzat do nebe, je potřeba neustále čtenářům tuto důležitou pravdu připomínat. Nebylo by tedy

dobré, abychom věnovali trochu více pozornosti důležitosti jeho poselství i my?

Na začátku obou svých dopisů píše Petr: „Musíte být svatí ve všem, co děláte“ (1. Petrův 1,15). V Bibli je často u příkazů použit výraz „měli byste“ a „musíte“ nebo příkazovací způsob. Pokud je budeme poslouchat, bude to od nás moudré. Pokud se jimi nebudeme řídit, budeme pošetilí! Petrův výrok byl v příkazovacím způsobu.

Apoštol zde zjevně mluvil o našem životním stylu. Neměli bychom se tím nechat zastrašit, vyděsit ani odradit. Vždyť máme příslib: „Jeho přikázání nejsou těžká“ (1. Janův 5,3). Což znamená, že jich lze dosáhnout a nejsou nereálná.

Ve zbytku svého dopisu a ve svém druhém dopise pokračuje Petr v tom, že rozebírá, co znamená zbožný život v praxi. Činí výroky jako: „prosím vás jako cizince a příchozí: zdržujte se tělesných žádostí, které vedou boj proti duši“ (1. Petrův 2,11).

Bojištěm je naše mysl. Jsou to naše myšlenky, pocity a vůle, které musíme ovládat. V této oblasti začíná každý hřích. K bitvě dochází obvykle ve chvíli, kdy to nejméně čekáme. Velmi často k ní dojde, když jsme v blízkosti nevěřících nebo věřících, již činí kompromisy. Petr tuto skutečnost popisuje velice dobře: „vedte dobrý způsob života mezi pohany“ (1. Petrův 2,12).

Apoštol také mluví o našem svatém chování ve vztahu k vládě, zaměstnavateli, v manželství a v dalších vztazích. Mluví konkrétně o každém z nich, ale zdůrazňuje, že naše největší příležitost podat dobré svědectví bude mezi nevěřícími spolupracovníky, sousedy a spolužáky. Obzvláště mezi těmi, se kterými jsme trávili čas předtím, než jsme přišli ke Kristu. Říká:

Samozřejmě, že vaši staří přátelé nerozumí tomu, proč se již nechcete připojit ke starému gangu. Nemusíte se jim však

zodpovídat. Oni jsou ti, kdo půjde na kobereček, a to před samotného Boha.

(1. Petrův 4,4-5 The Message)

Na začátku druhého dopisu nás Petr vyzývá: „Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat svoje povolání a vyvolení“ (2. Petrův 1,10). Věci, které máme dělat, abychom dokázali naši opravdovost, zahrnují morální výtečnost, sebeovládání, trpělivost, vytrvalost, zbožnost, laskavost a lásku. To je ovoce milosti, které pěstujeme vírou. Pokud tyto věci děláme, pak „vám bude bohatě poskytnut vstup do věčného království našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista“ (verš 11).

Petr dále varuje před učiteli, kteří povstanou a „budou tajně zavádět zhoubná kacířství“ (2. Petrův 2,1). Budou přitahovat široké zástupy: „A mnozí budou následovat jejich bezuzdnosti“ (verš 2). Překlad Bible The Message o nich říká: „Sami vstoupili na prudký sráz vedoucí ke zkáze, ale předtím chtějí svést obrovský dav zmatených věřících, kteří nedokážou rozpoznat, co je správné a co špatné. Dělalí špatnou pověst pravdě“ (verš 1-2).

Tito učitelé budou „mezi námi“, na konferencích, ve sborech a na skupinkách. Proto jsme varováni: „... tito jsou poskvrnami na vašich hodech lásky ...“ (Judův 1,12; viz také 2. Petrův 2,13). Pravdu smíchají se svým vlastním vyučováním a dojde ke dvěma věcem.

Zaprvé už lidé nebudou schopni rozpoznat správné a špatné. Chování, které nás odvádí od Boha, bude označeno za přijatelné a v některých situacích dokonce správné. Pokud se někdo bude držet Božího Slova a trvat na něm, pak bude označen za zákoníka a toho, co soudí druhé.

To, co bude vyučováno, nejenže přivede do zkázy „křesťanský“ životní styl, ale také umlčí rozpoznání. Tito falešní služebníci a učitelé budou obdarováni a budou výtečnými řečníky, kteří odzbrojí a ovlivní mnohé. Celé Boží Slovo už nebude pokládáno za konečnou pravdu a standard a procento věřících, kteří se nechají svést k neposlušnosti, bude obrovsky vysoké, nejvyšší, jaké kdy bylo.

Druhý důsledek bude to, že evangelium získá špatnou pověst. K tomu bude moct dojít jen tehdy, pokud budou tito falešní učitelé používat jazyk, který je v souladu s pravdou:

Opustili přímou cestu a zabloudili ...

(2. Petrův 2,15)

Tito vedoucí začali jako zbožní následovníci Krista, ale nevytrvali, což vysvětluje to, proč znají jazyk křesťanství, ale zkompromitovali svou bezúhonnost.

Petr ukazuje, že pokud budeme usilovat o svatý život, nikdy nepadneme. Nikdy se nepoddáme vlivu těchto falešných učitelů. V tom je naše bezpečí. Pak přímo píše o obětech, které se nechají svést k tomuto falešnému učení a životnímu stylu:

Jestliže totiž ti, kteří unikli poskvrnám světa poznáním našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista, se znovu do nich zapletou a podlehnou jim, jsou jejich poslední věci horší než první. Bylo by pro ně lépe, kdyby nepoznali cestu spravedlnosti, než když ji poznali, a odvrátili se od *svatého přikázání, které jim bylo předáno* (od přikázání žít svatý život – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele).

(2. Petrův 2,20-21)

Tato informace je překvapující, doslova zarážející, a určitě stojí za zdůraznění. Velký apoštol zde mluví o lidech, kteří uniknou poskvrnám hříchu díky tomu, že do svého života přijmou Ježíše Krista. Ale kvůli nezdravému učení, nesprávným naukám a ztrátě rozlišení upadnou zpět do bezbožného způsobu života. Doslova říká, že teď jsou na tom hůř než předtím, než přijali Ježíše, a že by pro ně bylo lepší, kdyby pravdu nikdy nepoznali, než když se zřekli příkazu žít svatý život. To je silné!

Opět zde vidíme, že žít svatý život je *příkaz*, a to velmi silný a životně důležitý příkaz!

Dvě neporazitelné síly

Pánovy příkazy nejsou obtížné, protože nám k tomu dává schopnost naše nová přirozenost a zmocnění milostí. Budme ale realisté. Mnoho lidí má tuto schopnost. Co nás však motivuje k tomu, abychom příkaz žít svatý život dodržovali uprostřed bitvy? Odpověď jsou dvě neporazitelné síly.

Tu první sílu bych rád vysvětlil pomocí příběhu. Když jsem byl v letech 1980 pastorem mládeže, připravoval jsem se, abych promlouval na našem pravidelném, týdenním setkání. Vnímal jsem, že ke mně Pán hovoří, a ztišil jsem se. Ve svém srdci jsem uslyšel: „Přečti si Jana 14,15.“

Neměl jsem tušení, co se píše v Janovi 14,15, a proto jsem si tam rychle nalistoval a všiml jsem si, že je to u mě v Bibli začátek nového odstavce. Přečetl jsem si Ježíšova slova: „Jestliže Mne milujete, zachovejte má přikázání ...“

Pak jsem začal číst od patnáctého verše až k verši dvacet čtyři. Všech těchto deset veršů se týkalo patnáctého verše. Tématem této pasáže bylo dodržování Ježíšových slov. Co jsem z těchto veršů pochopil, bylo jednoduše to, že Ježíš říká: „Když budete dodržovat Mé příkazy, dokážete, že Mě milujete.“ Když jsem dočetl poslední verš, promluvil Pán k mému srdci: „Nepochopil jsi to. Přečti si to znovu.“

Přečetl jsem si všech deset veršů znovu. Znovu mi připadalo, že se tam říká: „Když budete dodržovat Mé příkazy, dokážete, že Mě milujete.“ Opět jsem uslyšel Boží hlas: „Nepochopil jsi to. Čti znovu.“

To vzbudilo mou zvědavost. Znovu jsem si oněch deset veršů přečetl a opět jsem uslyšel, jak mi Bůh říká totéž: „Přečti si to znovu.“ Poté, co se to opakovalo sedmkrát nebo osmkrát, byl jsem opravdu frustrovaný.

Rozhodl jsem se zpomalit a pročíst si ty verše pomaličku, jako když leze šnek. Přečetl jsem „Jestliže“ a zastavil se, řekl to nahlas a přemýšlel o tom. Pak jsem přečetl další slovo „Mne“ a celý proces jsem zopakoval. Takto jsem pokračoval až do konce, což trvalo velice dlouho. Asi po patnácti minutách jsem se konečně dostal na konec těch deseti veršů a okamžitě jsem uslyšel, jak Boží Duch říká: „Nepochopil jsi to. Přečti si to znovu.“

Rozhořčeně jsem vykřikl: „Bože, prosím, odpusť mi mou nevědomost! Asi jsem úplně hloupý! Otevři mi oči, abych viděl, co mi chceš říct!“

Pak jsem četl patnáctý verš znovu: „Jestliže Mne milujete, zachovejte má přikázání.“ Všiml jsem si hvězdičky u slova *zachovejte*. Podíval jsem se pod okraj na odkaz k tomuto slovu a přečetl si, že přesnějším překladem je „budete zachovávat“.

Když jsem tuto frázi vložil místo jednoho slova zachovejte, zněl tento verš: „Jestliže Mne milujete, budete zachovávat Má přikázání.“ Když jsem si to přečetl takto, uvnitř mne došlo k výbuchu. Najednou jsem to viděl.

Pak jsem slyšel, jak Bůh říká: „Johne, neříkal jsem, že když budete dodržovat Mé příkazy, dokážete tím, že Mě milujete. Já dávno vím, zda Mě milujete nebo ne! Chtěl jsem říct, že pokud se do Mě zamilujete až po uši, budete motivováni dodržovat Má přikázání!“ Mé původní chápání bylo zákonické. Nový pohled se týkal vztahu lásky, což je klíček k motivaci.

Vášnivá láska

Dovolím si malou ilustraci. Už jste někdy byli zamilovaní? Když jsem se zasnoubil se svou ženou Lisou, byl jsem do ní po uši zamilovaný. Neustále jsem na ni musel myslet. Udělal bych cokoli, abych s ní mohl trávit čas. Vzpomínám si, že jsme spolu jednou byli několik hodin. Nakonec jsme se rozloučili, ale Lisa mi za chvíli zavolala a řekla:

„Johne, nechal sis u mě doma bundu.“ Byl jsem naprosto nadšený, že jsem tam nechal bundu, protože jsem měl příležitost opět se s ní vidět.

Odpověděl jsem jí: „No, to se pro ni asi budu muset vrátit!“ Oba jsme se nasmáli. Pak jsme spolu byli několik dalších hodin.

Když Lisa něco potřebovala, bylo jedno, jestli to bylo vhod či nevhod, sehnal jsem jí to, pokud to bylo možné. Kdyby mi zavolala uprostřed noci a řekla: „Miláčku, mám chuť na zmrzlinu“. Odpověděl bych: „Jakou příchuť? Budu tam za pět minut.“ Udělal bych cokoli, abych vyplnil každé její přání, které by vyslovila. Zde je pointa: „Její přání bylo mým rozkazem“.

Protože jsem ji tak moc miloval, bylo pro mě radostí udělat cokoli, co si přála. Cokoli vyslovila, nikdy mi to nebylo na obtíž. Neplnil jsem jí její přání proto, abych jí dokázal, že ji miluji. Dělal jsem to, protože jsem do ní byl zamilovaný!

To přesně zobrazuje myšlenku, kterou zde Ježíš vyjadřuje. Protože Jej tak vášnivě milujeme, nalézáme radost a potěšení v plnění Jeho příkazů. Jeho Slovo nás neomezuje ani není přítěží díky naší stravující vášnivě lásce!

Posuňme se o několik let v našem manželství dál. Byl jsem velmi vytížený ve službě a aniž bych si to uvědomoval, má láska k Lise začala slábnout. Už pro mě její přání nebyla rozkazem. Častokrát mi připadala nevhod a někdy mě dokonce obtěžovala. Měl jsem naprosto odlišný postoj ve službě k ní. Nedělal jsem to s nadšením, jako když jsme spolu chodili. Už jsem nereagoval: „Jakou příchuť? Hned jsem tam!“ Ale spíše: „Vážně, miláčku? Víš, mám toho teď tolik na práci ...“ Nevyhledával jsem příležitosti, kdy bych s ní mohl trávit čas. Byl jsem s ní, protože to bylo správné. Mou novou vášní byla má práce.

Poslechněte si, co praví Ježíš církvi:

„Znám tvé skutky, tvou námahu i tvou vytrvalost ... Ale to mám proti tobě, že jsi opustil svou první lásku. Rozpomeň se, odkud jsi spadl, učiň pokání a začni jednat jako dřív!“

(Zjevení 2,2; 4-5)

Podívejte se opět na to, co Ježíš říká: „Znám tvé skutky ... spadl jsi, učiň pokání a začni *jednat jako dřív!*“ Mluví se zde o dvou druhích skutků. Ty první skutky byly motivovány vášnivou láskou církve vůči Ježíši, která se nelišila od mého postoje, jenž vyjadřoval: „Jakou příchuť chceš? Budu u tebe za pět minut“. Nyní jsou ale skutky církve pouze z povinnosti a neliší se od mého motivu: „Vážně? Miláčku, víš, teď mám opravdu hodně práce ...“.

Co se týče Ježíše, dá se to vyložit také následovně. Když jsme se do Něj zamilovali, byli jsme nadšení a udělali bychom pro Něj cokoli. Nyní již vašeň opadla a poslušnost se nám stala povinností.

Jak to napravit? Budete s Ním trávit víc času ve Slově, na modlitbách a v uctívání. Svě myšlenky nasměrujeme k Němu a to nejen v církvi nebo během ranního ztišení, ale neustále po celý den. Budeme si uvědomovat Boží přítomnost. Měli bychom také požádat Ducha Svatého, našeho neustálého společníka, aby naplňoval naše srdce zčerstva Boží láskou každý den (viz Římanům 5,5).

Boha nelze milovat až příliš. Jen to přidá více vášně do vašeho života. Nikdy nezapomínejte: „Láska nikdy neselže“

(1. Korintským 13,8).

Svatá bázeň

Druhou motivační silou je svatá bázeň. Je to ctnost, o které Pavel konkrétně říká, že nás udrží na správné cestě:

... očistíme se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávající své posvěcení v bázni Boží.

(2. Korintským 7,1).

Svatost dochází dokonalosti v Boží bázni. Tuto jednoduchou pravdu vidíme v celém Novém Zákoně.

Pavel píše různým církvím: „s bázní a chvěním uvádějte ve skutečnost svou záchranu“ (Filipským 2,12). K tomu, abychom poslouchali Boží příkazy, je potřeba hlubokou úctu, chvění a svatou bázeň. Petr ohledně dodržování příkazu žít svatý život píše: „prožijte v bázni čas svého přebývání v cizině“ (1. Petrův 1,17).

Pisatel listu Židům nás vyzývá, abychom usilovali o svatost tímto výrokem: „ Projevujme proto vděčnost, že přijímáme neotřesitelné království, a s ní přinášejme Bohu jemu příjemnou službu s uctivostí a bázní“ (Židům 12,28). Mít bázeň Boží je přijatelný způsob, jak Mu sloužit.

Mnoho lidí je ohledně Boží bázně zmateno. Copak není strach to, z čeho jsme byli osvobozeni? Jaké místo nyní zaujímá toto slovo v našem slovníku?

Bůh je láska. On je náš Táta. Přesto se musíme zabývat bázní, protože se o ní v Novém Zákoně mluví velice často.

Někteří ji začali zlehčovat a říkají: „To znamená pouze uctívání Boha“, řekl mi jeden velmi známý učitel jednou v zadním pokoji předtím, než jsem začal promlouvat na konferenci v Jižní Africe. Zeptal jsem se ho na jeho definici: „Proč Pavel mluví o bázni a chvění

v Novém Zákoně čtyřikrát, pokud je to pouze uctívání?“ Chvění je něco víc než jen uctívání.

Strongova definice řeckého slova *tromos* (chvění) je „třást se strachem“. Je-li tomu tak, pak je nám řečeno, že „se máme třást strachem a uvádět ve skutečnost své spasení“. Je v tom zahrnut *hluboký respekt* a dokonce *zdravý strach*, což je trošku víc, než naše běžné chápání uctívání.

Co se týká významu bázně, setkáte se možná s následující reakcí: „To je starozákonní vyučování. My nemusíme mít bázeň před Bohem, protože nám nedal ducha strachu, ale lásky“. Ti, co tohle prohlašují, zaměnili ducha strachu a bázeň Boží.

Když Mojžíš přivedl Izraelce před horu Sinaj a Bůh zjevil svou přítomnost, izraelský lid se stáhl zpátky a zděšeně k Mojžíši volal a prosil, aby jim Bůh neukazoval svou velikost. Poslyšte, co Mojžíš Izraelcům odpověděl:

„Nebojte se, protože Bůh přišel, aby vás vyzkoušel a aby na vás byla bázeň před ním, abyste nehřešili.“

(2. Mojžíšova 20,20)

Vypadá to, že si Mojžíš protiřečí: „Nebojte se ... aby na vás byla bázeň před ním“. Jednoduše ale jen činí rozdíl mezi tím, když se člověk *bojí Boha* a *bázní Boží*. Je mezi nimi obrovský rozdíl. Proč by Bůh chtěl, abychom se ho báli? Je nemožné mít důvěrný vztah s někým, koho se bojím, a přesto Bůh vášnivě touží být s námi v důvěrném vztahu.

Člověk, který má strach z Boha, má co skrývat, proto se Ho v důsledku bojí. Když Adam s Evou zhřešili, to první, co udělali, bylo, že se schovali před Boží přítomností (viz 1. Mojžíšova 3,8). Na druhé straně člověk, který má bázeň Boží, nemá co skrývat. Ve skutečnosti se bojí, aby se od Boha nevzdálil!

Proto je tedy první definicí bázně Boží *být vystrašen, že budu vzdálen od Boha*. Mít bázeň Boží znamená zbožňovat Jež. Nesmírně Jež respektovat, ctít, vážit si Ho víc, než cokoli jiného.

Svatá bázeň dává Bohu místo, které si zaslouží. Chvějeme a třese se před Ním v hluboké úctě. Pevně se chápeme Jeho srdce tím, že si Jeho tužeb vážíme víc, než čehokoli jiného, a pokládáme je za důležitější, včetně nás samotných. Milujeme, co miluje Bůh, a nenávidíme, co nenávidí On. Co je důležité pro Něj, je důležité pro nás. Proto je řečeno: „Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo“ (Příslaví 8,13).

2. Mojžíšova 20,20 říká, že nás zbožná bázeň ochrání před hříchem. Ve shodě s tímto výrokem můžeme číst: „od zla se člověk odvrací bázní před Hospodinem“ (Příslaví 16,6). Pavel také píše, že je to síla, která nás motivuje odvrátit se od hříchu (viz 2. Korintským 7,1).

Tyto verše mi ožily, když jsem navštívil známého evangelistu ve vězení. Byl to nejznámější služebník na naší planetě v osmdesátých letech minulého století. Dopustil se zločinu proti vládě a také spáchal cizoložství.

Tento člověk byl ve vězení téměř pět let, ale hned na počátku jeho trestu prožil ve své cele setkání s Ježíšem, které mu změnilo celý život. Velmi se jej dotkla jedna z mých knih a požádal mě, zda bych ho mohl přijít navštívit.

Nikdy nezapomenu na to, jak tento člověk přišel do pokoje pro návštěvy v oné věznici. Objal mě a v slzách mě asi minutu držel v objetí. Potom mě chytil za ramena a vášnivě se mě zeptal: „Napsal jsi tu knihu ty nebo ji napsal nějaký duch?“

„Ne, pane, napsal jsem ji já. Každé jedno slovo.“

Se vzrušením řekl: „Musíme si promluvit o tolika věcech a máme jen devadesát minut.“ Okamžitě se posadil a podělil se se mnou o svůj příběh.

V jedné chvíli řekl: „Johne, do vězení mě nedostal Boží soud. Byla to Jeho milost, protože kdybych žil tak jako předtím, skončil bych navěky v pekle.“ To mě zarazilo. Přemohla mě jeho otevřenost a pokora.

Asi po dvaceti minutách, co jsem mu naslouchal, jsem se zeptal otázku, která ve mně hlodala. Věděl jsem, že na začátku své služby Ježíše velice miloval a byl zapálený pro Boha. Chtěl jsem vědět, jak ztratil svou vášeň a horlivost.

Nakonec jsem se zkrátka zeptal: „Kdy jsi odpadl od lásky k Ježíši? V jakém okamžiku?“ Hledal jsem znamení toho, že ztrácíme lásku k Bohu. Jako služebníka mě to velmi zajímalo.

„Nestalo se to“, odpověděl s jistotou.

Jeho odpověď mě šokovala a vzbudila ve mně nelibost. Jak to jen mohl říct? Opětoval jsem úder: „Jak to myslíš? Vždyť jsi spáchal cizoložství a zpronevěru. Poslali tě za to do vězení. Jak můžeš říct, že jsi neodpadl od lásky k Ježíši?“

Podíval se mi přímo do očí a bez váhání řekl: „Johne, celou tu dobu jsem Ježíše miloval.“

Mlčel jsem a jsem si jistý, že se mi na tváři zrcadlil obrovský zmatek. Pak řekl: „Johne, miloval jsem Ježíše, ale neměl jsem před Ním bázeň.“

Na několik chvil bylo hrobové ticho. Nechal svá slova, aby na mě působila. Chvěl jsem se pod návalem emocí. Nakonec ticho prolomil a prohlásil: „Johne, miliony Američanů jsou stejní, jako jsem byl já. Milují Ježíše, ale nemají bázeň Boží.“

Fiktivní Ježíš

Toto byl pro mě zlomový okamžik, protože ve mně vzbudil hlad dozvědět se víc. Jak může člověk, který miluje Boha, upadnout do opakovaného a dokonce ohromného hříchu? Jak mohou miliony lidí, kteří milují Boha, žít bezbožný život? Uctívají, jsou ve svém místním sboru aktivní a jsou horliví ohledně Božích věcí, přesto jsou promiskuitní, svázaní pornografií, opakovaně lžou, opíjejí se a bez biblického důvodu se rozvádějí. A to je jen krátký výčet. Milují Ježíše stejně, jako tento muž, tak proč nezachovávají Jeho slova? Ježíš řekl, že jestliže Jej budeme milovat, budeme mít sílu Ho poslouchat. Co je špatně?

Mohlo by být odpovědí, že vyznávají lásku k Někomu, koho v podstatě vůbec neznají? Je možné, že si tento evangelista zástupů a davy lidí, ke kterým mluvil, vytvořili Ježíše, který ve skutečnosti není opravdový Ježíš? Mohl by tento fiktivní Ježíš být tím, kdo ve skutečnosti dává jejich tělesné přirozenosti to, po čem touží?

Zkuste vzít v úvahu následující. V našem národě je spousta lidí, kteří jsou uchvázeni atlety a hollywoodskými celebritami. Jejich jména máme u sebe doma, média propírají jejich osobní život v nespočetných televizních show a článcích v novinách a časopisech. Můžeme slyšet, jak o nich jejich obdivovatelé mluví, jako by to byli jejich blízcí přátelé. Mnohokrát jsem viděl, jak se lidé emocionálně angažují v manželských problémech těchto osobností, jako by byli součástí rodiny.

A přesto kdyby se s touto celebritou, jejich „přítelem“, setkali na ulici, sotva by si jich všimla. Kdyby si dodali odvahy a svého „známého“ zastavili, asi by zjistili, že je tento skutečný člověk hodně jiný, než jejich představa o něm. Bylo by to prostě fiktivní přátelství.

Izrael toto udělal po jejich odchodu z Egypta. Ve chvíli, kdy Mojžíš lid opustil a odešel na horu na čtyřicet dní a nocí, Bůh se odmlčel. Ne vůči Mojžíšovi, ale vůči lidu. V době ticha si Áron a další vedoucí, kteří

byli vzdálení Boží přítomnosti, začali vytvářet „boha“, jenž by lehce naplnil jejich touhy a tělesná přání.

Protože neumím hebrejsky, po léta mi z tohoto příběhu něco důležitého unikalo. Áron tele, které vytvořil, pojmenoval Yhwh neboli Jehova, což je ale řádné jméno Boží (viz 2. Mojžíšova 32,5). Kromě této události nebylo slovo Yhwh použito pro žádného falešného boha ani jinou modlu v celé Bibli. Toto jméno je tak svaté, že židovští pisatelé nemohli napsat jeho samohlásky. (Psalo by se Yahweh a také se tak vyslovuje.)

A nebyl to jen Áron. Lidé toto tele přijali tím, že vyznali „toto jsou tvoji bohové (*elohiym*), kteří tě vyvedli z egyptské země“ (viz 2. Mojžíšova 32,4; 8). Toto hebrejské slovo je použito jen v 1. Mojžíšově dvaatřicetkrát. První verš Bible říká: „Na počátku stvořil *Elohiym* nebe a zemi“.

Na rozdíl od *Yahweh* je toto slovo asi v 90 procentech použito ve významu všemocný Bůh. V dalších 10 procentech je použito pro zmínku o falešných bozích. Protože Áron nazval tele *Yahweh*, můžeme s jistotou předpokládat, že i lidé smýšleli stejně.

Zde je to podstatné. Celý národ uznal, že *Yahweh* je zachránil, vysvobodil z pout zajetí a zaopatřoval je. Nicméně si vytvořili fiktivního *Yahweh*, docela jiného, než byl Ten skutečný na hoře s Mojžíšem.

Můžeme číst: „Počátek poznání je bázeň před Hospodinem“ (Příslaví 1,7). Dobrá otázka zní: „Jakého poznání“? Není možné, aby to bylo biblické poznání, protože farizeové a zákoníci byli znalci Písem, ale přesto byli vzdálení od Boží přítomnosti a netěšili Boha. Jaké poznání to tedy máme mít? Odpověď nalezneme v Příslaví 2,5: „Tehdy porozumíš bázni před Hospodinem a získáš *poznání Boha*“.

Rád bych to řekl takto. Díky správnému druhu strachu poznáte Boha důvěrně. Poznáte opravdového Boha, skutečného Ježíše,

ne toho fiktivního. Pavel napravuje Korintské: „ Neboť když někdo přichází a hlásá *jiného Ježíše*, než jsme hlásali my, ... klidně to snášíte“ (2. Korintským 11,4).

Ten slavný evangelista a zástupy dalších lidí, o kterých mluvil, nemilují toho nepochybného Ježíše, který je po pravici Boží. Místo toho milují fiktivního Ježíše, takového, který ignoruje a dokonce schvaluje životní styl, po kterém oni touží. Nikdy Ježíše vskutku nepoznali nebo se ve svém vztahu vzdálili jinam. V tom druhém případě je to stejné, jako dva přátelé, kteří se vzdálili a na čas se rozešli a po letech pak zjistili, že jsou naprosto jinými lidmi, než byli dřív. Pokud člověk miluje fiktivního Ježíše, nemá moc zachovávat slova, která ten skutečný Ježíš vyřkl. Jednoduše řečeno je velmi těžké milovat někoho, koho ve skutečnosti neznáme.

Bez svaté bázně Boží nemůžeme skutečně poznat Boha. Mojžíš znal Boha důvěrně. Boží hlas i Boží cesty mu byly zřejmé. Izraelci znali Boha pouze podle Jeho skutků, podle toho, jak reagoval na Jejich modlitby. Pro Izraelce byl Boží hlas hromem. Mojžíši bylo dovoleno přiblížit se do Jeho přítomnosti. Izraelci se měli vrátit zpět do svých stanů a tam si hráli na církev (viz 5. Mojžíšova 5,29-30).

Jak získáme svatou bázeň?

Naší nejdůležitější otázkou tedy je: „Jak získáme svatou bázeň Boží?“ Jednoduše o ni požádáme, ale musí to být upřímně.

Ježíš řekl: „ Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Duchu Svatého těm, kteří ho žádají.“ (Lukáš 11,13) Možná namítnete: „Cožpak zde Ježíš nemluví o Duchu Svatém a ne o bázni Boží?“ Poslechněte si, co říká Izajáš o Ježíši a Duchu Svatém:

I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů ponese ovoce. A spočine na něm Duch Hospodinův: Duch

moudrosti a rozumnosti, Duch rady a udatnosti, Duch poznání
a bázně před Hospodinem.

(Izajáš 11,1-2)

Poslední z charakteristik Božího Ducha, jež jsou zde vyjmenovány, je „Duch bázně před Hospodinem“. Já osobně věřím, že je to ten nejdůležitější aspekt, o který bychom měli žádat. Mám pro to dva důvody. Zaprvé je nám řečeno, že bázeň před Hospodinem je počátek moudrosti, rady, porozumění a poznání (Žalm 111,10; Přísloví 1,7; Přísloví 8 a 9). Zadruhé, a to je ještě mnohem důležitější, Ježíš má zalíbení v bázni před Hospodinem. Nemělo by být to, co je zalíbení pro Něj, také zalíbením pro nás? Ve skutečnosti se můžeme dočíst, že Ježíš byl vyslyšen, protože měl bázeň před Hospodinem (viz Židům 5,7). Jedna věc je *modlit se*, ale druhá *být vyslyšen*.

Obojí, jak bázeň Boží, tak Boží láska, jsou vedlejšími produkty naplnění Duchem Svatým, protože Pavel píše: „Boží láska je vylita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Římanům 5,5). Vybízím vás, abyste upřímně žádali, abyste byli naplněni duchem svaté bázně a hořící, vášnivé lásky Boží.

Špinavé nádoby

To nás přivádí k všudypřítomné, rozšířené krizi. V církvi 21. století máme velký nedostatek. Není to nedostatek nádob, ale spíše nedostatek *čistých* nádob, do kterých by Bůh mohl nalévat svého Ducha. Pojdme se vrátit k posledním slovům, jež Pavel zde na zemi napsal. Směle vyřkl:

Avšak pevný základ Boží stojí, maje tuto pečeť: „Pán zná ty, kdo jsou jeho“, a „ať se odvrátí od nepravosti každý, kdo vyslovuje Pánovo jméno“.

(2. Timoteovi 2,19)

Pavel zde mluví o tom, co způsobí, že jsme jako církve i jako jednotlivci nepohnutelní. Na základě, o kterém mluví, jsou dva nápisy.

Překlad New King James říká, že tyto nápisy „zapečetují“ Boží základ, překlad The Message, že jsou na něm „vyryty“.

První je, že Pán zná, kdo jsou jeho. To jsou potěšující slova. Jakmile se Mu jednou plně odevzdáme, nezapomene na nás. Staneme se zřítelnicí Jeho oka.

Druhý nápis na základech je: „Každý, kdo vyslovuje Pánovo jméno (kdo tvrdí, že patří Jemu – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele), ať se odvrátí od nepravosti“. Opět zde vidíme rozkazovací způsob, ne doporučení. Je to velice mocný jazyk, který komunikuje důležitost odvrácení se od bezbožného života. Proč? Odpověď se nachází v dalších dvou verších:

Ve velkém domě nejsou jen nádoby zlaté a stříbrné, nýbrž i dřevěné a hliněné, jedny ke cti, druhé k méně čestným účelům. Kdo by se tedy od těchto věcí očistil, bude nádobou ke cti, posvěcenou, Pánu užitečnou, připravenou ke každému dobrému skutku.

(2. Timoteovi 2,20-21).

Řecké slovo pro nádoby znamená „nádrž“ nebo „obal, nádoba“. Jestliže jsme čisté nádoby, pak jsme užiteční pro Pánovo dílo. Jsme připravení nechat se naplnit Jeho mocnou přítomností.

Každé ráno snídám totéž bez ohledu na to, kde ve světě jsem. Začnu sklenicí teplé vody s citrónem, pak si dám šálek jasmínového čaje. Po patnácti minutách sním misku ovesných vloček se semínky chia, lněným a konopným semínkem a mandlovým mlékem s troškou čistého javorového sirupu. Na tuto snídani potřebuji nádoby: hrnek na čaj, sklenici a misku. Nikdy jsem nepoužil špinavý hrnek, špinavou sklenici nebo misku. Vždy si vezmu čisté nádoby. Miluju chuť této snídani, takže nechci, aby se něčím znečistila. Pravdou je, že když je nádoba špinavá, ať už by to byla miska, talíř, hrnek nebo sklenice, špína znečistí cokoli, co do nádoby vložíte. Proč by měl Bůh nalévat Svého Ducha do špinavé nádoby?

Podle Pavla zodpovědnost očistovat se leží na nás. Neřekl: „Krev Ježíše Krista nás očišťuje od každého hříchu, hříchu minulého, současného i budoucího, takže si nedělejte starosti s hříchem, ve kterém pravidelně žijete, protože vás Jeho krev pokrývá“. Ne, řekl: „Kdo by se tedy očistil od /všeho, co je nečestné a nečisté, kdo by se oddělil od kontaktu s kontaminujícím a toho, co má špatný vliv/, ten pak bude nádobou oddělenou a užitečnou“ (verš 21 AMP).

Musíme se očistovat. Tečka. Pavel zde nerozebírá naše postavení v Kristu, které jsme získali díky tomu, co pro nás udělal. Mluví zde o našem jednání. Poslechněte si jeho slova ještě jednou: „Ti, kteří přestanou činit zlo a budou se očistovat, ti budou zvláštní“.

Opět vidíme, že Boží přítomnost, Jeho Duch, nebude vylita do nečisté nádoby, ale do nádoby čisté.

Důsledek

V Bibli čteme, že bezzákonnost (neposlušnost vůči Bohu) je tajemství a že pracuje v naší společnosti. Dobrou zprávou ale je, že existuje síla, jež je může zastavit.

Neboť tajemství této bezzákonnosti již působí; jen čeká, dokud ten, kdo je nyní zdržuje, nebude z prostředku vzat.

(2. Tesalonickým 2,7)

Otázkou je: „Kdo je Ten, kdo zdržuje bezzákonnost“? Mohla by to být jedna ze dvou věcí: Duch Svatý nebo tělo Kristovo. Překladaatelé zřejmě věřili, že se jedná o Ducha Svatého, proto použili velké písmeno. Předpokládejme, že měli pravdu.

Je mi něco přes padesát a v době, kdy píšu tyto řádky, musím říct, že jsem během svého života nikdy neviděl takový nárůst bezzákonnosti v našem národě. Nikdy jsem neviděl tak velké přesvědčení vlády, médií ani společnosti nazývat bezzákonné chování správným. Je

pro to důvod. Síla, která tomu zabraňuje, Duch Svatý, již není až tak převládající. Boží přítomnost v západních zemích ve 21. století slábne.

Proč tomu tak je? Jestliže vyhlásíme evangelium, které nezdůrazňuje proměnu, máme náhle nedostatek čistých nádob, což v důsledku vytváří nedostatek projevené Boží přítomnosti na zemi. Pamatujte, jakmile Ježíš zemřel na kříži, chrámová opona se roztrhla ve dvě. Boží přítomnost se okamžitě vylila z člověkem vyrobené nádoby a začala se vlévat do nádob, jež nejsou učiněné rukama, do srdcí znovuzrozených mužů a žen.

Duch Boží se nepřestěhoval z chrámu do západu slunce, stromu, nádherné krajiny, písně, videa nebo do jiného média. Přestěhoval se do nádob z těla a krve. Jsou-li tyto nádoby špinavé, pak přítomnost Boží ve společnosti slábne a v důsledku je méně zadržována bezbožnost.

Tento klesající trend nezastavíme tím, že do úřadu zvolíme správné kandidáty, že budeme lobbovat proti vládě, propouštět současné zaměstnance médií a protestovat na klinikách proti potratu a podobně. Jediný způsob, jak můžeme účinně bojovat proti bezzákonnosti, je poddat se zmocnění Boží milosti a žít svatý a zbožný život. Tímto způsobem umožníme Duchu Svatému v naší společnosti zvučnější hlas a větší vliv.

Nedostatek kázání o opravdové svatosti nás stál velmi mnoho a to jak na osobní, tak na společné i národní úrovni. Můžeme to však změnit! Pastoři, vedoucí a lidé Boží, postavme se společně pevně a prohlašujte Boží Slovo ve své úplnosti! Vybudujme pevné základy a dobré obvodové zdi v životě těch, na které máme vliv. Pak uvidíme, jak je bezzákonnost v naší společnosti zbrzděna mocí Ducha Svatého, což bude mít za následek sklizeň duší pro Boží království.

NAŠE PARAMETRY

„Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít hojnost.“
- Matouš 25,29

Nepočítají se moje schopnosti,
ale moje reakce na Boží schopnosti.
- Corrie Ten Boom

Pojďme se vrátit k ilustraci stavění domu.

Nejprve jsme mluvili o tom, že být Ježíši podřízen jako svému Pánu jsou naše základy. Poté jsme si řekli, že obvodové zdivo je náš posvěcený životní styl. Nyní se přesuneme k poslední fázi stavebního procesu. Tato fáze určuje jedinečnost toho, co děláme. Obsahuje to, jak jsme plodní, naše sny, plány, strategie a životní rozhodnutí. Pavel píše:

Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům,
které Bůh předem připravil...

(Efezským 2,10)

V Kristu Ježíši jsme stvořeni nejen, abychom byli Božími dětmi, ale také abychom byli stejně produktivními občany království.

Ve skutečném procesu stavby domu to představuje vnitřní vybavení, instalaci skříní, podlah, kachliček, desky kuchyňské linky, výmalbu a nakonec i osvětlení, které ukončí stavbu domu. Tato část však bude dobrá a bude vypadat pěkně jenom za předpokladu, že ty první dvě jsou pevné a kvalitní.

V životě častokrát čelíme rozhodnutím, která vypadají dobře, nicméně velice často nejsou tím Božím nejlepším pro nás. Mnohokrát máme pocit, že je naše rozhodnutí omezeno. Abram a Sáráj došli k názoru, že jediný způsob, jak by se jim mohl narodit syn, bylo to, aby si Abram vzal Sárájinu služebnou, Hagar. Z tohoto rozhodnutí se zrodil Izmael. Přesto Boží Slovo jasně říká: „neboť syn otrokyně nebude dědicem spolu se synem svobodné“ (Galatským 4,30). Bůh v této situaci vykoupil rozhodnutí Abrama a Sáráj. Nicméně tomu tak vždy není. Často nás špatná rozhodnutí a špatné cesty okradou o náš maximální potenciál.

Jedním z příkladů Starého Zákona je Saul. Pod tlakem učinil špatné rozhodnutí a přinesl oběť předtím, než přišel Samuel. V tomto případě jeho rozhodnutí vykoupeno nebylo. Saul přišel o své království (viz 1. Samuelova 13).

Přemýšlejte o důležitých rozhodnutích následujícím způsobem. Pokud jste na výšlapu a uvidíte cestičku, po které jde většina lidí, jste k ní přirozeně přitahováni. Nicméně pokud jdete se zkušeným průvodcem, on bude pravděpodobně znát jinou cestu, která je mnohem krásnější, a vy se dostanete do svého cíle rychleji. Průvodce vám pomůže učinit lepší rozhodnutí.

V Bibli čteme: „Tvé slovo je lampou pro mé nohy, je světlem na mé stezce“ (Žalm 119,105). Když jsme pevně zakořeněni v Božím Slově, osvěcuje naši stezku, což je životně důležité, abychom mohli činit moudrá rozhodnutí.

Abram se Sáráj oba dva omezili Boha, k čemuž často dochází, když se rozhodneme jít svou vlastní cestou. Zkoumejte tedy Boží Slovo, aby nás vedlo, když činíme rozhodnutí.

„Pro váš dům nedostupné“

Během několika prvních let našeho manželství jsme s Lisou bydleli ve dvou městech. V Dallasu a Orlandu. Své první dva domy jsme si sotva mohli dovolit. Původně jsme bydleli několik let v bytě, protože jsme neměli dost peněz na vlastní dům. Navštěvovali jsme ale ukázkové domy, jen tak, abychom mohli snít.

Když jsme byli schopni nechat si postavit dům, byla pro nás rozhodující cena. Většinu domů jsme si dovolit nemohli, protože jsem měl plat pouze 18 000 dolarů za rok v Dallasu a 27 000 dolarů v Orlandu. Protože jsme už měli dvě děti, tak zůstat bydlet dál v bytě nebylo možné. Chtěli jsme malou zahradu, kde by si mohly hrát. V obou městech jsme týden hledali a snažili se najít dům, který bychom si mohli dovolit a který by byl v rozumné vzdálenosti od církve i od práce. V obou případech jsme zjistili, že neekonomičtější pro nás bude vybírat ze základních variant domů. Stavitelé měli většinou k dispozici tucet stavebních plánů, ale my si vybírali z těch nejlevnějších.

Jeden dům se nám velice líbil. Nadešel den, kdy jsme si měli vybírat vnitřní vybavení. Náš prodejce nás uvedl do ukázkové místnosti, kde vystavovali mnohé krásné materiály. Byly tam nejrůznější druhy mramoru a travertinových obkladů, široká škála dřevěných podlah, nádherné skříně a hromady překrásných koberců. Viděli jsme tam neobyčejné, zdobené římsy a jedinečné krbové obložení.

Pak nám prodejce ukázal část místnosti, kde jsme si mohli vybírat do našeho domu. V té části nebyl žádný mramor nebo travertin. Ve skutečnosti tam nebyly ani žádné obklady. Javorové, dubové ani borovicové skříně nebyly v nabídce. Žádné zdobené krbové římsy nebo obložení. Ani dřevěné podlahy, ze kterých bychom si mohli

vybrat. Naší jedinou volbou byl druhořadý koberec, linoleum a levné skříně z dřevotřísky.

Ptali jsme se po lepších materiálech, ale neustále jsme slyšeli jednu ze dvou odpovědí: „Pro váš dům to není dostupné“ nebo „To bychom museli navýšit cenu“. Když jsme se ptali na to, o jaké navýšení by šlo, uslyšeli jsme obrovskou sumu, kterou jsme si samozřejmě nemohli dovolit. Odešli jsme z ukázkové místnosti a snažili se jeden druhého povzbudit, ale po pravdě řečeno jsme se cítili mizerně.

Mocen udělat

Žijeme ve světě, který zrcadlí naši zkušenost v předváděcí místnosti stavitele. Lidé často slychají: „Nemůžete.“ „Moc v to nedoufejte.“ „To je příliš vzdušný zámek.“ „Zkus zapadnout a být normální.“ „Na to nemáš, to není tvoje liga.“ Seznam omezujících komentářů by mohl pokračovat. Mnohokrát nám to připadá logické i rozumné. Co je ale pravda?

Tomu pak, kdo je *mocen* podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet ...

(Efezským 3,20)

Tento verš nám přináší naprosto jiné poselství než náš zážitek z předváděcí místnosti. Bůh nám nedává omezující parametry. Jeho hranice je daleko za tím, než kam dohlédneme, kam můžeme snít, doufat, představovat si nebo oč můžeme žádat.

Klíčovým slovem v tomto verši je *mocen*. Zkusím to přiblížit ilustrací.

Multimilionář přistoupí ke třem podnikatelům a učiní jim nabídku: „Chci investovat do projektu vašich snů. Neočekávám, že mi peníze kdy vrátíte. Jen chci, abyste byli úspěšní. Jsem mocen dát vám tak velký kapitál, jaký budete potřebovat.“

První z nich je mladá žena, která se rozhodne vybudovat pekařství. Potřebuje obchod, několik pecí, pekáče, nádobí, pokladnu, přísady a pár dalších položek. Přednese svůj plán multimilionáři a požádá o 100 000 dolarů. Ten bez váhání převede peníze na její účet.

Dalším je mladík. Rozhodne se postavit několik domů. Potřebuje koupit pozemky, materiál, nářadí, nákladní auto a pronajmout si menší kancelář. Přinese podnikatelský záměr a požaduje 250 000 dolarů. Opět jsou peníze okamžitě převedeny na jeho účet.

Třetí je mladá žena, která chce vystavět podnikatelský komplex, vedle kterého by byla nákupní zóna a park. Najde si pozemek, který má tisíc akrů a není příliš vzdálen od města. Je to výborné místo a už nějakou dobu jej nabízí realitní kanceláře, protože si je může dovolit jen velmi málo lidí. Přednese svou nabídku a ta je přijata.

Požaduje tým architektů, kteří by vytvořili projekt k jejímu snu. Popisuje jim dvě sousedící dvanáctipatrové budovy kanceláří se zadním dvorem. V další části naplánuje nádhernou venkovní nákupní zónu plnou luxusních obchodů a kvalitních restaurací. Nad značkovými obchody budou luxusní apartmány. Požaduje, aby přímo uprostřed komplexu stál luxusní, pěťhvězdičkový hotel. Poslední část pozemku si schovává pro prvotřídní park. Všechny ulice budou lemovány krásnými stromy, bude tam spousta cyklistických stezek a hned vedle nákupní zóny bude úžasný sad stromů a květinové zahrady.

Její vizí je přilákat do parku úspěšné podnikatele, obyvatele a hotelové hosty. Nabídne jim nákupy špičkové kvality, klidné prostředí, jedinečný zážitek z překrásného parku a výtečné restaurace. Hotel bude poskytovat pohádkové ubytování pro hosty jejích podnikatelů. Také touží po tom, aby byl její komplex nezapomenutelným místem. Doufá, že přiláká lidi z celé země, aby si zde přiletěli odpočinout, nakoupit, užít si parku a nechat se hýčkat v jejím hotelu.

Společně s architekty pracují na jejím plánu, dokud není dokonalý. Je to opravdové mistrovské dílo. Pak přijde za multimilionářem, ukáže mu svůj plán a požaduje 245 milionů dolarů. Jako u dvou předchozích podnikatelů jí peníze okamžitě převede na účet.

O tři roky později si multimilionář předvolá tři mladé podnikatele. Chtěl by vědět, jak se daří jejich projektům. Jeden po druhém předkládají své zprávy. Pekařství má zisk několik tisíc dolarů každý měsíc. Stavitel postavil čtyři domy a vydělal něco přes dvě stě tisíc dolarů v období tří let.

Třetí podnikatelka povstane a podá zprávu o svém komplexu. V současné době má hotel obsazen z 90 procent a nákladné kanceláře jsou obsazeny z 87 procent. Všechny luxusní apartmány jsou rozprodány. Nákupní zóna je z 98 procent obsazená značkovými obchody a nejvybranějšími restauracemi. Její čistý zisk se pohybuje v milionech dolarů měsíčně. Oznamovala také, že město rozhodlo, že jejímu komplexu udělí vyznamenání, protože obohatilo komunitu několika způsoby: esteticky, vytvořilo pracovní příležitosti, pozvedlo oblast turismu a zvýšilo příjem z daní. Určité procento zisku také použila k tomu, aby v chudinských čtvrtích otevřela kuchyně, kde se vaří polévka pro lidi na ulici.

Tam to však nekončí. Dále podává zprávu o tom, že velké procento jejího zisku bude určeno k tomu, aby se v dalších třech městech vybudovaly podobné komplexy, které mají být otevřeny vždy po šesti měsících během následujícího roku a půl. Vycvičila týmy manažerů, kteří nade vším budou dohlížet. Během příštích pěti let očekává takový zisk, který vytvoří dostatečný kapitál, aby mohla vybudovat podobné komplexy v dalších pěti klíčových destinacích.

Poté, co skončí svou zprávu, oba dva podnikatelé umlknou a poblednou. Multimilionář si toho povšimne a zeptá se jich, proč jsou tak sklíčení.

Nejprve promluví mladá žena, která má pekařství: „No, pane, samozřejmě se jí vede mnohem lépe než nám, protože si požádala o více peněz než my.“

Multimilionář se podívá na mladého stavitele. „Souhlasíš s ní?“

Mladík odpoví: „Upřímně, pane, ano. Měla víc, co mohla použít.“

Multimilionář dá pokyn své osobní asistenci, aby přinesla záznamy z jejich první schůzky. Po pár minutách se vrátí s přepisem toho, co bylo řečeno.

Dobrodinec řekne své asistenci: „Prosím, přečtěte to, co jsem každému z nich před třemi lety řekl.“

Asistentka začne číst: „Chci investovat do podniku vašich snů. Jsem mocen dát vám tak velký kapitál, jaký budete potřebovat.“

Miliardář se na ně na oba podíval a zeptal se jich: „Proč závidíte to, co dostala? Proč jste přesvědčeni, že nad vámi měla nějakou výhodu? Vždyť jsem vám všem řekl, že mám moc dát vám takový kapitál, jaký budete potřebovat, abyste naplnili svou vizi. Tomu, co bych vám dal, jsem nedal žádné hranice, a dal jsem vám přesně to, co jste požadovali. Proč jste nesnili o větším a nenaplánovali si toho víc?“

Pak se otočí k mladé ženě s pekařstvím a zeptá se jí: „Proč sis nenaplánovala větší pekárnu? Dal bych ti na to kapitál. Proč jsi nepožádala o více zdrojů, abys mohla mít efektivnější marketing? Lidé mají tvé zboží velice rádi, uspěla bys. Nicméně se chci hlavně zeptat, proč jsi neměla plán pro více pekařství po celém městě? Proč jsi nesnila o pobočkách po celém národě?“

Poté se otočí k mladíkovi a dává mu podobné otázky: „Proč jsi nevyvíčtil několik předáků a mistrů a nenajal si několik poddodavatelů, abys mohl vystavět dvacet domů do roka namísto jen něco málo

víc než jeden dům? Mohl jsi vytvořit tolik pracovních míst! Proč jsi nekoupil více pozemků? Proč jsi nevybudoval pobočky po celé zemi, abys mohl naplnit krásnými domy několik měst? Já bych do tvé vize investoval, protože bys tím pomáhal rodinám tohoto města a posléze i v celé zemi. Měl jsi jen omezený dosah, protože jsi měl omezený kapitál. A to kvůli tomu, že jsi měl omezenou vizi.“

Hojnost

My si často myslíme, že jsme křesťané a neměli bychom mít ničeho příliš moc. A přesto: shoduje se takové smýšlení s Božím Slovem a s tím, co Boží Slovo učí? Ježíš prohlásil:

„Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít *hojnost*.“
(Matouš 25,29)

Bůh nemá s hojností problém. S čím nesouhlasí, je to, aby nás hojnost vlastnila a ovládala. Jaký je v tom rozdíl? Člověk ovládaný hojností je ten, kdo vyhledává požehnání, majetek, finance, schopnosti nebo moc jen proto, aby nasýtil své žádosti. Nebo hromadí zdroje ze strachu.

Mnoho lidí, již slyšeli učení o prosperitě na konci 20. století, uklouzlo tímto způsobem. Jejich chamtivost způsobila, že mnoho vedoucích a věřících přestalo o Boží pravdě o hojnosti mluvit. Mnoho jich začalo slovem *prosperita* pohrdat. Pravdou ale zůstává, že potřebujeme hojnost, abychom mohli dělat větší a efektivnější práci v Božím království. Třeba právě proto Bůh řekl: „Milovaný, modlím se, abys ve všem prospíval a byl zdrav, tak jako prospívá tvá duše.“ (3. Janův 1,2)

V našem podobenství nedal multimilionář každému podnikateli 245 milionů dolarů jako té poslední mladé ženě. Každému dal přesně podle jejich vize. Pokud podrobně prozkoumáte podobenství, ve kterém se nachází Ježíšův výrok o hojnosti, každý služebník začal s jiným obnosem peněz. Získali různý obnos: „Jednomu dal pět talentů,

druhému dva, třetímu jeden, každému podle jeho schopností ...“ (Matouš 25,15). Jejich schopnosti byly v souladu s tím, co si dokázali představit.

V mém příkladu si první dívka dovedla představit malou pekárnu. Mladík dokázal vidět jen několik domů za rok. Schopnosti třetí dívky, to, co si dovedla představit, vyžadovaly mnohem více.

Využívat zmocnění správně znamená budovat život lidí, budovat království Boží. Pokud se na toto podobenství podíváme zblízka, zjistíme něco zajímavého. Dva služebníci byli nazváni věrnými. Rozmnožili, co jim bylo svěřeno. (V našem příběhu o třech podnikatelích rozmnožil pouze jeden.) Pán v Ježíšově podobenství označil jejich rozmnožení za *dobré* (viz Matouš 25,21; 23).

Služebník, který uchoval, co mu bylo svěřeno, byl označen za líného. Pán mu vzal jeden stříbrný a dal ho tomu, kdo měl hojnost. Pán rozmnožil deset stříbrných toho člověka na jedenáct. Toto je hodně daleko od *socialistického* smýšlení. Ve vši upřímnosti se ve své podstatě jedná o *kapitalismus*.

My si myslíme, že dobrý křesťan takříkajíc „udrží svou pevnost“. Že bude jinými slovy spokojen s tím, co má, aby vyšel. Ve skutečnosti to znamená být líný. Boží první příkaz lidstvu zněl: „budte plodní a rozmnožujte (se)“ (1. Mojžíšova 1,22). Nemluvil zde jen o dětech. Prohlašoval: „Cokoli vám dávám, očekávám, že to rozmnožíte a přinesete Mi to zpět.“

Bůh mi světil schopnost vyučovat. Jeho milostí (mocí, která pracuje v našem týmu, skrze naše partnery, mou ženu a mě) se ten dar rozmnožuje a je opětovně přinášén zpět Bohu skrze vyučování po celém světě, skrze knihy, poselství na internetu, poskytování materiálů milionům pastorů a vedoucích po celém světě, skrze rozvíjení a budování dalších učitelů ... a mohl bych pokračovat dál. Dosud toho Bůh učinil mnohem víc, než jsem si já jako mladík kdy dokázal představit. Nicméně mám k tomu dvě poznámky.

Zaprvé se ptám, zda jsem Boha nějak náhodou neomezil? Zadruhé mám zalíbení v tom, co dokázala Jeho moc a Jeho schopnost! Není to úžasné? Tyto dvě myšlenky mě udržují v pokoře a v horlivosti zároveň.

Naše nádoba

Je toho o tolik víc, co by Bůh skrze každého z nás mohl udělat. Ať už si to uvědomujeme nebo ne, my jsme ti, kdo určují hranice. Podle Efezským 3,20 jsou tyto hranice vymezeny tím, co si dokážeme „představit a požádat“, pokud se jedná o pomoc druhým. Boží vzkaz pro nás je zřejmý: „Moje milost v tobě dokáže zajít mnohem dál než za hranice, které sis vystavěl.“ Ježíš to řekl takto: „Všechno je možné tomu, kdo věří.“ (Marek 9,23).

Naše hranice, to, co dokážeme obsáhnout, rozhodnou o tom, jak moc si vezmeme z neomezených zásob. V příběhu o miliardáři a podnikatelích byla nádoba toho prvního vize, která potřebovala 100 000 dolarů, toho druhého 250 000 dolarů a té třetí 245 milionů dolarů.

Upřímně řečeno je to právě velikost naší nádoby, co omezuje Boha. Nemůže se nás náhodou Bůh ptát: „Proč máš na mysli jen tolik, abys akorát tak vyšel? Proč přemýšlíš jen o sobě a své rodině? Proč nevstoupíš do potenciálu, který jsem do tebe vložil? V mých očích není toto smýšlení dobré. Je to líné.“

Proto se Pavel horlivě modlí, abychom poznali a porozuměli:

... a jak *nesmírná*, *neomezená* a *obrovská* je velikost jeho moci vůči nám (v nás), kteří věříme

(Efezským 1,19 AMP).

Podívejte se pozorně na slova, která jsem v tom verši zdůraznil. Zastavte se a přemýšlejte nad každým z nich. *Nesmírná*. Nelze ji změřit. *Neomezená*. Nemá žádné hranice. *Obrovská velikost*. Ve vesmíru není větší moc.

Všimněte si, že ta moc je v nás. Není to moc, kterou můžeme opakovaně získávat od Božího trůnu. Je to Boží moc, která je již v nás.

Ta moc je také vůči nám. Uschopňuje nás k rozmnožování. Pomáhá nám být plodnými. Činí nás efektivními, když pomáháme druhým. Díky této moci záříme jako jasné světlo.

Tou mocí není nic jiného než Boží milost!

Vládnout v životě²⁴

Boží milost je přemáhající. Je to nezasloužený dar spasení, odpuštění, nové přirozenosti a zmocnění žít zbožný život. Také nám dává schopnost rozmnožovat, být plodnými a vládnout v životě. Milost je opravdu úžasná! Poslechněte si pozorně Pavlova slova:

... ti, kteří přijímají hojnost milosti a dar spravedlnosti, budou
vládnout v životě skrze toho jednoho, Ježíše Krista.
(Římanům 5,17)

Velikost tohoto výroku se zdá být téměř za vlasy přitažená na to, aby to byla pravda, protože to, co naznačuje, je ohromující. Možná jej právě proto mnozí přehlídí. Boží milostí máme v životě vládnout. Jsme zmocněni překonat jakoukoli překážku, kterou by se nám tento svět snažil nastražit. Život na zemi z nás nemá dostat to nejlepší. My v něm máme vládnout. Jsme určeni k tomu, abychom ve svém okolí a sféře svého vlivu zanechali nesmazatelnou stopu. To je náš úkol.

Jak to vypadá v praxi? Musíme se vymanit ze statu quo, ze současného stavu, abychom překročili to, co je normální. Jsme povoláni k tomu, abychom měli vliv. Abychom byli hlavou a ne ocasem, nahoře a ne dole (viz 5. Mojžíšova 28,13). Nejenže máme povstat nad nepříznivé okolnosti v našem životě, ale máme navíc svítit těm, kdo nemají smlouvu s Bohem. Máme být vedoucími uprostřed temného světa. Hlava určuje směr, cestu i trendy, kdežto ocas jen následuje.

Máme být vedoucími ve všech oblastech naší společnosti, ne těmi, co následují. Je tomu ve skutečnosti tak? Nebo nenaplnujeme to, co Bůh nazval dobrým?

Vyjádřím to ještě jasněji. Pokud je vaše profese v lékařské oblasti, pak, z Boží milosti, máte schopnost objevit nové a inovativní způsoby léčby chorob a nemocí. Váš potenciál je nesmírný a neomezený. Vaši kolegové by nad vašimi objevy měli žasnout a vaše práce by je měla inspirovat. Vaše zlepšovací návrhy a moudrost je přiměřená, aby se poškrábali ve vlasech a řekli si: „Kde na ty nápady chodí?“ Nejenže budete zářit, ale budete také rozmnožovat svou efektivitu v poli vaší působnosti. Ostatní vás budou chtít následovat a jít ve vašich šlépějích, aby poznali zdroj vaší schopnosti.

Pokud navrhujete webové stránky, vaše výtvary by měly být nápadité a svěží natolik, aby ostatní napodobovali vaši práci. Vy i ostatní věřící pracující v této oblasti byste měli určovat trendy, které bude společnost následovat. Měli byste být pro svou práci vyhledávaní a známí svými nápady. Měli byste být tak napřed, že si vaše konkurence bude lámat hlavu a ptát se: „Odkud ta jeho / její kreativita pochází?“ Budete rozmnožovat tím, že budete své poznání vkládat do druhých, posunete toto odvětví tohoto průmyslu dál a budete dávat finance do Božího království.

Pokud jste učitelé, pak skrze zmocňující milost, která je ve vás, vyvinete svěží, nápadité a zcela nové způsoby jak předávat poznání, porozumění a moudrost studentům. Nápady, které nikdo jiný ve vašem školském systému ani nevzal v úvahu. Můžete nastavit laťku a inspirovat studenty takovým způsobem, že budou ostatní žasnout. Vaši kolegové si budou mezi sebou říkat: „Kde na ty nápady chodí?“ Budete rozmnožovat tím, že budete reprodukovat své schopnosti ve vašich studentech a rozvíjet své kolegy.

Jestli jste podnikatel, můžete přijít s novými produkty a technikami prodeje, které předčí vše ostatní. Budou obsahovat nové

marketingové strategie, které předběhnou vše zažité. Briskně rozeznáte, co přinese zisk a co ne. Budete vědět kdy nakupovat a kdy prodávat. Kdy do obchodu vstoupit a kdy vystoupit. Ostatní podnikatelé si budou lámat hlavu a snažit se zjistit, proč jste tak úspěšní. Budete se rozmnožovat tím, že budete budovat mladé podnikatele, a také štědrým dáváním financí do Božího království.

Stejný princip funguje, jste-li hudebníci, vědci, atleti, výzkumníci, policisté, letušky, maminky v domácnosti či zaměstnaní v oblasti médií, v armádě nebo jakékoli jiné oblasti života. Všechny tyto příklady, ať už ušlechtilé či nikoli, ukazují naše pověření.

Každý jsme povolání k jiné části společnosti. Ať se nacházíme kdekoli, měli bychom projevovat vedení a vůdcovství. Naše podnikání by mělo prosperovat, zatímco ostatní přežívají. Naše komunity by měly být bezpečné, klidné a prosperující. Naše pracoviště by mělo rozkvétat. Naše hudba by měla být svěží a originální, napodobovaná světskými hudebníky. Totéž by mělo platit o grafice, videu a architektuře. Naše tvořivost by měla inspirovat a měla by být vyhledávaná na všech úrovních.

Náš výkon, ať už atletický, v zábavě, v umění, v médiích nebo v jiné oblasti, by měl vyčnívat. Když spravedliví vládou, naše města, země i národy by měly kvést. Naše škola by měla být výtečnou, když tam učíme a vedeme ji my. Kde se zapojí věřící, měla by být hojnost tvořivosti, inovace, produktivity, pokoje, citlivosti a bezúhonnosti. My, učedníci Ježíše Krista, bychom měli být světlem v temném světě. Stručně shrnuto, díky Boží milosti bychom měli být *zřetelně vidět* uprostřed temné společnosti.

Až za hranice normálu

Přečtěte si toto svědectví o Danielovi:

Tento Daniel ovšem nad vezíry i satrapy vynikal, protože v něm byl neobyčejný duch, a král byl nakloněn ustanovit jej nad celým královstvím.

(Danielova 6,4)

To je ohromující. Zprvce si všimněte, že Daniel vynikal. Nepíše se zde, že by „Bůh pozvedl Daniela“. Každý významnější překlad Bible uvádí, že to byl Daniel, kdo „vynikal“. Překlad The Message uvádí, že „zcela předčil všechny ostatní“ vedoucí.

Jak to Daniel udělal? Měl výjimečné kvality, protože to byl člověk, který byl napojen na Boha. Nemělo by tomu být jinak u kohokoli, kdo má Božího Ducha, jenž žije v jeho nitru.

Překlad New American Standard Bible říká: „Daniel se začal prosazovat a vynikat . . . , protože měl výjimečného ducha.“ Slovo *výjimečného* znamená „až za hranice normálu, vymanit se ze statu quo, toho, co je běžné, překonat běžné a obyčejné“. Někdy je snazší porozumět slovu, když prozkoumáme, co neznámá. Když se podíváme na jeho protiklady. Pro slovo výjimečný je to běžný, obyčejný nebo normální. Takže žít normální život by znamenalo protiklad k životnímu stylu člověka, jenž má výjimečného ducha.

Duch Daniela byl výjimečný. Pokud máme výjimečného ducha, měla by mysl a tělo následovat. Pokud nás vede duch, pak jsou tvořivost, nápaditost, moudrost, poznání a ostatní aspekty života tvořeny jinak, než když žijeme pouze ze své síly. Rozumíme-li opravdu milosti *v nás* a *vůči nám*, pak víme, že pro nás neexistují hranice.

Nezapomeňme na slova, která popisují Boží moc, jež pracuje v nás: *nesmírná, neomezená a obrovská velikost*. Daniel vstoupil do

toho, co mu bylo ve vztahu s Bohem dostupné. Znal svou smlouvu s všemocným Bohem. Věděl, že má být hlava a ne ocas. A my máme mnohem mocnější smlouvu s Bohem, než měl Daniel.

Podívejme se podrobně na situaci Daniela. S jeho třemi přáteli je přivedli do zajetí z malinkatého národu Izraele. Přišli do nejmocnějšího národa na světě. Pokud jste Američané a říkáte si, že je náš národ v tomto století velmi mocný, tak skutečnost je taková, že se nemůže v žádném případě srovnávat s tím, jak mocný byl Babylón. Babylóňané vládli světu, celému světu! Byli jedničkou ekonomicky, politicky, vojensky, společensky, vědecky, v oblasti vzdělání i umění.

Babylóňané byli těmi nejvzdělanějšími lidmi na zemi prakticky ve všech oblastech. A přesto vidíme Daniela a jeho tři přátele: „ A vždy, kdykoli po nich král žádal moudré chápání, shledal, že *desetkrát převyšují* všechny kouzelníky a věštce v celém jeho království.“ (Danielova 1,20) Jiné překlady uvádí, že byli desetkrát lepší, desetkrát moudřejší, a rozuměli desetkrát více. Měli nápady, které tyto mudrce celého národa nikdy ani nenapadly, a jejich nápady fungovaly. V podstatě byla jejich tvořivost, inovace a náhled desetkrát mocnější, než ostatních mudrců a vůdců, již neměli Božího Ducha.

Větší než Daniel

Mějte to neustále na mysli a přečtěte si, co řekl Ježíš: „ Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší prorok než Jan Křtitel“ (Lukáš 7,28). To znamená, že Jan Křtitel byl větší než Daniel. Nesnažte se porovnávat ty dva podle toho, co udělali. Jan byl v duchovní službě. Daniel sloužil v civilní správě a ve vládě. Nicméně Ježíš jasně vyjadřuje, že byl Jan nadřazený. Pak ale pokračuje:

„ ... avšak ten nejmenší v Božím království je větší než on“
(Lukáš 7,28)

Proč je ten nejmenší v Božím království větší než Jan? Ježíš ještě nebyl na kříži, aby osvobodil lidstvo, proto Jan neměl znovuzrozeného ducha. O Janovi se nedalo prohlásit: „neboť jaký je Ježíš, takový je i Jan Křtitel v tomto světě“ (1. Janův 4,17). Ale o nás to platí! Jan nebyl vzkříšen a posazen v Kristu na nebesích (viz Efezským 2,6). Avšak my ano! Právě proto i ten nejmenší v Božím království nyní je větší než Jan. *Dochází nám to?!*

Někteří učenci se domnívají, že od doby Ježíšova vzkříšení do dnešního dne byly na světě asi dvě miliardy křesťanů. Šance je velmi malá, ale pokud náhodou byste zrovna vy byli tím nejmenším z dvou miliard křesťanů, byli byste pořád větší než Jan Křtitel, což znamená, *větší než Daniel!*

Nyní vyvstává otázka: „Víte, kým doopravdy jste? Vynikáte? Díváte se na sebe jako na výjimečného člověka? Jste desetkrát moudřejší, chytrější, lepší, tvořivější a nápaditější než ti, se kterými pracujete a kteří nemají s Bohem skrze Ježíše Krista? Pokud ne, proč? Může být důvodem to, že nevěříme ve větší míru Boží milosti?“

Pojďme ještě trochu dál. Ježíš prohlásil, že jsme „světlo světa“ (viz Matouš 5,14). To, že jsme světlo uprostřed temného světa, se v Novém Zákoně neobjevuje jen jednou. (viz Matouš 5,14-16; Jan 8,12; Skutky 13,47; Římanům 13,12; Efezským 5,8; 14; Koloským 1,12; Filipským 2,15; 1. Tesalonickým 5,5; 1. Janův 1,7; 2,9-10.) Tato pravda by měla být úžasným tématem v našem životě v Kristu.

Co to znamená být světlem světa? Většina lidí to vztahuje pouze na naše chování. Že máme být milí a laskaví. Dále uvádí skutečnost, že můžeme citovat Jana 3,16. Co kdyby se na to být světlem díval takto Daniel? Co kdyby bylo jeho každodenním cílem, když vešel do své kanceláře, aby se k lidem choval pěkně a svým spolupracovníkům řekl: „Hej, Babylónané, Žalm 23 říká: „Pán je můj pastýř, nebudu mít nedostatek ...““

Co by si úředníci a vládci řekli, když by v poledne Daniel odešel z kanceláře, aby se modlil? (A dělal to každý den.) Jsem si jist, že by to bylo něco v tomto smyslu: „To jsme rádi, že je ten fanatik na chvíli pryč. Doufám, že se bude modlit celé odpoledne. Je tak *divný!*“

Proč učinili zákon, že se Daniel nemůže modlit? (viz Daniel 6,6-8) Mohlo být důvodem to, že byl desetkrát moudřejší, chytřejší, bystřejší a tvořivější než kterýkoli z nich? Protože byl neustále povyšován, až nakonec skončil nad všemi ostatními, možná na něj trochu žárlili.

Tito vedoucí byli zmatení a možná si navzájem říkali: „To vůbec nechápeme! Nás vyučovali ti nejvzdělanější, nejobdarovanější a nejmoudřejší učitelé, vědci a vůdcové celého světa. On přišel z bezvýznamného národa, tak kam na ty své nápady chodí? Jak to, že je o tolik lepší než my? Asi to bude kvůli tomu modlení, co třikrát denně dělá. Pojďme ustanovit zákon, který by mu zabránil modlit se, aby už konečně přestal zářit a převyšovat nás.“ (Samozřejmě, že to také posloužilo jejich záměru dostat jej do vězení.)

Daniel byl zářivým světlem, protože to byl obdivuhodný člověk. Díky svým výjimečným vlastnostem intenzivně zářil v očích svých současníků. To se jim nelíbilo, protože mu záviděli. Nicméně si dovedu představit, že mnoho dalších lidí, včetně krále samotného, viděli v Danielových schopnostech důkaz, že Bůh je živý, a to je přitahovalo a způsobilo, že uctívali Danielova Boha.

Že si toho ostatní všimli, nezpůsobilo to, jak moc Daniel znal Písma, ani to, že byl milý a laskavý a modlil se třikrát denně. Byl to fakt, že byl mnohem lepší v profesionální oblasti své práce a to, že měl zbožný charakter. Jeho základ, obvodové zdi i vnitřní vybavení byly vynikající.

Důkaz v mém životě

Osobně jsem byl svědkem moci Boží milosti ve svém životě. Když jsem byl na střední škole, nejhorší předmět byla pro mě angličtina a kreativní psaní. Pokaždé, když jsem měl napsat třístránkovou

slohovou práci, jsem s tím dlouho bojoval. Trvalo mi to hodiny, ale nedostal jsem se dál než do poloviny stránky. Vždycky jsem to skrčil a roztrhal, protože to bylo strašné. Ve výsledných zkouškách jsem získal 370 z 800 bodů z anglického jazyka. Abyste měli představu, jak špatné to bylo, tak na všech svých cestách jsem zatím potkal jen jediného člověka, který získal míň bodů než já!

Když mi Bůh na modlitbách v roce 1991 ukázal, že chce, abych napsal knihu, myslel jsem si, že si mě s někým spletl. Stejně jako Sára ve Starém Zákoně jsem se od srdce zasmál. Jak bych kdy mohl napsat jednu kapitolu, natož celou knihu? Co jsem na počátku nebral v úvahu, byla ta nesmírná, neomezená a obrovská velikost Boží milosti ve mně.

Do deseti měsíců od okamžiku, kdy jsem od Boha uslyšel příkaz „Napiš knihu“, za mnou během dvou týdnů přišly dvě ženy z různých států a řekly mi tato slova: „Johne, Bůh chce, abys začal psát. Jestli to neuděláš, dá ta poselství někomu jinému.“ Poté jsem s Bohem sepsal smlouvu a vyjádřil v ní naprostou závislost na Jeho milosti. Zbytek svého příběhu vám povím v příští kapitole, ale teď jen dodám, že jsem již napsal devatenáct knih a miliony jejich kopií se rozdávají po celém světě ve více než devadesáti jazycích.

Milost umožnila nejen mé psaní, ale také mluvení. Když mě Lisa poprvé poslouchala, jak učím na veřejnosti, poté, co jsme se vzali, usnula hned v první řadě. Bylo to strašné. Její nejlepší kamarádka seděla hned vedle ní a usnula tak, že jsem viděl, jak jí z otevřených úst stéká slina. To bylo povzbudivé! Když teď mluvím na veřejnosti, lidé už neusínají. Předtím jsem to činil ze své síly. Teď jsem se naučil věřit v Boží milost, být na ní závislý a podřídit se jí.

Ze své vlastní schopnosti jsem v obou dvou těchto dovednostech byl naprostý ztroskotanec. Nicméně mi dal Bůh výsadu sloužit milionům lidí právě v těchto dvou oblastech.

Opravdu dobrý život

Pojďme si shrnout naše parametry pro dobrý život. Pokud dokážete věřit, pak pro vás není nic nemožné. Vždyť Bůh je mocen udělat skrze vás nesmírně mnohem více, než o co dokážete požádat nebo co si dokážete představit. Vnitřní síla, která je vám dostupná a díky které vám Bůh dá práci, kterou pro vás v životě má, je nesmírná, neomezená a převyšuje vše ostatní. Váš život by neměl být takový, jako naše zkušenost v předváděcí místnosti, kde jsme si vybírali vybavení a materiál pro náš nový dům. Pro vás neplatí žádné hranice a omezení kvůli tomu, kým jste díky Boží milosti, a kvůli tomu, co skrze Boží milost děláte! Dovolte tedy Duchu Svatému, aby rozšířil vaši vizi! Sněte ve velkém, věřte a vykročte příslušnými činy.

Existuje jeden faktor, který je životně důležitý pro naplnění toho, o čem jsme v této kapitole mluvili. Pokud jej nepochopíme, existuje velká pravděpodobnost, že budeme zklamaní anebo se dokonce zmýlíme ve své snaze být efektivní a rozmnožovat. Budeme se o něm bavit v příští kapitole. Tím faktorem je *rozlišení*.

ROZLIŠENÍ

Pro dokonalé je však tuhý pokrm, pro ty,
kteří mají smysly návykem vycvičeny k rozsuzování
dobrého a zlého.

- Židům 5,14

Svatost není luxus jen několika lidí.
Je to zkrátka povinnost pro mě i pro vás.

- Matka Tereza

Ti, již jsou dokonalí, jsou ti, kteří jsou vyvrálí, ne fyzicky, ale duchovně. Fyzicky se rodíme jako miminka a dorůstáme do dospělosti. Stejným způsobem se rodíme i duchovně jako miminka a očekává se, že dorosteme do dospělosti, do plné míry Krista.

Mezi těmi dvěma je významný rozdíl. Fyzická vyvrálost je časově vázaná. Slyšeli jste někdy, že by dvouleté dítě měřilo 1,80 m? Než doroste této výšky, zabere to patnáct až dvacet let. Nicméně duchovní dospělost není časem vázaná. Už jste se někdy setkali s věřícím, který má v Kristu teprve jeden rok a přitom je vyvrálejší než někteří, kteří jsou spaseni už dvacet let?

Podle Židům 5,14 je znamením vyvrálosti to, když jsou naše vnitřní smysly vycvičeny rozlišit, co je vskutku zbožné a co je špatné.

Je důležité poznamenat, že srdce má pět smyslů, stejně jako tělo. Tato skutečnost je z Bible zřejmá. „*Okuste a vizte*, že Hospodin je dobrý“ (Žalm 34,9). Hned dva smysly máme uvedeny v tomto verši.

Ježíš jednou prohlásil před zástupy: „Kdo má uši k *slyšení*, ať naslouchá“ (Matouš 11,15)! Většina z přítomných dokázala fyzicky slyšet. Ježíš zde mluvil o jejich vnitřním sluchu.

Pavel citoval Boží výrok Izraeli: „a nečistého se *nedotýkejte*; a já vás přijmu“ (2. Korintským 6,17). Stejný apoštol napsal také, že Bůh „zjevuje skrze nás na každém místě *vůni své známosti*“ (2. Korintským 2,14).

Jen v těchto čtyřech verších je zmíněno všech pět smyslů!

Rozlišení

Jak to udělat, abychom nepletli dohromady dobré a zlé, obzvláště dnes, když je podvod tak široce rozšířen? Jak neupadnout do stejné pasti, do které upadla Eva, když uvěřila, že zlé je dobré, příjemné a moudré? Odpovědí je skrze *rozlišení*. Jak je tedy rozvíjet? Opravdovou, zbožnou bázní.

Prorok Malachiáš předzvěděl, že v posledních časech budou dvě skupiny věřících. Ti, již budou mít bázeň před Bohem, a ti, již ji mít nebudou. Uprostřed těžkostí si ti, kterým zbožná bázeň chybí, stěžují a reptají. Nelíbí se jim, že musí sloužit Bohu a trpět protivenství, soužení a těžkosti, zatímco ti, kteří jsou zlí a nemají vztah s Bohem, prosperují a daří se jim dobře.

Ti, již mají bázeň před Bohem, procházejí stejnými obtížemi, ale něco dělají jinak. Mluví o Boží dobrotě. Bojují s nepřízní tím, že věří tomu, co Bůh o jejich obtížných okolnostech říká. Zajímají je více Boží touhy, plány a Boží království než jejich současné nepohodlí. Znají Jeho věrnost a jsou v ní zakotveni. Jejich postoj je následující:

I kdyby fíkovník nerozkvetl a na révě nebyla úroda, selhal výnos olivy a pole nevydala potravu, z ohrady zmizel brav a ve stájích nebyl skot, já se budu radovat v Hospodinu, budu jásat v Bohu, který mě zachraňuje. Panovník Hospodin je má síla, činí mé nohy podobné laním, dává mi kráčet po návrších.

(Abakuk 3,17-19)

Bůh skrze proroka Malachiáše řekl, že si z nich učiní svůj zvláštní poklad. (Vzpomeňte si na Pavlova slova o „zvláštních nádobách“ v 2. Timoteovi 2,21). Malachiáš předpověděl, že jeden z úžasných užitků těch, kdo budou mít bázeň před Bohem, bude: „ Znovu *budete vidět* (rozlišíte – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) rozdíl mezi spravedlivým a ničemou (dobrem a zlem)“ (Malachiáš 3,18). Tito věřící jinak řečeno nezamění zlé za *dobré*.

V předchozí kapitole jsme si určili parametry Boží dobroty. Hojnost větší, než o kterou dokážeme požádat nebo jakou si vůbec dokážeme představit. Pro jednoho může být hojnost pádem, zatímco pro druhého skvělou příležitostí. Jestliže je vaším cílem hojnost, pak pravděpodobně upadnete do stejné pasti jako Eva, Kain, Balám, Kóre, Saul, Geházi, Jidáš, Alexander, Laodicejská církev a bezpočet dalších. Pokud je však vaším prvotním cílem líbit se Bohu, pak budete mít schopnost rozlišovat, co je dobré a co zlé. To bude schopnost jednat s hojností správně.

Klíč se nachází v rozlišení a míra naší schopnosti rozlišovat je přímo směřná naší bázni před Bohem. Rád bych to zdůraznil. Čím větší Boží bázeň máme, tím jsme více schopni moudře rozlišovat. Na začátku své vlády volal Šalomoun k Bohu: „Dej svému otroku vnímavé srdce, aby mohl soudit tvůj lid a rozlišovat mezi dobrem a zlem“ (1. Královská 3,9).

Moudrost, kterou Šalomoun vládl, byla neuvěřitelná. V době, kdy následoval Boha, napsal: „jestliže zavoláš na *porozumění (rozlišení)*... jestliže budeš hledat rozumnost jako stříbro, pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy porozumíš bázni před Hospodinem“ (Příslaví 2,3-5).

Když však Šalomoun ztratil bázeň před Bohem, byl zmatený a nedokázal již rozeznat mezi dobrem a zlem. Všechno se pro něj stalo „marností“ a „lapání větru ve vzduchu“. Celá kniha Kazatel je obrazem zmateného a popleteného muže, který ztratil Boží bázeň a jako důsledek také rozlišení. Nacházel se ve velice smutném stavu myslí. Během let mé srdce mnohokrát krvácelo pro mnoho vedoucích a věřících, u kterých jsem viděl, jak také podobným způsobem ztratili Boží bázeň a následně podlehlí podvodu, protože přišli o rozlišení.

Již dříve jsme konstatovali, že nás zbožná bázeň motivuje k tomu, abychom spolu s Boží milostí pracovali na svém očištění od veškeré nepravosti. Je zajímavé, že rozlišení jde ruku v ruce se zbožným životním stylem. Opět tedy vidíme, že svatost je něco, co podpírá naše rozhodnutí v životě, ať už se týkají kariéry, vztahů, financí, společenských příležitostí nebo jakéhokoli jiného aspektu života člověka.

Ze všeho nejvíc bychom měli toužit a horlit po bázni před Bohem. Pokud to bude naše prvořadá priorita, pak nás hojnost neoklame. Čteme: „ Ten, kdo doufá ve své bohatství, padne“ (Příslaví 11,28). Přesto ve stejné knize můžeme číst také: „Má je rada i úspěch, jsem rozumnost ... U mne je bohatství i sláva ... (Příslaví 8,14; 18). Opravdové bohatství jsou zdroje, které vám umožní naplnit to, kvůli čemu vás Bůh na tuto zemi umístil, a to vždy znamená ovlivnit druhé, což je v podstatě budování Božího království.

Každé ráno byste se sami sebe měli ptát upřímně jednu otázku. „Jsem dnes motivovaný bázní před Bohem nebo tím, že získám hojnost?“ Jestliže vám jde o zbožnou bázeň, pak vás bude ochraňovat před klamem a nezapojíte se do zlého, abyste tak získali to, co je dobré.

Rád bych to vyjasnil. Zdroje, bohatství, majetek a hojnosti jsou *dobré*. Ale jestliže je to váš hlavní cíl, pak budete postrádat rozlišení, abyste rozpoznali, zda prostředky jak je získat nejsou náhodou *zlé*. Pochopit, jak to funguje, nám pomůže jeden biblický příběh.

Je to správný čas přijmout?

V Izraeli bylo zvykem přinášet prorokovi oběť nebo dar. Král Saul, když byl ještě mladík, a jeden jeho služebník spolu hledali ztracené osly Saulova otce. Když byli zcela unavení, doporučil služebník, aby zašli do nedalekého města a navštívili tam proroka Samuela, který by jim mohl pomoci určit, kde oslice jsou. Saul okamžitě odpověděl: „Ale co tomu muži přineseme? Vždyť nám došel chléb v brašnách a nemáme dárek, abychom ho muži Božímu přinesli. Co máme s sebou?“ (1. Samuelova 9,7). To byl tenkrát typický obrázek toho, jak lidé přicházeli k prorokovi.

Podívejme se nyní na jinou dobu v Izraeli. Syrský vojenský úředník, který se jmenoval Naamán, přišel do domu proroka Elíši. Dostal určité pokyny, které, když poslechl, mu přinesly naprosté uzdravení z malomocenství. Vrátil se k Elíšovi, aby poděkoval, a přinesl s sebou dary. Prorok ale odpověděl: „Jakože živ je Hospodin, kterému sloužím, nepřijmu“ (2. Královská 5,16). Naamán ho přemlouval, aby si dary vzal, ale Elíša opět odmítl.

Celou událost viděl Elíšův osobní služebník Géchazí. Ohromeně sledoval, jak Naamán odchází, aniž by prorokovi nechal dar, jak to bylo zvykem. Když se Elíša vzdálil, rozběhl se za Naamánem a jeho skupinou. Naamán jej uviděl a přikázal, aby se karavana zastavila. Ptal se Géchazího, jestli se něco děje.

Géchazí jej ujistil, že je vše v pořádku, ale pak mu lhal a řekl, že má nyní Elíša náhlou potřebu. Doslova řekl: „přišli ke mně právě z Efrajimského pohoří dva mládenci z prorockých žáků. Dej jim, prosím, talent stříbra a dvě proměnná roucha“ (2. Královská 5,22).

Naamán na to reagoval tím, že mu dal dvakrát tolik, než kolik bylo „potřeba“. Rozešli se a Géchazí se vrátil a tajně dary uložil mezi svůj majetek.

Pak se vrátil k Elíšovi a postavil se před ním. Elíša se jej zeptal, kde byl. Lhal a tvrdil, že nikam nešel. Elíša pak prohlásil:

„Nešel jsem v duchu s tebou, když ten muž sestoupil ze svého vozu a šel ti vstříc? Což je čas brát stříbro a brát roucha, olivové háje a vinice, brav a skot, otroky a otrokyně? Naamánovo malomocenství ulpí navěky na tobě a na tvém potomstvu.“

(2. Královská 5,26-27)

Protože měl Géchazí nedostatek Boží bázně (a tudíž i rozlišení), přivedlo ho to do bodu, kde se nechal oklamat. Myslel si, že je čas přijímat, ale nebylo tomu tak. Byl přesvědčen, že si ten dar zaslouží, a snad si myslel, že protože jej odmítl jeho pán, měl by jej získat on. Vždyť koneckonců stejně jako Elíša přinesl tolik obětí a odevzdal svůj život Boží práci. Cožpak nebyla Boží vůle, aby se mu dobře dařilo? A teď tu byl tento bohatý pohan, který uctívá cizí bohy. Cožpak není bohatství hříšníků shromažďováno pro spravedlivého? Došel k názoru, že nepřijmout spravedlivou odměnu za službu bylo od Elíši nemoudré.

Géchazího rozumování ospravedlnilo prostředky, které použil, aby získal, co si myslel, že mu právem patří. Postrádal rozlišení a identifikoval zlé jako dobré. A za svou neposlušnost zaplatil strašlivou cenu.

Konec ospravedlňuje prostředky

Mohl bych vyprávět mnoho příběhů o tom, jak usilování o pozemské bohatství místo o bázeň před Bohem způsobilo pád mnoha vedoucích a věřících. Během let jsem viděl mnoho lidí, jak za to těžce zaplatili. Ze začátku vypadala příležitost k zisku velice lákavě, rozumně a dobře. Z počátku se také zdálo, že je jejich snaha požehnaná a úspěch čeká za rohem. Pak se vše začalo měnit k horšímu a konečné důsledky byly katastrofické. Viděl jsem zničená manželství, ztroskotané služby, podnikání, která naprosto selhala, finanční krachy, zdravotní komplikace, zničené vztahy. To vše plus ještě ztrátu osobní bezúhonnosti a důvěry těch, které milovali.

Podnikatelé mi vyprávěli mnoho nepříjemných zážitků s jinými křesťany, se kterými jednali. Setkali se se sobectvím, lhaním, krádežemi, závistí, zpronevěrou a podvody. Proč se to děje? Vysvětlení je jednoduché. Konec, který se zdá být *dobrý*, ospravedlňuje kompromitující prostředky, jak se k němu dostat. Často si tito lidé říkají: „Boží vůlí je, abych byl úspěšný, měl zdroje a užíval si vlivu.“ Nepoužijí však Boží Slovo jako filtr, když zkoumají tuto cestu. Mnohokrát se zdá, že kompromis je tou jedinou možností. „Proteče nám to mezi prsty, jestliže nebudeme jednat rychle. Ztratíme neuvěřitelnou příležitost či požehnání“. Je potřeba vyzrálého charakteru, aby dokázal čekat na Boží zaopatření.

Đábel přinesl na začátku Ježíšovy služby kompromis i Jemu. Pokoušel Ježíše tím, že mu nabízel bezbolestnou zkratku k tomu, aby získal království tohoto světa. Proto přece Ježíš přišel. Kdyby se mu jen poklonil ... Lidské stránce Ježíše to asi znělo jako velice lákavá nabídka. Kdyby ďáblův návrh přijal, byl by schopen ve své službě růst rychleji a vyhnul by se velkému množství obtíží a utrpení. Jediné, co musel udělat, bylo uctívat ďábla.

Jak často ďábel nabízí, že vyplní, co nám Bůh vložil do srdce, ale abychom to získali, musíme udělat kompromis ohledně bezúhonnosti, charakteru nebo poslušnosti! Uctívání neznamená pomalou píseň se slovy, která budují. Uctívání je vyjádřeno tím, komu jsme poslušní. Možná že v církvi zpíváme pomalé písně, ale svým životním stylem, který mluví mnohem hlasitěji než slova, v podstatě uctíváme temnotu.

Už dříve jsem zmínil, že většina autorů uvede význam neznámého slova jako ten první, který v knize použijí. Pokud se podíváme na první zmínku slova uctívat v Bibli, pak získáme pravdivé porozumění jeho významu. Poprvé bylo použito, když Bůh řekl Abrahamovi, aby vzal tu nejdůležitější osobu nebo věc svého života, a neřekl mu přitom proč.

Poté, co Abraham putoval tři dny se svým synem Izákem, zastavil se u úpatí hory Mórija a řekl svému služebníkov: „Zůstaňte tady

s oslem a já s chlapcem půjdeme až tam. Pokloníme se Bohu ...“ (1. Mojžíšova 22,5). Nechystal se vyjít na horu, aby tam zazpíval pomalou, melodickou píseň Bohu. Šel tam, poslušen Bohu, aby usmrtil své nejcennější „vlastnictví“. Jeho uctívání znamenalo poslušnost.

Je možné, že toto byl důvod, proč jednou Bůh svému lidu řekl: „Odstraň ode mě hluk svých písní, zvuk tvých harf nechci slyšet. Ale ať se valí právo jako voda a *spravedlnost jako stále proudící potok*“ (Amos 5,23-24). Tomu říkám *neochvějná poslušnost*.

Životní styl lidí v době Amose nebyl v souladu s Božím Slovem, ale stále Bohu psali, skládali a zpívali nové písně uctívání. *Opravdové uctívání se pozná podle toho, komu jsme poslušní, ne komu zpíváme.*

Dát přednost dobrému před Bohem

Rád bych se podělil o to, jak jsem jednou padl do určité pasti, která zkompromitovala mou poslušnost. Naše služba byla na úplném počátku a nebyla starší než dva roky. Její náplní bylo pouze to, že jsem cestoval do malých církví, kde bylo sto či méně lidí. Mnohokrát byla naším dopravním prostředkem naše Honda Civic a na zadních sedadlech jsme měli dvě malé děti. Místa na zavazadla bylo velice málo, ale vešly se i dvě krabice kazet, které jsme na setkáních nabízeli.

Jak jsem již zmínil, už dřív ke mně jednou ráno Bůh promluvil a řekl mi, že mám začít psát. Zdráhal jsem se poslechnout ze dvou důvodů. Zaprvé, jak jsem už řekl, bylo tvůrčí psaní můj nejhorší předmět na střední škole. Zadruhé jsem si říkal: „Kdo by chtěl vydat knihu naprosto neznámého autora?“ Nakonec jsem přesto poslechl a začal jsem psát.

Trvalo mi rok, než jsem knihu dokončil. Bylo k tomu potřeba spousty hodin těžké práce. Pak jsem oslovil dvě nakladatelství a zaslal jim rukopis, který se jmenoval *Vítězství v pustině*. Jedno z nich odpovědělo, že je to „příliš kazatelské“. To druhé se neozvalo vůbec. Byl jsem zklamaný. Rozhodli jsme se s Lisou, že jediná možnost je vydat si knihu sami. Nasbírali jsme dost peněz, abychom vytiskli několik tisíc

kopíí, a já je potom prodával v malých církvích, které jsme navštívili. Lidé, kteří si knihu přečetli, byli nadšení, a tak jsem další rok napsal druhou knihu. Opět jsme neměli jinou volbu než ji vydat na vlastní náklady sami.

Pár měsíců poté, co vyšla druhá kniha, nám do kanceláře zavolal editor národního nakladatelství. Představil se a pak se rychle podělil o důvod, proč nám volá. „Johne, dostala se nám do rukou tvá kniha Vítězství v pustině. U nás v nakladatelství věříme poselství, které v ní píšeš, a chceme ti pomoci dostat ji k více lidem.“ Několik minut jsme si povídali. Popisoval mi různé způsoby, kterými pak knihy prodávají, a chlubil se jejich marketingovým a reklamním týmem. Zdálo se to být příliš dobré na to, aby to byla pravda. Nakonec by se kniha mohla prodávat po celém státě.

Když jsem však zavěsil, necítil jsem se dobře. Celý ten rozhovor se mi v duchu nějak nezdál. Další ráno jsem se modlil a vnímal jsem opravdu velice silně, že Bůh říká: „Jejich nabídku nepřijímej.“

Mluvil jsem o tom s Lisou. Nakonec se mnou souhlasila, že přestože se zdá, že je to dobrá nabídka, také v tom nemá pokoj.

Později ten den mi Lisa řekla: „Miláčku, nemám z toho dobrý pocit, když se za to modlím.“ V tu chvíli jsem byl přesvědčen, že jejich nabídku nepřijmu.

Následující den mi editor opět zavolal. I když jsem už věděl, jaká je v této záležitosti Boží vůle, chtěl jsem si poslechnout, co mi editor řekne. V té době jsem si to ještě neuvědomoval, ale toužil jsem náš rozhovor prodloužit a to bylo znamení problému. Proč mi nestačila prostá poslušnost? Proč jsem chtěl poslouchat další a další důvody toho, proč bych měl knihu vydat u jejich nakladatelství? Možná bylo důvodem, že jsem v srdci krmil špatnou touhu. Líbilo se to mému egu?

Editor mi horlivě vyprávěl o nadšení v jejich nakladatelství a o touze rozšířit mé poselství. Trval na tom, že je to potřebné téma a že je to slovo pro náš národ přímo od Boha. Jejich společnost pracovala s nejlepšími distributory v zemi a dokázala by pravděpodobně dostat knihu do každého křesťanského knihkupectví v zemi, dokonce i do mnohých světských knihkupectví. Citoval mi příběhy neznámých autorů, kteří u nich vydali svou knihu, a nyní se jejich poselství šíří po celé Americe. Stali se velice známými mluvčími na velkých konferencích. Připisoval to právě vlivu jejich společnosti.

Tento muž mi volal každý druhý den po několik dalších týdnů, protože jsem mu nikdy neřekl ne. Čím déle jsem poslouchal, tím rozumnější mi připadalo vydat knihu u nich. Došlo to až tak daleko, že jsem již ve svém srdci nevnímal žádné varování. Vnitřní svědectví Ducha Svatého bylo umlčeno. Dovolil jsem, aby lidské lichocení a rozumování umlčelo tichý Boží příkaz v této věci. Zkrátka bylo mé rozlišení umlčeno.

2. Mojžíšova 23,8 říká: „úplatek oslepuje ty, jež vidí“. Lichotky jsou formou úplatku a mě oslepily. Dal jsem přednost příležitosti a hojnosti před bázní před Bohem.

Přestože mě manželka velmi varovala, abych to nedělal, podepsal jsem smlouvu a okamžitě začala spousta problémů.

V tu dobu jsme spolu s Lisou byli svoji už jedenáct let. Neustále mi říkala: „Ty snad nikdy nejsi nemocný!“ A byla to pravda. Sotva kdy jsem chytil rýmu a když už se to stalo, byla do 24 hodin pryč. Od té doby, co jsem podepsal onu smlouvu, jsem však bojoval s nemocí a nemohl jsem se jí zbavit.

Začalo to chřipkou. Také jsem měl střevní chřipku a podruhé během svého života jako dospělý jsem zvracel. Jakmile chřipka skončila, chytil jsem virus. Jeli jsme s Lisou oslavit naše výročí a já jsem celou tu dobu bojoval s vysokými horečkami. Horečky pokračovaly i další

týden. Kázal jsem a hned potom jsem spěchal do hotelového pokoje, kde jsem se klepal pod peřinou.

Horečky trvaly i třetí týden a už jsme tomu nemohli ani uvěřit. Nikdy jsem takto s nemocí nezápasil. Nakonec to vyřešila silná antibiotika, ale asi týden poté, kdy jsem je dobral, jsem se hrozně nachladil. Bylo mi mizerně, bolelo mě v krku, třestila mi hlava a k tomu se přidaly všechny ty ostatní, otravné symptomy. Nemoc se zkrátka vlekla dál.

Ani ne dva týdny poté, co jsem se z nachlazení konečně dostal, jsem si poranil koleno. Zranění bylo natolik vážné, že jsem musel nosit ortézu a několik týdnů chodit o berlích. Jako kdyby to nestačilo, chytil jsem hned poté další virus. Sled nemocí a zranění trval víc než tři měsíce. Lisa byla celou tu dobu naprosto zdravá.

Během toho všeho jsme měli neustálé problémy s nakladatelem. Vypadalo to, že jsme se na ničem nedokázali shodnout. Vztah byl pod těžkým tlakem a vůbec nám to neklapalo.

K tomu se navíc přidaly další různé problémy a připadalo nám, že je nemožné je nějak kloudně vyřešit. Během těch tří měsíců byl život neuvěřitelně těžký. Možná právě proto David napsal: „Dokud jsem nebyl pokořen, bloudil jsem; teď však zachovávám tvé slovo“ (Žalm 119,67).

Bůh byl v této situaci velmi milostivý a dovolil mi uvidět mou pošetilost. Dal jsem přednost úspěchu ve službě před Ním samotným. Uznal jsem svou chybu před Bohem i před svojí ženou. Bylo mi odpuštěno a byl jsem očištěn. Jeho milosrdenství je tak úžasné!

Nicméně jsem byl stále v pasti. Potřebovali jsme zázrak, abychom se mohli vymanit ze smlouvy, kterou jsem s tímto nakladatelstvím uzavřel. Chytili jsme se s Lisou za ruce a prosili Boha o zásah do této situace.

Během několika týdnů se nám nakladatel ozval a informoval nás, že ruší smlouvu. Ulevilo se mi, ale něco nás to stálo. Celá ta příšerná zkušenost nás stála víc než 4 000 dolarů. Pro začínající službu, jakou jsme měli my, to byla neuvěřitelná částka. Ve skutečnosti to byla přesně polovina našeho měsíčního rozpočtu.

Příležitost od Boha

O několik měsíců později mě pozval na oběd můj přítel Scott. „Johne, rád bych ti představil jednoho svého známého.“ Souhlasil jsem.

V restauraci mi Scott představil svého přítele, který se také jmenoval John. Vyšlo najevo, že je to vedoucí velice známého nakladatelství. Po krátkém rozhovoru, kdy jsme se zběžně seznámili, se uprostřed oběda John zeptal, na jaké téma v současné době kážu. Myslím, že jsem po jeho otázce už nesnědl ani kousek jídla.

Začal jsem mu vyprávět o tématu urážky. Mluvil jsem ke Scottovi a Johnovi velmi horlivě asi patnáct minut.

V jednu chvíli mě John přerušil a řekl: „Chtěl bych, abys věděl, že toto poselství vydat nemůžeme, protože vydáme jen asi dvacet čtyři titulů ročně. Všechno jsou to tituly známých autorů a pastorů.“

„Nežádám tě, abyste ho vydali“, odpověděl jsem. „Jen ti odpovídám na to, o čem v poslední době mluvím.“

„Samozřejmě“, řekl. „Prosím, pokračuj.“

Dál jsem vyprávěl asi pět nebo deset minut o tom, jakou urážka představuje pro věřící past.

Když jsem skončil, zeptal se John: „Můžeš mi dát nějaký rukopis?“

Trošku překvapen jsem namítl: „Myslel jsem, že jsi říkal, že to vydat nemůžete...“

„Tohle poselství se musí dostat mezi lidi a já bych ho moc rád ukázal majiteli.“

Nakladatelství pak mé poselství přijalo a kniha dostala název Satanova návnada. V mžiku se stala mezinárodním bestsellerem. V době, kdy píšu tuto knihu, se jí už prodalo více než milion výtisků a byla přeložena do více než šedesáti jazyků.

Nikdy nezapomenu na den, kdy mi zavolal tento druhý nakladatel a řekl, že určitě chtějí můj rukopis a že mi okamžitě nabídnou smlouvu. Zavěsil jsem, šel jsem se modlit a uslyšel, jak Bůh zřetelně říká mému srdci: „To nakladatelství předtím bylo tvůj nápad. Tohle je můj.“

Tahle zkušenost mi jasně vykreslila rozdíl mezi dobrým a něčím od Boha. A jak to často bývá, příležitost k dobrému přijde vždy první. Pak až později přijde příležitost, která je od Boha. Totéž se stalo Abramovi a Sárarj. Nejdříve přišel Izmael, poté až Izák.

Důkaz Boží bázně

Co způsobilo, že jsem se dostal ke špatnému rozhodnutí v případě prvního nakladatele? Pokud odpovím upřímně, musím přiznat, že jsem se zaměřil na hojnost. Chtěl jsem, aby se mé poselství dostalo k davům lidí. Nehleděl jsem příliš na bázeň před Bohem. To pak otevřelo cestu logice a vidina úspěchu umlčela to, co Bůh zřetelně promlouval k mému srdci.

Poslušnost je vnějším důkazem opravdové bázně před Bohem. Když máme Boží bázeň, pak ...

- Boha okamžitě poslechneme.
- Boha poslechneme, i když nám to nedává smysl.
- Boha poslechneme, i když to bolí.
- Boha poslechneme, i když nevidíme užitek.
- Boha poslechneme do krajnosti.

Když prozkoumáme skutky Abrahama, zjistíme, že naplnil každý z těchto požadavků. Podívejme se na jeho největší zkoušku.

Jednou v noci Bůh řekne Abrahamovi, aby Mu obětoval svého syna Izáka. Slyšel správně? Není to jen špatný sen? „Ani náhodou“, řekl si. „Jak by to mohla být pravda? Miluji svého syna! Nemůžu přece zabít Izáka. Vždyť bylo zaslíbeno, že skrze něj vzejdou králové a národy. Jak by se to zaslíbení mohlo naplnit, kdybych ho zabil?“

Abraham vykřikl: „Cože? Jak mi můžeš říct, abych něco takového udělal! Ty jsi mi zaslíbil, že skrze něj vzejdou mnohé národy!“ Bůh neodpovídá, jen mlčí.

Abraham je na horské dráze emocí. Jsem si jistý, že se tu noc moc nevyspal. Kolika z nás by trvalo týdny, měsíce nebo dokonce roky, než bychom takový příkaz rozvážili a nakonec sami sebe přesvědčili, že to není rozumné?

U Abrahama to ale bylo jiné. Můžeme se dočíst, že „Abraham vstal časně ráno, osedlal osla ...“ (1. Mojžíšova 22,3). Uposlechl okamžitě.

Už jste se někdy setkali s člověkem, který lehkovážně prohlásí: „Bůh už se mnou ohledně toho jedná několik měsíců ...“ a ještě se tomu usmívá? Je to smutné, když se nad tím zamyslíte. Ten člověk se v podstatě chlubí tím, že nemá zbožnou bázeň.

Bůh dává Abrahamovi příkaz, aby obětoval největší příslib svého života, to, na co dvacet pět let čekal, a nedává mu vůbec žádné vysvětlení pro svoji žádost. Abrahamovi nedává smysl obětovat Izáka, přesto Boha poslechne.

Myšlenka, že by měl svého mladého syna obětovat, jej hluboce *bolí* a zraňuje. Vnitřní bolest nepřestává v Abrahamovi hlodat po celé tři dny jejich cesty. Z počátku, když uslyšel Boží hlas, to bylo o trochu snazší, ale s každým dalším dnem, kdy Bůh mlčí, je bolest tíživější.

Vnitřní boj dosáhne svého vrcholu ve chvíli, kdy Abraham a jeho milovaný syn staví oltář. Přesto Abraham stále poslouchá.

Všemocný Bůh neřekl Abrahamovi, že jestliže poslechne, zaopatří jinou oběť namísto jeho syna. Na rozdíl od nás Abraham nemá v písemné formě knihu 1. Mojžíšovu, kterou by si mohl přečíst, takže neví, jak to dopadne. Nevidí v tom příkazu *žádný užitek*, ale přesto poslechne.

Dnes je to tak odlišné. Tolik lidí potřebuje vidět, jaký užitek to přinese, než Boha doopravdy poslechnou. My, učitelé, častokrát směřujeme naše poselství tak, abychom ukázali osobní užitek toho, když člověk poslouchá Boha. Pokud ve svých knihách neuvedeme osobní prospěch pro čtenáře už v názvu či podtitulu knihy, kniha se nebude dobře prodávat.

Abraham nakonec ujde celou tu dlouhou cestu. Vyleze na horu, postaví oltář, sváže Izáka a je připraven vrazit nůž do svého milovaného syna. Poslechne až do *krajnosti*.

Ve chvíli, kdy se nad Izákem tyčí nůž, se náhle objeví anděl a vykřikne: Nevztahuj ruku na chlapce a nic mu nedělej, *protože teď jsem poznal, že jsi bohobojný . . .*“

(1. Mojžíšova 22,12).

Jak anděl poznal, že je Abraham bohobojný? Protože okamžitě poslechl, i když to nedávalo smysl, i když to bolelo a nepřinášelo to žádný užitek, a šel až do krajnosti. Je to velmi bohatý člověk. Jeho největším bohatstvím je však jeho syn. Abraham ale nebyl zaměřen na majetek a bohatství. Jeho prioritou byla poslušnost Bohu.

Zbožná bázeň nás vybaví, abychom dokázali zvládnout hojnost a zacházet správně se zdroji a bohatstvím. Právě to má Bible na mysli, když říká: „ Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení“ (Příslloví 10,22 Bible Kralická).

Pošetilý přístup

Pokud srovnáme Ježíšova učedníka Jidáše s Abrahamem, uvidíme obrovský rozdíl. Jidáš ignoroval pravdu, když se mu to hodilo, pokud z toho měl nějaký užitek. Bral z fondů, které byly určeny pro službu, podváděl, zradil svého Vůdce, nestaral se o chudé a byl pokrytec (viz Matouš 26,25; 49; Jan 12,6; 13,2). Jeho soud byl velice temný. Protože postrádal zbožnou bázeň, nedokázal rozlišit mezi správným a špatným, mezi dobrem a zlem.

Jednoho konkrétního dne vylila jedna bohatá žena na Ježíše celou lahvičku drahého parfému. Jidáš byl pobouřen a mluvil o jejím „pošetilém“ skutku. „„Proč nebyl tento olej prodán za tři sta denárů a ty dány chudým?“ (Jan 12,5). To, co řekl, se zdálo být rozumné a přesvědčivé a ovlivnilo to i ostatní učedníky. I oni se připojili a odsuzovali, co udělala.

Ježíš však Jidáše pokáral, když řekl: „Nechte ji. Proč jí působíte těžkosti? Vykonala na mně dobrý skutek.... Amen, pravím vám, kdekoli po celém světě bude hlásáno toto evangelium, bude se na její památku mluvit také o tom, co ona učinila.“ (Marek 14,6; 9). Ježíš prohlásil, že byl její skutek *dobrý* a *trvalý*. Jidáš její chování posoudil jako *špatné* a *prchavé*. Měl pokřivené rozlišení. Nebyl v souladu s Božím srdcem.

Podívejte se na tento verš:

A Juda Iškariotský, jeden z Dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho vydal.

(Marek 14,10)

To byla poslední kapka. Jidáš toho měl dost. Měl plné zuby Ježíšovy vůdcovské strategie. Následoval toho Člověka už od Galileje a očekával, že znovu upevní Davidův trůn. Podle proroka Izajáše měl přesně toto Mesiáš udělat. Nastolit věčnou vládu. Na co po těch třech

letech Ježíš ještě čeká? Kdyby Ježíš nastolil své království, pak by on, Jidáš, jeden z Jeho hlavních učedníků a pokladník, mohl získat postavení úcty a k tomu majetek a autoritu.

Jidáš si myslel: „Trošku to všechno urychlím. Nebudu už čekat ani minutu. Chci své postavení, chci moc, vliv a bohatství. Už mám dost toho, že jsem pro náboženské vůdce terčem posměchu a pronásledování. Už nechci být jen společník nějakého blázna. Pokud Ho vydám vůdcům, nakonec bude muset ukázat svou moc a ustanovit své království. Já tak získám své postavení.“

Můj výklad Jidášových myšlenek lze zpochybnit, nicméně já si myslím, že byly velice podobné. Jidáš viděl neustále moc, se kterou Ježíš uzdravoval nemocné, utišil bouři, vzkřísil mrtvé, proklel fíkovník, otevřel oči slepým a uši hluchým a učinil mnoho dalších zázraků. Jidáš často slyšel, jak Ježíš hovoří o království. Slyšel, jak Petr a ostatní vyznali, že je Ježíš Mesiáš. Denně měl před očima Ježíšovu velikost.

Nicméně jakmile byl Ježíš odsouzen ke smrti, uvědomil si Jidáš, jak moc se mýlil, litoval svého skutku a oběsil se. Jeho plán nedosáhl toho, po čem tak dychtil.

Tito dva muži, Abraham a Jidáš, nám zcela přesně vykreslují rozdíl mezi tím, kdo má Boží bázeň, a tím, kdo ji nemá. Jeden měl rozlišení, druhý žil podveden. To, jak se každý z nich rozhodoval, pouze odráželo, co bylo ve skutečnosti v jeho srdci. Konec těchto mužů byl velice rozdílný. Oba dva si pamatujeme, ale z různého důvodu.

Na nikoho z nás se nezapomene, o tom není pochyb, protože jsme věčné bytosti. Otázka, kterou bychom se měli ptát sami sebe, zní: „Jak chceme, aby si nás zapamatovali?“ To, jakou máte bázeň před Hospodinem, rozhodne, jaká bude odpověď.

Slovo na závěr všeho

Potřebujeme čisté srdce, abychom měli zdravý a ne zamlžený úsudek. Potom, když se budeme rozhodovat, zda je naše snaha inspirovaná Bohem nebo je to jen prchavé, zdánlivé dobro, nenecháme se zmýlit. Budeme činit moudrá rozhodnutí, co se týká našeho partnera, lidí, se kterými se stýkáme, našich nejbližších přátel, kariéry, příležitostí, investic, toho, jak budeme vychovávat děti, církve, ve které budeme sloužit, vzdělání, pro které se rozhodneme, a bezpočet dalších rozhodnutí, kterým budeme v životě čelit.

Když byl Šalomoun na sklonku svého života, tak poté, co zakusil ohromnou slávu, ale také ještě větší pošetilost, vykřikl: „Slovo na závěr všeho, co bylo řečeno: Boha se boj a jeho příkazy zachovávej, protože toto se týká každého člověka. Vždyť Bůh každé dílo přivede na soud se vším, co je skryto, ať dobrým nebo zlým.“

(Kazatel 12,13-14)

Ze Šalomouna se stal blázen, který ztratil rozlišení a již nedokázal rozpoznat, co bylo vskutku dobré a co ne. Bůh nám dává náhled do jeho šílenství v knize Kazatel. Skvělá zpráva však je, že vidíme, že Šalomoun nakonec došel zpět ke zdravému úsudku. Uvědomil si, že v životě není nic důležitějšího, než uchovávat si zbožnou bázeň. Slovy Šalomouna: „Slovo na závěr všeho, co bylo řečeno.“

Takže, přátelé, pokud toužíte vidět tak, jak vidí Bůh, a získat a poznat moudrost v její nejvyšší formě, pak se rozhodněte pro bázeň před Bohem. Nikdy svého rozhodnutí nebudete litovat.

CELKOVÝ POHLED

„ Jako jsi mne poslal na svět,
i já jsem je poslal na svět.“
- Jan 17,18

Předurčený cíl člověka není štěstí,
ani zdraví, ale svatost.
- Oswald Chambers

Pojďme se nyní podívat celkovým pohledem.

Bůh vás hluboce a velice miluje. Chce pro vás jen to nejlepší. Vše, co přichází od *Boha*, je dobré, ale ne všechno dobré přichází od Boha. Proto nás to *dobré* může připravit o to, co je *nejlepší*. Všichni toužíme po tom nejlepším, ale cesta, která k němu vede, není vždy zřejmá. Je potřeba mít rozlišení, abychom ji rozpoznali.

Na naší cestě zde na zemi se musíme potýkat ještě s někým jiným než jen s Bohem. Je to náš nepřítel, ďábel. Ten nám touží ublížit a jeho prvořadým cílem je zranit srdce Toho, Jenž nás miluje. Bible říká, že se náš nepřítel „přestrojuje za anděla světla“. Pak také čteme: „když se i jeho služebníci přestrojují za služebníky spravedlnosti“ (2. Korintským 11,14-15).

Zkrátka stojí před námi bezpočet rozhodnutí a cest, které se zdají být dobré, ale jejich konečný výsledek je zármutek, bída, ztráta a smrt (viz Příklad 14,12). Zamyslete se. Náš nepřítel, jeho služebníci a jeho cesty. To vše usiluje o naši smrt a to vše se zdá být dobré. Bible neříká, že se mohou přestrojovat, ale že se přestrojují. Ať vám to neunikne. Obvykle to, co je pro vás nejnebezpečnější, vám nebude připadat jako naprosto zjevné zlo. Bude se to spíše tvářit jako dobro.

Během prvních let křesťanství se náš nepřítel snažil církev zničit. Věřící pronásledovali, mučili a zabíjeli. Čím více se však nepřítel snažil Boží lid zničit, tím silnější byla církev. Protože ďábel není hloupý, ale ve skutečnosti docela mazaný, došel k závěru, že Boží lid zničí tím, že mu nabídne dobrý život bez Boží moudrosti. V podstatě tatáž strategie velice dobře fungovala už v Edenské zahradě.

V dnešní době o mnoho století Istitivní taktiky později snad chápeme lépe ďáblu efektivitu, protože jsme došli do bodu, kde jsme se chopili *variací* pravdy, takových, které se zdají být dobré a výhodné, namísto *skutečné* pravdy. Oslavujeme Ježíšovu dobrotu a Jeho jako svého Spasitele (což je v podstatě správné), ale zlehčujeme hodnotu, moc a šíři Jeho panství a dopad toho, že je Pánem, na náš život. Chopili jsme se toho, že je Bůh svrchovaný a že máme vůči němu postavení spravedlnosti, ale přehlédli jsme zodpovědnost věřit Jeho příkázáním, která nás vybízí ke svatosti, a poslouchat je. Kvůli „dobrým“ naukám, jež jsme si vytvořili, se čistota chování a životní styl staly téměř nedůležité.

Mnoho křesťanů ve svém křesťanském kráčení upadlo do pouhého přežívání místo rozmnožování. Téměř živoří, místo aby zakoušeli hojnost. V podstatě jsme vytvořili teologii založenou na svém vlastním rozumu, kterou sem tam podložíme osamocenými pasážemi z Bible, místo abychom se chopili Božího Slova v celé šíři a vzali ho jako konečnou autoritu v tom, co pro nás nebesa zamýšlí.

Tento trend může být zlomen a musí být zlomen. Je načase, abychom zase začali hledat v Bibli a upřímně prosili Ducha Svatého o Jeho vedení, abychom poznali pravdu. Nesmíme už číst Bibli z pohledu, kterému věříme, ale musíme k ní přistupovat s otevřenou myslí a srdcem a věřit tomu, co čteme, a přitom prosit Ducha Svatého, aby nám odhalil předpojaté domněnky a odstranil je.

Vedoucí církve. Vás vyzývám, abyste vyučovali celé Slovo Boží. Ujistěte se, že vaším hlavním motivem je krmit ovce pravdou a opravdově dosahovat ztracených celým biblickým poselstvím spasení místo toho, abyste se snažili vybudovat velké shromáždění. Pokud je vaším prvotním cílem to, aby ti, již jsou na shromáždění, přišli i příští týden, poproste Ducha Svatého, aby vám odpustil, a přesměrujte svou hlavní strategii na to, abyste se starali o Boží stádo a krmili je pravdou. Zůstaňte relevantní, čerství a tvůrčí, co se týče metod, ale nadčasoví, co se týče *poselství*.

Věřící. Mluvte pravdu se srdcem plným lásky vždycky, když jednáte s druhými, bez ohledu na to, kde je sféra vašeho vlivu. Ať už je to ve třídě, v laboratoři, v kanceláři, na poli, doma nebo v obchodě. Ať lidé kolem vás žasnou a prohlásí, že když vidí vás, vidí Ježíše. Ať zakusí Boží přítomnost, která je ve vašem životě. Pokud budete usilovat o svatost, bude z vás vyzařovat Jeho majestát.

Nebudeme-li žít podle Kristových přikázání, mineme Jeho přítomnost a On nebude skrze církev zjeven světu. Máme-li to říct upřímně, budeme trpět. A mnohem více než my sami budou trpět ti kolem nás. Zaprvé jim nebude zjeven Ježíš, takže bude ztraceným odepřen kontakt s Tím jediným, Kdo je může naplnit. Zadruhé budou naši spoluvěřící vystaveni nakažlivé nemoci, jež se nazývá kompromis a která má potenciál odvést je pryč od Božího srdce a od Boží přítomnosti.

Ježíš to vyjádřil takto: „ A sám sebe za ně posvěcuji“ (Jan 17,19). Právě kvůli lidem kolem Něj se oddělil, aby poslouchal Otce. Ježíšův

prvořadý motiv je vyjádřen v druhé části Jeho výroku: „ ... aby i oni byli v pravdě posvěceni“.

Než se Ježíš vrátí, tak jediný Ježíš, kterého tento svět uvidí, jste vy a já. Ukažme jim opravdového Ježíše, ne toho fiktivního, který nemá žádnou moc. Nespokojme se s ničím méně než s nejlepším. Chopme se pravdy a pak uvidíme skutečně dobré ovoce pramenící z naší neotřesitelné poslušnosti plné lásky.

Žijte dlouho, usilujte o svatost a buďte úspěšní v tom, co děláte. Pokud toto budete činit, pak ovlivníte život druhých lidí.

Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí
a postavit bezúhonné s veselím před svou slávu,
jedinému moudrému Bohu,
našemu Zachránci skrze Ježíše Krista,
našeho Pána, jemu buď sláva, velebnost,
vláda i pravomoc před veškerým časem,
i nyní, i po všechny věky věků.
Amen.

(Judův 1,24-25)

Milý příteli,

Dobré nebo to od Boha? je více než jen kniha. Je to poselství, které může inspirovat lidi, aby se připojili k hnutí svatosti. Víte, jak hojný může život být, pokud se poddáte Ježíši jako Pánu a budete žít Jeho milostí. Rád bych Vás vybavil, abyste toto zjevení nesli dál všude tam, kde máte na lidi kolem sebe vliv.

K tomuto hnutí se můžete připojit tím, že seznámíte své přátele, svou rodinu a komunitu s tím, co jste zjistili. Na to, aby byli evangeliem zasaženi všichni, již přebývali v Asii, během dvou let, stačil jeden muž, Pavel, a skupinka lidí, které vyučoval! Ti s sebou nesli přítomnost Boží (viz Skutky 19,1-10). Co by mohl Bůh udělat skrze nás, kdybychom se spojili ve své horlivosti pro Něj?

Příležitost sdílet se o toto poselství máte každý den. Můžete je využít ke:

- studiu na malé biblické skupince
- studiu v rámci celé církve
- čtenářskému klubu v rámci své kanceláře
- vyučování na biblické škole
- mnohému dalšímu!

Ať už využijete některý z těchto nápadů nebo budete mít svůj vlastní nápad, můj tým je připraven Vás podpořit. Vyjdeme Vám vstříc s nejrůznějšími materiály za zvýhodněné ceny či zcela zdarma. Spolu s touto knihou jsme připravili schéma vyučování *Dobré nebo to od Boha?* o šesti částech s audio i video nahrávkou. To vše za účelem vybavit Vás, abyste toto poselství mohli předat do srdce a života lidí, kteří jsou ve Vaší blízkosti.

Děkuji za to, že jste naším partnerem a sdílíte se o Boží Slovo s lidmi naprosto všude!

Upřímně Váš,

John Bevere

The background of the page is a complex, abstract pattern of numerous overlapping, thin, light gray circles. These circles are scattered across the entire page, creating a dense, web-like texture that frames the central text.

**ZTIŠENÍ
A
OTÁZKY
K DISKUZI**

1. TÝDEN

Přečtěte si kapitoly 1 – 3

K tomuto týdnu se vztahuje video 1. část

OTÁZKY K DISKUZI

1. Eva se rozhodla sníst ovoce ze zakázaného stromu, protože se jí zdálo být dobré, příjemné a lákavé. Vysvětlete tyto vlastnosti. Co to znamená, když se něco zdá být dobré? Když se to zdá být příjemné? Když se to zdá být lákavé? V jakém ohledu nás tyto tři věci odtahují od poslušnosti Bohu?
2. Celý příběh v edenské zahradě se točí kolem jedné věci, kterou Boží autorita zakázala. Co nám říká o důvěře a lidské povaze? Jak můžeme potlačit tendenci usilovat o to, o čem Bůh prohlásí, že je už za hranicemi?
3. Knihy, podcasty, blogy a další nástroje, které nás vyučují o Bohu, jsou hodnotné zdroje. Změní však vaše porozumění rozdílu mezi zjeveným a předávaným poznáním nějak váš pohled na tyto zdroje? Pokud ano, jak?
4. V příběhu o bohatém mladíkovi jsme zjistili, že existuje rozdíl mezi poznáním, že je Bůh spojen s dobrým, a uvědoměním si, že je Bůh zdrojem dobrého. Jak si můžeme být jistí, že je Bůh zdrojem našeho pojetí dobra?
5. Věříte, že je Bible přesná a že je autoritou? Přečtěte si 2. Timoteovi 3,16. Existují nějaké rozdíly mezi tím, co vyučuje tento verš, a tím, čemu věříte vy? Prodiskutujte toto téma ve světle toho, co jste se tento týden dozvěděli.

ZTIŠENÍ

Hospodin je ke všem dobrý.
- Žalm 145,9

Příběh o tom, jak ďábel oklamal Evu v edenské zahradě, námi otřese. Když se Eva nechala podvést, aby uvěřila tomu, že před nimi Bůh něco dobrého skrývá, nebylo to v době, kdy by překonávala velké zklamání. Nebylo to ani v době, kdy by truchlila nad nějakou ztrátou nebo se dostávala z křivdy. Žila v dokonalém prostředí, kde si užívala úplného zaopatření a každodenního společenství s Bohem.

Přijmout fakt, že Bůh je zdrojem toho, co je dobré, začíná u neochvějného přesvědčení, že Bůh sám je dobrý. Toto bylo výzvou už v samotném Edenu. My dnes čelíme mnohem více faktorům, které jsou pro naši víru v Boží dobrotu výzvou.

Na rozdíl od Evy jste jistě čelili zklamání, ztrátě, zneužití, zmatku, nedostatku nebo bolesti. Vliv těchto věcí nemusí být patrný, dokud nedojde ke konfliktu toho, co chceme my, a k čemu nás vede Bůh. Když však přijde pokušení, jakákoli příčina k pochybám, se kterou se nejednalo, začne našeptávat naší myslí. Začneme přemýšlet, zda Bůh před námi náhodou něco neskrývá, a začneme podezřívát, že pokud děláme věci Jeho způsobem, není v tom pro nás žádný užitek. Pamatujte však na Přísloví 14,12: „Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti.“ Nic, co je mimo Boží vůli pro nás, nevede k trvalému životu, radosti, naplnění ani požehnání. A to bez ohledu na to, jak dobré se to může zdát.

Vybízím vás, abyste po celý týden upřímně hodnotili svou víru v Boží dobrotu. Zeptejte se Ducha Svatého, zda si nedržíte nějakou vzpomínku nebo smýšlení, které by vás mohlo vést k tomu, že nebudete důvěřovat Bohu a že Jej neuposlechnete. Poté si najděte verše, které zjevují Boží pravdu pro vaši konkrétní situaci, a prohlašujte je. Pokorně vyzvěte Božího Ducha, aby obnovil vaši mysl Božím Slovem. Jeho pravda vám přinese svobodu!

Rozjímejte

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, vždyť jeho milosrdenství je věčné! (Žalm 107,1)

Použijte

Když Jozue a izraelský lid vstupovali do zaslíbené země, museli překročit řeku Jordán. Bylo období žně a rozvodněná řeka se vylévala z břehů. Bůh ale zasáhl a zastavil tok řeky, aby mohl celý Izrael překročit suchou nohou na druhou stranu. Poté řekl Bůh Jozuovi, aby lidé vystavěli památník z nedalekých kamenů, aby si vždy připomínali, co pro ně udělal.

Mnohokrát je lehčí pamatovat si to, co se nepovedlo, než si vzpomenout na dobré věci, které Bůh udělal. Tento týden ale začněte stavět památníky Boží dobrotě ve svém životě. Kupte si deník, začněte si zapisovat do telefonu, pořizujte videonahrávky či jakýmkoli jiným způsobem si zaznamenejte okamžiky (velké či malé), kdy zažijete Boží věrnost. Tyto vzpomínky budou svědectvím, jež povzbudí vaše srdce a rozdmýchá vaši víru, když se objeví potíže a když se budou pochyby snažit zvíkat vaše přesvědčení, že Bůh je dobrý.

2. TÝDEN

Přečtěte si kapitoly 4 – 5

K tomuto týdnu se vztahuje video 2. část

OTÁZKY K DISKUZI

1. Pobavte se o rozdílu mezi postavením Ježíše jako Pána a Jeho spasitelným dílem. Srovnejte to s tím, co jste slyšeli nebo čemu jste věřili. Je ve vašem smýšlení nebo chování něco, co je potřeba změnit, aby bylo v souladu s učením Bible ohledně Ježíše jako Pána?
2. Kdybychom se dnes měli všichni odstěhovat do jiné země, vyžadoval by náš vstup do této nové země souhlas s jejími zákony a pravidly. Je to, jak pohlížíte na váš vztah s Bohem, stejné? Proč ano? Proč ne?
3. Představte si, že mluvíte s někým, kdo se chce stát křesťanem. Co byste mu řekli na základě toho, co jste se tento týden dozvěděli?
4. Přečtěte si Marka 8,34-35. Zjistili jsme, že touha zříct se sám sebe není totéž, jako se ve skutečnosti zříct sám sebe. Vysvětlete, co může způsobit, že se člověk spokojí s pouhou touhou to učinit, namísto aby jednal podle slov Ježíše?
5. Vraťme se do Matouše 7,21. Ježíš zde identifikuje čtyři vlastnosti, které budou charakteristické pro některé lidi, již Jej nebudou opravdově následovat. Je to víra v Jeho učení, zapojení citů, zapojení se do zvěstování evangelia a účast na službě. Víme, že nás Bůh nevolá k tomu, abychom jednali kvůli pocitu odsouzení nebo ze strachu. Co si tedy myslíte, že je správnou reakcí na toto zjevení?

ZTIŠENÍ

Vždyť naše občanství je v nebesích, odkud také dychtivě očekáváme Zachránce, Pána Ježíše Krista.
- Filipským 3,20

Z pohledu Nového Zákona je prohlášení „Ježíš je Pán“ v podstatě shrnutím Křesťanství 101. Podle knihy Římanům 10,9 ve chvíli, kdy uznáme, že je Ježíš Pán, začíná křesťanský život. Pro mnohé z nás však výrok „Ježíš je Pán“ příliš mnoho neznamená. Je to snad fráze, kterou říkáváme, zpíváme nebo používáme v modlitbách. Máme však tendenci být daleko od skutečnosti, že to, že Ježíše nazveme svým Pánem, Mu opravdu přizná nejvyšší autoritu v našem životě.

Než jsme vstoupili na cestu života vírou, byli jsme občané tohoto světa. Neměli jsme důvod poznat Boží vůli pro nás nebo ji vůbec hledat. Už však nejsme občané tohoto světa. Jsme občané Božího království, nebeského království. Všechno v našem životě by mělo odpovídat standardům tohoto království a odrážet povahu jeho vládce Pána Ježíše Krista.

Jaká je Jeho povaha? Abychom to zjistili, prostudujme si příběh o Ježíši v zahradě Getsemane v Markovi 14,32-42. Tento příběh se odehrává těsně předtím, než byl Ježíš zrazen a předán Římanům, aby byl ukřižován. Dávejte obzvlášť pozor nakonec 36. verše, kde Ježíš říká svému Otcí: „ale ne, co chci já, ale co ty“.

Jít na kříž je důležitý skutek podřízení, ale pravdou je, že neexistují žádné malé skutky poslušnosti. Když ctíme Ježíše jako Pána, podřizujeme se Jeho vůli, i když se nám kompromis zdá malinký a i když nám poslušnost připadá nevhod a neoblíbená. Říkáme: „Chci Tvou vůli“ ve všem.

Přijali jste Ježíše za těchto podmínek? Nebo je ve vašem životě stále něco, možná pravidelný hřích či sobecká ambice, čemu dáváte pravidelně přednost před Bohem a tím, k čemu vás vede? Nemusíte

se cítit odsouzení nebo se stydět. Nyní je ale ten správný čas hledat nový způsob života. Předstupte v modlitbě před Boha a poproste Ducha Svatého, aby vám pomohl v pravdě ctít Ježíše jako svého Pána. Když budete trávit čas v Jeho přítomnosti a Jeho Slově, bude vás učit, jak máte žít jako občan nebes.

Rozjímejte

Vydejte sami sebe z celého srdce a napořád Bohu a tomu, jak dělá věci On. (Římanům 6,13 The Message)

Použijte

Později v této studii se budeme bavit o tom, jak nás Bůh zmocňuje žít v poslušnosti, aniž bychom upadli do zákonictví nebo hanby. Tento týden vás však povzbuzuji, abyste se opravdově zeptali sami sebe: „Odevzdal jsem se upřímně Ježíši jako Pánu?“

Všichni máme oblasti, které snadno přehlédneme. Proto vám navrhuji toto: Najděte si někoho, koho máte rádi a komu důvěřujete (partnera, blízkého přítele nebo vedoucího, který vám věří a chce pro vás jen to nejlepší). Podělte se s nimi o to, co jste se tento týden dozvěděli o principu Ježíšova panství, a zeptejte se ho na jejich názor. Vidí ve vašem životě oblasti, se kterými je potřeba jednat, nebo nějaký kompromis?

Pokud se s vámi o něco podělí, naslouchejte jim pozorně s otevřeným srdcem. Pak na to reagujte v modlitbě k Bohu. Poproste Jež, aby vám zjevil pravdu ohledně toho, co jste slyšeli. Pokora je mocná zbraň proti podvodu. Takovéto jednoduché cvičení může vést k neuvěřitelným proměnám!

3. TÝDEN

Přečtěte si kapitoly 6 – 7

K tomuto týdnu se vztahuje video část 3.

OTÁZKY K DISKUZI

1. Jakýkoli dobrý cíl může být nebezpečný, pokud nahradí naši touhu poznat Boha a ctít Jež. Promluvte si o následujících cílech. V čem jsou dobré? A jak nás mohou svést pryč z cesty, pokud si z nich učiníme prvotní cíl?
 - finanční jistota
 - oblíbenost
 - vliv
 - štědrost
 - humanitární pomoc
 - efektivní služba
2. Představte si, že jste byli s Mojžíšem, když Bůh nabídl Izraeli vstoupit do zaslíbené země bez Jeho přítomnosti. Na co byste v té chvíli mysleli, aby vám to pomohlo udělat rozhodnutí, které učinil Mojžíš?
3. Jaké jsou některé znaky toho, že vztah člověka s Bohem je více o tom, co pro něj může Bůh udělat, než o tom, kdo Bůh je? Kdyby váš vztah začal tyto znaky vykazovat, jak byste mohli svou cestu napřímit?
4. Podělte se o svůj pohled na to, co to znamená být efektivní v dosahování se ke světu, aniž byste se stali přítelem světa.
5. Zákonictví není nic víc než jiná podoba světskosti. Jak si myslíte, že můžeme střežit své přátelství s Bohem, aniž bychom upadli do zákonického smýšlení?

ZTIŠENÍ

... hojnost radosti je tvá přítomnost ...
- Žalm 16,11

Jednou z největších zkoušek pro naši víru je něco, co vypadá velice neškodně. Je to zkratka.

Mojžíš čelil možnosti zkratky během doby, kdy byl na poušti. Cestoval z Egypta na horu Sinaj se vzpurným lidem, který si neustále stěžoval, a možnost vstoupit do zaslíbené země musela znít lákavě. Souhlasil by ale Mojžíš s tímto příslibem za cenu, že ztratí Boží přítomnost?

O tisíc let později se setkává s možností zkratky na poušti i Ježíš. Těsně předtím, než začal svou veřejnou službu, poskytl mu ďábel příležitost přeskočit nadcházející strasti a vyhlásit svou autoritu nad národy. Vše, co musel Ježíš udělat, bylo, aby jej uctíval. Udělal by Ježíš kompromis, aby snadno získal to, co mu Bůh chtěl dát skrze utrpení?

Skutečnost, že tuto taktiku ďábel použil na Božího Syna, vypovídá o tom, jak efektivní může být. On to dobře ví. Na tento příběh se podíváme později při našem studiu. Nyní je důležité to, že Ježíš nebyl jediný, kdo před tímto ďábovým úmyslem obstál. Mojžíš zvážil možnosti zůstat na poušti s Bohem nebo vstoupit do zaslíbené země bez Něj a vybral si poušť. Proč? Věděl, o co by přišel.

Byl bych rád, kdybyste z celého srdce mohli upřímně odpovědět ano na otázku: „Je Boží přítomnost váš konečný cíl?“ Aby však vaše odpověď nebyla pouze intelektuálním cvičením, musíte být nejprve schopni odpovědět na jinou otázku: „Víte, co to znamená být v Boží přítomnosti?“

Milý příteli, byl bych rád, kdyby ses zamiloval do Boží přítomnosti stejně jako Mojžíš. Byl bych rád, kdybys toužil po důvěrnosti s Bohem tak moc, že by žádná zkratka nestála za to. Takový druh vášně pramení jedině z toho, že člověk sám na vlastní kůži zakouší Boží přítomnost.

Jakub nám říká: „Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám“ (Jakubův 4,8). Přiblížit se znamená udělat si čas na modlitbu, uctívání a četbu Božího Slova. A ne jako úkoly, které je potřeba splnit, ale jako způsob, kterým usiluji o vztah s Člověkem. Hledání Boha vám umožní učinit správné rozhodnutí na každé křižovatce, na které se ocitnete.

Rozjímejte

Když mě budete hledat, naleznete mě, pokud mě budete hledat celým svým srdcem. (Jeremjáš 29,13)

Použijte

V každém vztahu si obě strany mají co nabídnout. Povzbuzení, radu, praktickou podporu. Ale zdravý vztah není o tom, co můžeme od lidí dostat. Je o těch lidech. Někdy na to v našem vztahu s Bohem zapomínáme. Protože je Bůh zdrojem všeho, co potřebujeme, můžeme se tak moc zaměřit na to, že od Něj různé věci žádáme, že Jej vlastně zapomeneme poznávat.

Bůh chce, abychom Mu přinášeli své žádosti! Pokud ale myslíte vážně, že chcete, aby Jeho přítomnost byla ve vašem životě tím konečným cílem, pak se zkuste během svého času s Bohem tento týden zaměřit na Něj. Přemýšlejte o Jeho charakteru. Učte se, co Mu přináší radost. Vyberte si příběh z Bible a přemýšlejte, co se tam říká o Bohu a o tom, jaký je. Modlím se, abyste během těchto okamžiků objevili něco, co vás přiměje zamilovat se do svého Stvořitele hlouběji a vášnivěji.

4. TÝDEN

Přečtěte si kapitoly 8 – 9

K tomuto týdnu se vztahuje video část 4.

OTÁZKY K DISKUZI

1. Není neobvyklé, že si někdo myslí, že je zaměřen na Boha, a přitom zjistí, že je v podstatě vyrušen něčím jiným. Jak by mohl člověk začít rozpoznávat, na co je jeho mysl opravdu zaměřena?
2. V mnoha moderních kulturách se lidé chovají extravagantně a chtějí vypadat nebo se podobat celebritám a známým osobnostem, které osobně vůbec neznají. Bůh naproti tomu slibuje, že ti, již Jej budou hledat, Jej naleznou. Proč si myslíte, že se lidé často vzpírají životním změnám, které by jim umožnily poznat Boha, zatímco jsou ochotní učinit drastické změny, aby poznali jiného člověka?
3. Dokážete vymyslet způsoby jak se ujistit, že hledáte Boží přítomnost a neusilujete pouze o dobrou atmosféru? Navrhněte nápady jak pro jednotlivce, tak pro církevní setkání.
4. O svatosti je důležité mluvit ve spojení se vztahem, protože cílem svatosti je poznat Boha. Zkuste jako procvičování tohoto principu prostudovat známých Deset přikázání v 2. Mojžíšově 20,1-17 z pohledu vztahu. Co vám každé z těchto přikázání říká o Bohu?
5. Nemožná výzva: zkuste o svatosti přemýšlet z Božího pohledu. (Nemožné, vím, ale zkuste to!) Když víme, kým Bůh je a co pro nás chce, proč by bylo nemožné, aby byl Jeho lid svatý, a to jak v postavení, tak v chování?

ZTIŠENÍ

... máte svůj užitek ku posvěcení ...
- Římanům 6,22

Až do této doby jsem čekal, abychom prozkoumali téma svatosti, protože si chci být jistý, že rozumíte, že nejde o nadvládu, vinu ani oddanost lidským standardům. Jde o vztah.

Předpokládejme, že máte člena rodiny, kterého velmi milujete, ale který je neustále nezdravý, pustošivý a nedůvěryhodný. Přestože toho člověka máte rádi, troufám si tvrdit, že pro vás bude těžké užívat si jeho společnosti. Pokud nebude ochoten se změnit, budete muset ustanovit ve vašem vztahu pevné hranice. Pravděpodobně se rozhodnete, že s ním nebudete trávit čas každý den.

Jak jsme se bavili minulý týden, Bůh je osoba, o jejíž přítomnost usilujeme. Bůh je ale také naprosto svatý. Pro nás může být těžké nebo nezdravé být v přítomnosti člověka se špatným chováním. Aby však někdo přebýval v Boží přítomnosti a nebyl přitom svatý, je naprosto nemožné. Právě proto je svatý život tak důležitý!

Přečtěte si Židům 12,14: „Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána“. Slovo, které je zde přeloženo jako *usilujte*, znamená „dělat něco s intenzivní snahou a konkrétním záměrem či cílem“. 25 Všimněte si dvou vlastností slova *usilujte*: intenzivní snaha a konkrétní cíl. Náš cíl, jak jsme se shodli, je být v Boží přítomnosti. Obráťme tedy svou pozornost ke snaze o svatý život.

Svatost nemá nic do činění se zákonictvím ani náboženskými pravidly, která jsou bez života. Usilování o svatost bude tudíž vyžadovat, aby každý z nás byl následující:

1. Studenti Božího Slova. Je spousta věcí, které lidský rozum nebo společnost nazývá dobrými, ale Bůh ne. Naproti tomu existují některá omezení, která zní duchovně, ale nejsou založená na Bibli

a jsou pouhým výmyslem kultury nebo tradice. Naším standardem je Bible. Musíme se do ní ponořit, abychom pochopili Boží definici svatého života.

2. Pozorní vůči Božímu Duchu. Bůh vás nikdy nepovede k tomu, abyste udělali něco, co je v protikladu s Jeho Slovem. On vás ale zná lépe než kdokoli jiný. Ví, ve kterých oblastech jste obzvláště zranitelní vůči pokušení, proto vám možná dá konkrétní nasměrování ohledně věcí, které chce nebo nechce, abyste dělali.

Vedení, které získáte z těchto dvou zdrojů, vás udrží na správné cestě!

Rozjímejte

... Proto i my, majíce kolem sebe tak veliký oblak svědků, odložme veškerou zátěž a hřích snadno nás ovíjející a s vytrvalostí běžme závod, který je před námi ... (Židům 12,1)

Použijte

Pavel řekl církvi v Korintě: „Napodobujte mě, jako i já napodobuji Krista“ (1. Korintským 11,1). Je ve vašem životě někdo, kdo zjevně zná Boží Slovo a naslouchá Božímu Duchu? Sedněte si s ním a popovídejte si někdy během tohoto týdne. Zeptejte se ho na jeho vztah s Bohem a na to, jak vyrůstal v porozumění Bibli a v rozpoznávání Božího hlasu. Své zkušenosti sbíral pravděpodobně celé roky, tak poslouchejte pozorně!

5. TÝDEN

Přečtěte si kapitoly 10 – 12

K tomuto týdnu se vztahuje video část 5.

OTÁZKY K DISKUZI

1. Podle Bible je hlavní charakteristika Boha a Jeho církve svatost. Jakou definici Boha byste uvedli vy? A církve? Je pro vás to, co jste se tento týden dozvěděli, výzvou ohledně nějaké vaší domněnky? Inspiruje vás to k novému pohledu?
2. Částečná verze poselství milosti snižuje milost na něco, co jen zakrývá naše chyby. Podle Nového Zákona však milost jak odpouští naše hříchy, tak nás také zmocňuje ke kráčení ve svatosti. Pro některé lidi to první zní snadněji. Vysvětlete, proč je novozákonní poselství o milosti lepším poselstvím.
3. Přečtěte si Přísloví 27,6. Pobavte se o tomto verši v souvislosti s myšlenkou, že je pro nás lepší, abychom nekázali ani nevyučovali nic negativního.
4. Jen kvůli tomu, že je poselství užitečné, nemusí být žádoucí. Setkání s pravdou ve skutečnosti často přináší bolest a nepohodlí, ale také trvalou svobodu a proměnu. Uveďte příklad zkušenosti, která byla užitečná, ale ne žádoucí. Co vaše zkušenost ukazuje o tom, jak bychom měli zacházet s Božím Slovem?
5. Když lidé mluví o změně světa, častokrát mají na mysli legislativu nebo společenská hnutí. Co činí z osobní svatosti mocnou sílu, která je schopná změnit společnost?

ZTIŠENÍ

... Ty tedy, můj synu, posiluj se v milosti,
která je v Kristu Ježíši...
- 2. Timoteovi 2,1

Je zde zřejmý rozdíl mezi dvěma poselstvími, která v dnešní době slycháváme o milosti. Lze je shrnout jednoduchou otázkou: „Chcete se dobře cítit nebo chcete být dobrý?“ (a výrazem *být dobrý* mám na mysli od *Boha*).

Když se rozhodneme přijmout novozákonní poselství o milosti, neznamená to, že se rozhodneme žít mizerně. Naopak. Ježíš popsal svou misi mezi lidmi takto: „já jsem přišel, aby měli život a měli ho hojnost“ (Jan 10,10). Trvalá radost se vždy nachází v Kristu. Jde spíše o to sjednotit naše priority s těmi nebeskými. Bůh nikdy nevyzvedne naše pohodlí nad naše dobro. A my?

Je pravdou, že se můžeme rozhodnout, kterému poselství o milosti chceme věřit. Můžeme číst Bibli a rozhodnout se vybrat si pouze ty věci, které se shodují s tím, jak přemýšlíme. Můžeme se odvrátit od těžkých poselství a naslouchat pouze lidem, kteří nám říkají, co chceme slyšet. Jako muž, který šel za dvěma lékaři. Můžeme se rozhodnout uvěřit diagnóze, která je příznivější.

Pokud se rozhodneme pro tuto cestu, pak se budeme cítit dobře! Poslechněme si však Ježíšova známá slova: „Vždyť co člověku prospěje, získá-li celý svět, ale své duši uškodí?“ (Marek 8,36). Vrátime se tedy k naší otázce: „Chcete se cítit dobře nebo chcete být dobrý?“

Doufám, že si začínáte uvědomovat, že poselství o milosti jako prostředku zmocnění je neskonale úžasná zpráva. Když věříme pouze tomu, že milost překrývá naše chyby, neustále v životě klopýtáme a jsme ochromeni notorickým hříchem, strachem a lží. Když ale přijmeme zmocňující milost, jsme schopni žít jako Ježíš. Svobodní, sebevědomí, schopní slitování, mocní a požehnaní. Boží milost není břemeno, jež nás má srazit na zem. Jak řekl apoštol Jan:

To je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání.
*A jeho přikázání nejsou těžká, neboť vše, co se narodilo z Boha,
přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra.*
(1. Janův 5,3-4)

Jestliže je Bůh opravdu dobrý a jestliže chce pro nás opravdu to nejlepší, pak nemusíme přemýšlet. Co nám přikazuje, je ta nejlepší cesta! A díky moci Jeho milosti, která působí v nás, zjistíme, že Jeho přikázání nejsou těžká. To je úžasné!

Rozjímejte

„Stačí ti má milost, neboť má moc se dokonává ve slabosti.“
(2. Korintským 12,9)

Použijte

Jste připraveni vzdát se toho, co se zdá být snazší a pohodlnější, abyste si mohli užívat život Božím způsobem? Pokud ano, pak to Bohu předneste v modlitbě:

*Otče, děkuji Ti za Tvou zmocňující milost. Chci ji přijmout ne jen jako odpuštění hříchů, ale také jako Tvou moc, která mě uschopní dělat věci, které bych nikdy ze své síly dělat nesvedl / a. Věřím, že jsi dobrý. Proto vím, že cokoli přikážeš, je v mém nejlepším zájmu. Chci Ti přinášet slávu! Proměň mě, abych byl / a stále víc jako Ty. Ve jménu Ježíš.
Amen.*

6. TÝDEN

Přečtěte si kapitoly 13 – 16

K tomuto týdnu se vztahuje video část 6.

OTÁZKY K DISKUZI

1. Co způsobuje, že lidé od Boha očekávají méně, než je schopen udělat? Pokud jste se s něčím z toho setkali, jak jste to překonali?
2. Připomeňte si podobenství o multimilionáři a třech podnikatelích. Co si myslíte, že způsobilo, že vize třetí podnikatelky byla o tolik větší, než ostatních dvou? Představte si její postoj k minulosti a budoucnosti. Zkuste si představit, jak se na setkání s investorem připravovala. Co asi udělala a co můžete udělat i vy, abyste pozvedli své očekávání ohledně Božího plánu pro váš život?
3. Na základě toho, co jste zjistili díky tomuto studiu, vysvětlete rozdíl mezi tím, jak přistupuje k rozlišení někdo se světským smýšlením a člověk, který je vyžralým Božím dítětem. Jaké jedinečné nástroje a nosné podpěry pomohou křesťanům správně rozlišovat?
4. Jak změni bázeň před Hospodinem způsob, kterým vytrváme v těžkostech? Co dělají lidé, kteří mají bázeň Boží, a co říkají, když jsou pod tlakem? Jaké chování u nich nenalezneme?
5. Blížíme se ke konci našeho studia. Vyjádřete, co jste z něj přijali jako jednotlivci i jako skupina. Jaké praktiky, principy a hodnoty budete ve svém životě od dnešního dne aplikovat? Jak to bude vypadat? Ať jsou vaše kroky praktické a konkrétní, abyste mohli jít v plné síle kupředu!

ZTIŠENÍ

Důsledkem pokory
a bázně před Hospodinem je bohatství,
sláva a život.
(Příslloví 22,4)

Během našeho studia jsme se zabývali některými závažnými tématy: panství, svatost, opravdová povaha milosti, a to je jen pár z nich. Zodpověděli jste na obtížné otázky ohledně své perspektivy a života, který jste žili. Nyní bych vaši pozornost rád přesunul k životu, který žít můžete.

Podívejte se na Efezským 3,20 v překladu The Message:

Bůh může udělat cokoli. Mnohem více, než co jste si kdy dokázali představit, uhodnout nebo dokonce žádat i ve svých nejdivočejších snech! A nedělá to tak, že by nás postrkoval, ale pracuje v nás skrze svého Ducha. Pracuje v nás jemně.

Bůh ničeho neušetřil, abychom se stali Jeho. Zakoupil nás za tu nejvyšší cenu, když zaplatil výkupné životem svého Syna. Nemáme žádný důvod myslet si, že k nám bude najednou skoupý.

Bůh nám dal vše, co potřebujeme, abychom si užívali Boží nejlepší. Pravdu svého Slova, vedení Ducha Svatého i moc své milosti. Přesto, jak říká verš v Efezským, Bůh nás nebude postrkovat k tomu, abychom se s Ním spojili v Jeho záměru. On nás vybízí, abychom používali víru, rozlišení a pokoru, a tak objevíme život, který překoná naše nejdivočejší sny.

Co vás tedy brzdí? Co omezuje vaši představitivost? Co vás vede k tomu, že žádáte o malý obnos, když jsou vám dostupné neomezené zdroje?

Je načase začít snít s Bohem. Kde očekáváte příliš málo a věříte v málo? Jakých příslibů se bojíte chopit? Proč? Nechte se inspirovat Boží dobrotou. Začněte žádat o věci, o kterých ani nevěříte, že by se mohly stát. On vám slíbil, že vám dá dokonce víc než to!

Rozjímejte

Ale jak je napsáno: ‚Co oko nevidělo a ucho neslyšelo a na lidské srdce nevstoupilo, to Bůh připravil těm, kdo ho milují.‘
(1. Korintským 2,9)

Použijte

Mluvili jsme o snech a omezeních. Budme nyní konkrétní. Věnujte tento týden čas tomu, že budete snít. Začněte tím, že si vezmete papír nebo jeho digitální podobu a vypíšete si hlavní oblasti svého života. Pravděpodobně bude váš seznam obsahovat toto:

- vztah s Bohem
- ostatní vztahy
- manželství a rodina (současné nebo budoucí)
- finance
- kariéra
- místní církve a služba
- konkrétní dary a touhy

Napište ke každé oblasti svoje očekávání. Měl by to být záznam toho, co máte ohledně svého života na srdci a v hloubce své mysli. Co opravdu očekáváte od svého vztahu s Bohem? Jakou nejlepší budoucnost vidíte v oblasti financí? A rodina?

Nyní se v modlitbě k tomuto seznamu vraťte. Poproste Ducha Svatého, aby vám zjevil Jeho náhled a přísliby. Kde vás omezuje strach? Jak limitují vaši představivost zranění nebo zklamání z minulosti? O čem si myslíte, že Boha nezajímá, a co o tom On opravdu říká? Pamatujte, že vaše vize ovlivní vaši kapacitu. Bůh vašemu životu nedal žádné hranice ani omezení. Nyní je čas, abyste udělali totéž!

POZNÁMKY

1. Lawrence O. Richards, *New International Encyclopedia of Bible Words* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1991), str. 315–316.
2. Peter Stoner, *Science Speaks: Scientific Proof of the Accuracy of Prophecy and the Bible* (Chicago: Moody Press; online edition, 2005), Foreword, <http://sciencespeaks.dstoner.net>.
3. Tamtéž, kapitola 3.
4. Tamtéž.
5. Tamtéž.
6. Tamtéž.
7. Spiros Zodhiates Th.D., ed., *The Complete Word Study Dictionary: New Testament* (Chattanooga, TN: AMG Publishers, 1992), s.v. “polus.”
8. Timothy Keller, *The Timothy Keller Sermon Archive* (New York City: Redeemer Presbyterian Church, 2013). Vyhľadané via Logos Bible Software.
9. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*, s.v. “kosmos.”
10. Daily Mail Reporter, “*Living together before marriage no longer increases chances of divorce*,” Daily Mail.com, March 22, 2012, vyhľadané 26. února, 2015, dostupné na <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2118719/Living-marriage-longer-increases-chances-divorce.html>.
11. Jason Koebler, “*More People Than Ever Living Together Before Marriage*,” U.S. News & World Report, April 4, 2013, vyhľadané 26. února, 2015, dostupné na <http://www.usnews.com/news/articles/2013/04/04/more-people-than-ever-living-together-before-marriage>.

12. Lawrence O. Richards, *New International Encyclopedia of Bible Words* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1991), str. 639.
13. Charles Spurgeon, "Holiness Demanded" (sermon, Metropolitan Tabernacle, London; published September 22, 1904). Vyhledané via Logos Bible Software.
14. Průzkum vedený společností Messenger International. Viz: John Bevere, *Relentless: The Power You Need to Never Give Up* (Colorado Springs, CO: Water- Brook Press, 2011), str. 26–27.
15. "The Stats on Internet Pornography," Daily Infographic, vyhledané 24. ledna, 2014, dostupné na <http://dailyinfographic.com/the-stats-on-internet-pornography-infographic>.
16. "How Many Women are Addicted to Porn? 10 Stats that May Shock You," Covenant Eyes, vyhledané 27. března, 2014 dostupné na <http://www.covenanteyes.com/2013/08/30/women-addicted-to-porn-stats>.
17. Předcházející tři odstavce jsou převzaté z: John and Lisa Bevere, *Příběh manželství* (SYLOAM - Křesťanská mezinárodní misie, 2016), str. 181–182.
18. *Covenant Eyes, Pornography Statistics: 2014 Edition*, 20.
19. Jason Rovou, "'Porn & Pancakes' fights X-rated addictions," CNN, April 6, 2007, vyhledané 9. února, 2015, dostupné na <http://edition.cnn.com/2007/US/04/04/porn.addiction/index.html>.
20. "Fakta a statistiky o alkoholu," National Institute on Alcohol Abuse and Alcoholism, vyhledané 9. února, 2015, dostupné na <http://www.niaaa.nih.gov/alcohol-health/overview-alcohol-consumption/alcohol-facts-and-statistics>.
21. Steven Reinberg, "Third of Americans Have Alcohol Problems at Some Point," The Washington Post, July 2, 2007, vyhledané 9. února, 2015, dostupné na <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2007/07/02/AR2007070201237.html>.
22. "Fakta a statistiky o alkoholu."
23. Tamtéž.
24. Verze materiálu o milosti, která následuje, byla zahrnuta v mé knize *Relentless: The Power You Need to Never Give Up* (WaterBrook

Press, 2011). Toto je založeno na poselství, o které jsem se často sdílel ve své kazatelské službě. Zde jsem přeformuloval základ vyučování.

25. Johannes P. Louw and Eugene Albert Nida, *Greek-English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains* (New York: United Bible Societies, 1996), str. 662.

DUCH SVATÝ: SEZNÁMENÍ



Tři roky byli učedníci s Ježíšem. Kráčeli s Ním a poslouchali vše, co jim měl říct. Přesto Ježíš řekl svým nejbližším přátelům, že je potřeba, aby od nich odešel proto, aby Duch Svatý mohl přijít, a že to tak pro ně bude lepší (Jan 16,7; 13 – 14). Jestliže to platilo pro učedníky, kteří každý den trávili s Ježíšem, o co víc potřebujeme aktivně zapojit Ducha Svatého do našeho každodenního života? Často je Duch Svatý zobrazován jako něco „zvláštního“. Bible však jasně hovoří o tom, že Duch není něco. Je někdo. Osoba, která slíbila, že nás nikdy neopustí. V této interaktivní knize nás John Bevere zve k osobnímu objevování nejméně ignorované a nepochopené osoby v církvi: Ducha Svatého.

Interaktivní kniha obsahuje:

- Každodenní chvíle ztišení
- Skupinové diskusní otázky
- Bonusovou kapitolu s odpověďmi na některé nejobtížnější otázky ohledně Ducha Svatého

DĚVČATA VE ZBRANI



Po celém světě jsou ženy terčem pro předsudky, obchod se sexem, zneužívání a vyvražďování ženského pohlaví. Duchovní nepřítel se snaží odzbrojit ženy na všech úrovních. Lisa Bevere vysvětluje, že Boží Slovo je mečem a že bychom je měli jak studovat, tak jím vládnout. Jestliže kdy byla ta správná doba, aby se ženy chopily zbraní, pak je to nyní.

Kniha *Děvčata ve zbrani* vysvětluje spojení mezi utvářením meče, Božím Slovem a křížem. Dozvíte se v ní:

- Jak mluvit nebeským jazykem zde na zemi
- Co to znamená přimlouvát se
- Co to znamená nést svůj kříž
- Co to znamená mít rozlišení
- Jak odzbrojit nepřítele
- Proč jsou ženy terčem nepřítele a proč Bůh potřebuje, aby se z nich staly hrdinky

PŘÍBĚH MANŽELSTVÍ



Bylo nebylo ...

Manželství existuje od věků. Je to smlouva, jež spojila jednoho muže a jednu ženu. Spoutala je dohromady. Toto spojení je oba učinilo silnější a vznešenější, mnohem zářivějším vyjádřením toho, kým mají být. Společně se stali lepšími, než by každý byl o samotě.

Svatební obřad byl ustanoven už od počátku. Je to slavnostní brána pro počátek jejich vztahu „a žili spolu šťastně až dodnes“. Každé rozhodnutí a skutek byly navrženy proto, aby budovaly život, jenž jejich svazek představoval. Manžel a manželka vstoupili s propletenýma rukama, srdci a hlasy do neznáma, aby vyjádřili lásku jejich Stvořitele.

Jak jsme o tento přenádherný příběh lásky přišli? V knize Příběh manželství vás John a Lisa Bevereovi zvou, abyste znovu objevili Boží původní plán. Nehledě na to, jste-li v manželství, svobodní či zasnoubení, váš příběh je součástí toho Božího.

VÝJIMEČNÝ

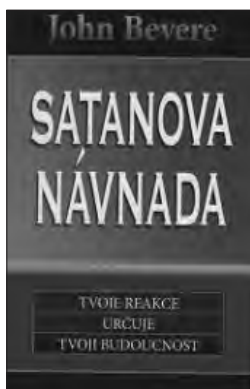


Není snad pravdou, že toužíme vidět výjimečné, zažívat výjimečné a konat výjimečné? Jsme fascinováni příběhy hrdinů a jejich vítězství nad zdánlivě nemožnými okolnostmi. Přesto, sami se často spokojíme s průměrností, ačkoliv jsme mohli dosáhnout na něco většího.

Naše fascinace s dobrodružnými a neobvyklými lidskými činy prozrazuje skrytou touhu v našich srdcích. Toužíme v našich životech po něčem víc. Tato touha je více než jen potřeba k úniku nebo zábavě: je to Bohem inspirovaná touha po výjimečném.

Každý z nás je určený pro více než jen obyčejné. V knize *Výjimečný* John Bevere prezentuje pádné pravdy z písma, které Vás připraví na přijetí zmocnění Boží milostí. Moc k tomu, abychom žili neobvyklý život není určena Vaší rodinou, vzděláním, nebo zaměstnáním, je to stav srdce. Jste určeni pro neobvyklé, tak jděte za výjimečností!

SATANOVA NÁVNADA



Utečte ze satanovy smrtelné pasti! Kniha Satanova návnada odhaluje jednu z nejpodvodnějších pastí, které satan používá, aby dostal věřící mimo Boží vůli. Je to urážka. Většina lidí, kteří jsou satanovou návnadou polapeni, si to ani neuvědomuje. Nenechte se ošálit! S urážkou se setkáte a záleží jen na vás, jak to ovlivní váš vztah s Bohem. Vaše reakce rozhodne o vaší budoucnosti.

Jestliže se s urážkou vyrovnáme správným způsobem, budeme silnější a ne zahořklí.

Naleznete odpovědi na obtížné otázky jako například:

- *Proč mám nutkání vyprávět to vše „z mého pohledu“?*
- *Jak mohu bojovat s podezřivými myšlenkami plnými nedůvěry?*
- *Co mohu udělat proto, abych si v hlavě přestal přehrávat minulá zranění?*
- *Jak mohu opět začít věřit, když mě někdo hluboce urazil?*

Tato kniha vám pomůže uniknout z nepřítelovy pasti urážek a zároveň vás zmocní k tomu, abyste zůstali od urážek svobodní. To vám umožní zažívat vztah s Bohem, který je bez jakýchkoli překážek.

DOBŘÉ, NEBO OD BOHA?

Kniha, kterou nyní držíte v ruce, je součástí vyučovacího kurzu Dobré, nebo od Boha? vytvořeného Johnem Beverem. Pokud si ji přečtete a pokud použijete i dodatečné materiály, které jsou dostupné na přiloženém CD nebo ke stažení na [CloudLibrary.org](https://cloudlibrary.org), budete moci prostudovat každou část tohoto dynamického a život měnícího vyučování. Budete-li je studovat pečlivě, ovlivní váš život a protříbí vaše křesťanské kráčení s Bohem. Uschopní vás učinit toho pro Něj mnohem více.

Celá série vyučování Dobré, nebo od Boha? obsahuje následující:

- *Knihu Dobré, nebo od Boha?*
Jedinou tištěnou část celého kurzu.
Kniha je také součástí CD ve formátu PDF.
- *CD ROM Dobré, nebo od Boha?*
Přiložené CD obsahuje materiály celého kurzu v digitální podobě. Toto CD není možné přehrát na DVD přehrávači. Všechny složky je možné načíst a otevřít na tabletu, v počítači či na chytrém telefonu.
- *Audio příručku Dobré, nebo od Boha?*
Všech 16. kapitol knihy Dobré, nebo od Boha? ve vašem jazyce ve formátu MP3.
- *Videozáznam vyučování Dobré, nebo od Boha?*
Všech šest video lekcí ve formátu MP4.
- *Vyučování Dobré, nebo od Boha? – zvukový záznam*
Záznam všech šesti lekcí ve formátu MP3.
- *Bonusové materiály*
CD Rom obsahuje také další knihy a materiály včetně knihy Příběh manželství od Johna a Lisy Beverových.

VŠECHNA TATO VYUČOVÁNÍ JSOU DAREM PRO VÁS ZCELA ZDARMA!



Materiály na tomto CD Romu lze svobodně kopírovat, zasílat přátelům přes e-mail, používat v textu, využívat k vyučování v místní církvi, nahrávat na internet pro další uživatele. Sdílejte se o toto vyučování všude, kde je hlad po Božím Slově a mocném křesťanském životě.

Informace o komponentech série vyučování Dobré, nebo od Boha?:

- Soubory na tomto CD ROMu nelze přehrávat na klasickém video přehrávači. Protože se jedná o směs video, audio a textových souborů, lze je přehrát pouze na počítači či podobném zařízení.
- MP4 videosoubory lze přehrávat na tabletu či počítači.
- MP3 audio soubory lze stáhnout do vašeho audio přehrávače, chytrého telefonu nebo do počítače.
- PDF digitální soubory lze stáhnout do tabletu či počítače. Můžete je snadno přečíst, vytisknout či jinak množit. Soubory jsou malé, proto je lze snadno zaslat e-mailem přátelům. Části textů je možno kopírovat a vkládat do vlastních dokumentů.

Další vyučování v mnoha jazycích je dostupné na:
CloudLibrary.org



Chtěli byste více? Naskenujte zde:

Více materiálů Johna a Lisy Bevereových ke stažení na ***CloudLibrary.org*** .

DOBŘÉ NEBO OD BOHA ?

MATERIÁLY K VYUČOVÁNÍ



Zhlédnete materiály ke studiu
a stahujete mnoho dalších z
www.CloudLibrary.org



MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

*Obsah tohoto DVD lze spustit
pouze na počítači.*

JOHN BEVERE



Toto DVD je darem Johna Bevere osobně pro vás. Poskytne vám přístup k mnoha dalším materiálům, které vám pomohou studovat toto dynamické vyučování hlouběji a sdílet se o ně s dalšími lidmi. Můžete distribuovat či rozmnožovat kteroukoli část z něj. Je naprosto v pořádku zasílat materiály z tohoto DVD prostřednictvím e-mailu, rozdávat jeho kopie studentům, nahrát je na internet, vytisknout či požítovat jeho kopie. Záměrem tohoto vyučování je inspirovat a povzbuzovat křesťany kdekoli na světě.

Vyučování Johna a Lisy Bevere ve vašem rodném jazyce jsou k dispozici na:

www.CloudLibrary.org

Další materiály v mnoha jiných jazycích jsou k dispozici na:
Youtube.com a Youku.com a dalších podobných stránkách.

KDYŽ JE TO DOBRÉ, TAK TO MUSÍ BÝT OD BOHA, NEBO NE?

V dnešní době nám termíny dobré a od Boha připadají jako synonyma. Jsme přesvědčeni, že to, co se všeobecně přijímá za dobré, musí být také automaticky v souladu s Boží vůlí. Štědrost, pokora, spravedlnost – dobré. Sobectví, arogance, krutost – špatné. Rozdíl mezi nimi se zdá být zjevný.

Je to ale opravdu všechno? Jestliže je dobro tak zjevné, proč potom Bible říká, že potřebujeme rozlišení, abychom je rozeznali?

Kniha *Dobré nebo od Boha* není jen dalším svépomocným poselstvím. Tato kniha vás nejen vybidne, abyste změnili své chování, ale také mnohem víc. Zmocní vás, abyste mohli spolupracovat s Bohem na takové úrovni, že to změní každou oblast vašeho života.

OBSAHUJE DVD S MATERIÁLY *DOBRÉ NEBO OD BOHA*?



JOHN BEVERE spolu se svou manželkou Lisou jsou zakladateli organizace Messenger International. John je služebník a autor bestselleru, který přináší se smětostí a horlivostí poselství nekompromisní pravdy. Touží podpořit místní církve a vybavit vedoucí bez ohledu na to, kde se nachází, jakým jazykem mluví nebo v jaké finanční situaci se ocitají. Jeho materiály byly k dnešnímu dni přeloženy do více než 90 jazyků a milióny výtisků byly rozdány pastorům a vedoucím po celém světě. Když je John doma, snaží se přimět Lisu, aby začala hrát golf, a tráví čas se svými čtyřmi syny, snachami a vnoučaty.

Tyto materiály i další zdroje jsou ke stažení na:

www.CloudLibrary.org

TATO KNIHA JE DAREM AUTORA
A NENÍ PŘEDMĚTEM PRODEJE.



SYLOAM
www.press.syloam-international.org
www.media.syloam-international.org



MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org



CHCETE VIAC?
NASKENUJTE TOTO!